

Părintele Arsenie Boca

Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină

- Îndrumător duhovnicesc -

Ediția a 11-a îmbunătățită

ACATON

Coperta I: **Nunta din Cana Galileii** - pictată de Părintele Arsenie Boca sub Nunta Fiului de Împărat, în Biserica Drăgănescu. Pe masa de piatră este scris:

„Voi toți fiii celui Prea Înalt sunteți! (Ps. 81, 67). Domnul Hristos a venit la nuntă să reamintească conștiinței oamenilor obârșia lor divină, **ridicând nunta la valoarea și harul de Taină a Bisericii**. Când însă oamenii nesocotesc această obârșie și degenerează nunta, „*nepăzind hotarele Legii*” ei devin „*numai trup*” (Fac. 6, 3) și se fac „*fii pieirii*” (Isaia 1,4), „*fii diavolului*” (In. 8, 44) care-l răstignesc pe Hristos. Așa „*pier dreptii de pe pământ și nimeni nu bagă de seamă*” (Isaia 57, 1) simplu: Nu se mai nasc, în condițiile oferite de „*nuntă*”. „*Nuntașii*” deci poartă răspundere pentru urmările peste care dau precum și pentru roadele bune pe care le puteau aduce și nu le-au adus”.

Lângă Nunta din Cana Galileii sunt reprezentate **călugăria** și **mucenicia**, celelalte două căi de viață creștină alături de **căsătorie**.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARSENIE BOCA, protosinghel

Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină: Îndrumător duhovnicesc / protosinghel Arsenie Boca. - Ed. a 2-a, rev. -

Făgăraș : Agaton, 2009

Bibliogr.

ISBN 978-973-1981-04-8

265.5

© Editura Agaton

0268.211290; 0740.798366; e-mail: cartea.ortodoxa@gmail.com

www.cartea-ortodoxa.ro

Textele cuprinse în paranteze drepte, precum și sublinierile, aparțin editurii.

Selecție materiale, corectură și note: Ioan Cișmileanu.

Grafica: Alexandru Stănese

Părintele
Arsenie Boca

Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină

- îndrumător duhovnicesc -

Ediția a II - a îmbunătățită

Colecția „Ortopraxia” - 3
Făgăraș, 2009

*Întru naștere fecioria ai păzit, întru adormire lumea nu o ai părăsit,
De Dumnezeu Născătoare mutatu-te-ai la Viață fiind Maica Vieții
Și cu rugăciunile tale izbăvești din moarte sufletele noastre.*

Adormirea Maicii Domnului

(Icoană pictată de Părintele Arsenie la Mănăstirea Brâncoveanu)

P.S. Dr. Daniil Partoșanul: “Părintele Arsenie a fost un om extraordinar, un om al lui Dumnezeu, un mare părinte al Bisericii noastre. Pentru mine personal, cel mai mare din veacul nostru... Despre Părintele Arsenie trebuie să vină vremea, cât mai curând posibil, să se scrie mai mult, să se vorbească mai mult; și eu sunt absolut sigur, și mărturisesc cu toată responsabilitatea mea de episcop că va veni timpul, rânduit de Dumnezeu, când Părintele Arsenie Boca va fi canonizat.

...Aflându-te în prezența și în apropierea Părintelui Arsenie, simțai prezența lui Dumnezeu, Îl simțai pe Hristos trăind și vorbind în Părintele Arsenie. Era și este un lucru extraordinar – cum spunea cineva – în viața noastră, în viața oamenilor, să întâlnim un sfânt. Eu pot să spun că acest lucru l-am simțit și l-am trăit și sunt absolut convins și responsabil de ceea ce spun acum.

Părintele Arsenie știa că la tinerețe se pune temelia vieții omului, a dezvoltării omului pentru mai târziu și pentru totdeauna și de aceea era înconjurat de tineri.”
(„Tinerețe, ideal, Biserică” – ASCOR-Sibiu, Ed. Agaton, Făgăraș, 2002, pag. 48)

Legământ de sfințire a vieții familiale

Acum 63 de ani, mă aflu la Mănăstirea Brâncoveanu, de Izvorul Tămăduirii. Văd și acum acea scenă când o femeie își ducea în brațe copilul handicapat, apropiindu-se de Părintele Arsenie. Părintele, înainte de a o întreba cum o cheamă și de unde este, i-a zis: „*Ei, ce să-ți fac maică dragă. Ai zămislit acest copil în noaptea de Paști. Așa este?*”. „Așa” a zis femeia.

Acum, când familia este atât de discreditată, când, ca și Sf. Apostol Pavel, putem spune că ne e și rușine a grăi despre aceasta, mă gândesc: Oare n-a lăsat Părintele Arsenie în nimeni acest duh al muștrării, care să ne aducă aminte de justiția divină, de pedeapsa divină pentru cele ce se întâmplă azi? Căci spune înțeleptul Solomon: „*Când nu mai există vedenie de prooroc, poporul acela se pustiește*”.

Când poporul Israel, din cauza căsătoriilor cu femeile străine, era în pericol să-și piardă rădăcina, sămânța și numele, Ezdra a chemat poporul la pocăință și rugăciune și au făcut un nou legământ. La fel, singura salvare a neamului nostru ca să rămână cu nume, cu sămânță și cu rădăcină, este reșezarea sfințeniei familiale. Nici o problemă nu l-a preocupat mai mult pe Părintele Arsenie ca sfințenia vieții familiale. De aceea, mi-aș îngădui, în numele Părintelui Arsenie, să încercăm un legământ către Dumnezeu, să încercăm reabilitarea vieții noastre familiale. Avem obligația să nu lăsăm țara calomniată prin prostituție și înjosiri ale familiei. Așa cum Ezdra a rupt legăturile cu femeile străine, să rupem și noi orice legătură cu toate cele străine de familie (avorturile, întreruperile de sarcini, divorțurile, toate cele ce au compromis familia) și să o facem prin legământ (cum a făcut Ezdra), aici la mormântul Părintelui Arsenie.

Mult s-a zbatut Părintele. Toată viața și scrierea lui a fost spre sfințirea familiei. Câte femei au fost la el s-au hotărât să nu mai avorteze! Câți copii au rămas în pântecul mamelor lor! Nu e nimeni mai competent să ne strige în acest moment revenirea mamelor la sfințenia Maicii Domnului decât Părintele Arsenie.

Se vorbește și despre viitoarea canonizare a Părintelui. Nu e treaba noastră, dar dacă împlinim porunca Părintelui, dacă dovedim în fața mai-marilor noștri, civili și bisericești, că Părintele ne-a convertit într-o viață creștină demnă, de sfințenie, suntem fără îndoială – și cu îndreptățire – cea mai bună mărturie că Părintele Arsenie a fost sfânt. (*Măn. Prislop – 28 noi. 2002*)

Părintele Ioan Sabău

Un Ioan Botezătorul al românilor

Pentru mine Părintele Arsenie este un Ioan Botezătorul al românilor. Spun unii că nu se mai desface mormântul căci așa spune cartea [*“Să-mi lăsați trupul în mormânt. Să nu-l deranjați până la a doua venire”*]. Sigur că da, smerenia călugărească așa trebuie să fie. Și Sf. Ioan Iacob a lăsat scris să se roage pentru el că se va duce în iad deoarece n-a făcut fapte vrednice de mântuire. Dar, după 20 de ani de la înmormântare, ne-am închinat la moaștele lui. Sau Sf. Ioan cel Nou de la Neamț, la care n-a mai lăsat Dumnezeu să calce oameni păcătoși peste el. Așa și cu Părintele Arsenie. Să așteptăm să-l scoată Dumnezeu din mormânt, fără voia noastră. Așa cum a descoperit Dumnezeu arhimandritului grec să vină la Sf. Ioan Iacob și să-l descopere pentru a-l găsi așa cum l-au găsit, tot așa și la Sf. Arsenie de la Prislop va veni cineva care va spune că neapărat trebuie să-l descoperim pentru că i s-a arătat. Și se va arăta multora.

Mi-a părut rău că nu a fost dezgropat la 7 ani de la înmormântare. Atunci era o ploaie liniștită care mi-a inspirat cuvintele: *„Jubiți credincioși, dați umbrelele la o parte, căci aceasta nu este o ploaie normală. Acestea sunt lacrimile Părintelui, pe care le-a vărsat pentru poporul acesta”*. La începuturi, am auzit că Părintele vărsa lacrimi multe când sluja și predica. Dar mai încoace, ajunsese la maturitate spirituală căci nici nu plângea, nici nu râdea, ci spunea, ca din partea lui Dumnezeu, cuvântul autorizat: *„Mă, să nu mai faci cutare”*.

Au venit doi concubini la Părintele să-l ispitească, întrebându-l dacă se potrivesc. Le-a spus Părintele: *„Mă, tu du-te la soția ta, că ai patru copii. Iar tu du-te la soțul tău, că ai trei copii”*. Au rămas aceia uimiți: De unde știe!? A venit unul să vadă dacă Părintele știe că el fumează. A lăsat țigările într-un boschet. Părintele i-a spus: *„Mă Dumitre, du-te mă și ia-ți țigările din boschet, să nu le uiți”*.

Păcat că poporul acesta nu a știut să-l fructifice pe Părintele la valoarea lui. Ar fi trebuit să fie folosit la facultățile de teologie, la seminarii, la mănăstiri, în toată țara. Nu să fie ținut ascuns. Azi poporul român ar fi fost altul. Dar Dumnezeu are răbdare. (*Porumbacul de Sus - 1 dec. 2002*)

Părintele Nicolae Boboia

Sfințenia iubirii și iubirea sfințeniei

Căsătoria

Chiar și în legea veche, căsătoria este indisolubilă, de nedezlegat, adică nu era îngăduită despărțirea. Știind aceasta, fariseii s-au apropiat de Iisus, ispitindu-L: „*Se cuvine oare ca bărbatul să-și lase femeia?*”. Iisus îi provoacă la lege. Ei îi răspund în sensul îngăduinței pe care a dat-o Moise cu „cartea de despărțire”. Dar Iisus, Care era la zidirea omului, le-a spus rostul de la începutul zidirii în care nu merge despărțirea, fiindcă amândoi alcătuiesc o singură făptură. Iisus întărește căsătoria la rostul ei de la începutul zidirii.

Iisus nu putea coborî rațiunile creației din motivele lui Moise, de aceea a **ridicat căsătoria la rangul de Taină**. Deci, dacă ar fi trăită de cei căsătoriți la valoare ei adevărată, de taină, căsătoria ar da roade vrednice de tainele lui Dumnezeu.

Dumnezeu a ridicat pe om la cinstea de colaborator al Său în lume. Căsătoria, la rangul la care a instituit-o Dumnezeu, ar trebui să realizeze în progresie geometrică posibilitatea acestei colaborări.

Dacă în Taina Cununiei cei doi sunt o singură făptură, „*atunci această făptură ce năzuiește ea?*” – „*Odrasle pentru Dumnezeu!*”. E un răspuns categoric (Maleahi 2, 15). La ce atunci Hristos este cap bărbatului dacă nu pentru împlinirea acestui suspin al firii? (Rom. 8, 22). „*Căci făptura a fost supusă deșertăciunii - nu din voia ei, ci din pricina celui care a supus-o - totuși cu nădejdea că făptura se va izbăvi din robia deșertăciunii, ca să se bucure de libertatea măririi fiilor lui Dumnezeu*”, pentru că dorul statornic al făpturii așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Rom. 8, 19 – 21).

Fiarele uitau de sălbăticia lor la picioarele sfinților. Sălbăticia din fiara de om este cea mai mare robie. Creșterea omului la odihna „libertății fiilor lui Dumnezeu” atârnă hotărât și de atitudinea căsătoriților față de căsătorie, iar mulți sunt **aleși** tocmai din cauza atitudinii religioase a părinților mai înainte de a se naște copiii lor.

Căsătoria are multe motive ca să fie **Taină**. Când familia nu va mai fi întemeiată pe Taină, oamenii vor fi o turmă de fiare destrăbălate. (*Fiii Învierii; p. 141-142 mss.*)

Sfaturi pentru tinerii căsătoriți

[Dumnezeu iartă, dar neîndreptat nimic nu lasă]

Cunoștințele acestea urmăresc ideea de responsabilitate a căsătoriților față de Legea divină înscrisă în fire, sub formă de instinct. Și mai urmăresc lămurirea ideii de păcat, idee care a început să fie neclară în mintea multora.

Începem cu aceasta: *păcatul este o conspirație a minții omului cu diavolul, împotriva Legii lui Dumnezeu*. Cu această definiție de lucru, înțelegem dintr-o dată că numai Iisus a fost fără de păcat, adică singur El a refuzat orice idee diabolică din mintea, viața și faptele Sale.

Voi, ca tineri începători ai vieții, sunteți poate ispitiți de ideea că tineri fiind, de ce să începem cu copii din primul an; să ne mai trăim puțin viața și avem vreme și de copii. Cu acest gând, dacă-l primiți și-l luați de bun, vă deschideți calea către păcat și către tot felul de necazuri care vin matematic. Ca să n-o luați rău, de la început să vă precizați poziția sufletească față de roadele binecuvântate de Biserică ale cununiei: **copiii**. Ei sunt roadele dragostei; evitarea lor nu e dragoste, ci crimă. Căutarea plăcerii numai cu evitarea rostului firesc al instinctului, e viciu și păcat și se pedepsesc de Legea care vede toate ale omului.

Deci, dacă nu sunteți bine lămuriți de la început, către bine, foarte ușor vă treziți în greșeli de conviețuire, de unde vin apoi un rând întreg de necazuri de care nu vă poate scăpa nimeni. Cu divorțul nu scapi de greșelile făcute. Acestea te urmăresc în alte căsătorii sau în orice altă parte ai lua-o. Nu te scapă nici rugăciunile. Doar spovedania te pune în temă cu vinovățiile tale față de hotarele legii de la cununie, pe care le-ai încălcat, și-ți dă iertarea lui Dumnezeu pentru neștiință (dacă aceasta a fost), sau pentru neputință (dacă aceasta este) și-ți dă puterea și răbdarea ispășirii, dacă te **îndrepti** ca și conviețuire. Dumnezeu iartă (dacă-i ceri aceasta prin spovedanie), dar nepedepsit, neispășit [**neîndreptat**], nimic nu lasă. Așa scrie Cartea! [Naum 1,3: “*Domnul e îndelung-răbdător și mare-I este tăria și pe cel vinovat nu-l va lăsa nepedepsit*”; N. ed.: preotul iartă păcatele mărturisite, dar dă și

canon, pentru **îndreptare**. Redăm un fragment dintr-o predică despre Taina Spovedaniei, ținută de părintele Arsenie la Mănăstirea Drăgănescu: „Când aceste păcate (biruințe ale diavolului asupra omului) sunt spovedite și ispășite prin canon și necazuri, ele nu mai au nici o greutate în cântarul judecății particulare. Când sunt spovedite numai pe patul de moarte și n-a mai rămas timp pentru canon și **îndreptare**, diavolii vin și înfricoșează sufletul cu necaz și urgie mare. Dacă însă omul le-a ars pe pământ măcar cu o lacrimă, aceasta nu se pierde ci poate atrage mila lui Dumnezeu. Când biruința diavolilor (păcatelor) rămâne consimțită întrutotul toată viața și nu e ștearsă prin taina pocăinței, omul acela, deși botezat, s-a făcut fiu al aceluia de care a ascultat, biruințele aceluia (păcatele) având toată greutatea fărădelegii pe cântarul judecății particulare”].

[**În conviețuire nu-i bun nici abuzul, nici refuzul**]

Iată acum o descriere sumară a greșelilor de conviețuire și legat de ele, urmările lor inevitabile, care te așteaptă în față și ți se așează în brațe. Iar dacă așa stau lucrurile și practica pe teren așa confirmă, atunci măsura preventivă e cea mai bună, e singură rațiune posibilă și la îndemâna tuturor.

În conviețuirea căsătoriților nu-i bun nici abuzul, nici refuzul. Abuzul atinge pe soț, refuzul pe soție, dar și pe soț. Cum aceasta? Așa-i făcut omul de Dumnezeu: bărbat și femeie într-un singur trup. Cu cunoștințele contemporane de biologie, de endocrinologie și de neurologie putem înțelege clar acest lucru.

Sistemul nostru nervos, ca să servească solicitările vieții în bune condiții, are nevoie de o bună și corectă funcționare a glandelor noastre endocrine. Glandele acestea sunt înșirate în număr de 7–8, pe toată verticala staturii noastre. **Două glande sunt în cap**, responsabile de comenzile și cu modul de funcționare al tuturor celorlalte. Acestea din cap sunt sensibile, adică lucrează în consonanță cu concepția ta de viață, în care te integrezi trup și suflet. Pentru o clarificare pe scurt a rosturilor acestor două glande din cap, ca să funcționeze într-un fel sau altul, e destul să dau un exemplu a două concepții de viață diametral

opuse: într-un fel vor lucra aceste glande de comandă asupra tuturor celorlalte glande din subordine când te integrezi în *turma lui Epicur* [n. ed.: Epicur spunea că fericirea se dobândește prin cultivarea plăcerii] și altfel vor conduce economia endocrină când te integrezi în *turma lui Hristos*.

Sărim peste aceste glande de pe verticala omenească și ne oprim puțin la cele **sexuale**. Aici-i aici! Aici au fost lăsați oamenii fără nici o cunoștință exactă. Ba li s-au spus multe minciuni și fiecare a fost lăsat în voia lui, cu greșelile și ereziile sale. S-o luăm fugitiv cu puțină biochimie endocrină. Sexele (bărbat și femeie) se caută la maturizare unul pe celălalt, trecând peste orice bariere, ale oricui. Totuși e bună (foarte bună chiar) și puțină minte și cât de cât cunoștința pozitivă a faptului acesta, a continuității vieții [prin naștere de prunci].

Constituțional, natura bărbatului are o glandă în plus față de femeie: **prostata**. Această glandă spune foarte multe și importante lucruri în economia vieții și în interpretarea corectă a foarte multe necazuri ivite în familie (pentru clarificare, trebuie spus și numele produșilor de biosinteză ale glandelor: hormonii. Aceștia sunt substanțe de biosinteză, produse de glande și vărsate în circuitul intern al sângelui, cu ajutorul căruia circulă prin tot organismul, ei având rol în activitatea și activarea sistemului nervos, deci a tuturor organelor, în scopul de a menține organismul întreg și în bune condiții de viață internă și externă). Iată din tainele prostatei: aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic, substanțe absolut necesare sistemului nervos, atât al bărbatului cât și al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul! Aici este explicația, fundamental biologică, în temeiul căreia *femeia este atârănătoare de bărbat*. Fără substanțele lui endocrine, ea se degeneratează nervos, mintal, etc. Aici începe să se înțeleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul.

Dacă aceste substanțe extrem de valoroase pentru economia vieții în bune condiții a sistemului nervos sunt risipite pe plăcerea de care nu te mai saturi – atunci încep să apară urmările. Abuzul păgubește pe bărbat de necesarul de substanțe glutamice a sistemului nervos (15 miliarde de neuroni) și încep fenomenele de carență nervoasă, care pot ajunge până la slăbirea totală a funcției mintale. S-au văzut atari cazuri de tâmpenie a minții și a pierderii totale a memoriei, fără să fie și alte boli în organism. Respectivul era suprasolicitat, iar el s-a predat. Urmările sociale se înțeleg.

Refuzul păgubește pe femeie. Unul din refuzurile obișnuite este acela „întemeiat” pe stăvilirea numărului de copii. Modalitatea aceasta este viciul „onaniei” cu femeie [evitarea sarcinii]. Păgubesc amândoi – pagubă biologică ce se resimte în sănătatea amândurora.

Mintirea, trișarea, ferirea (sunt unul și același viciu), duce în mod normal la o nervozitate și la o nemulțumire față de altul, pe care natura în nevinovăția ei caută să o remedieze. Și cum o remediază? Căutând fiecare din părinți alt partener, ca să nu falsifice conviețuirea. În fond e o rezolvare greșită, vinovată față de unitatea de dragoste a Tainei Cununii. Deci, dacă o femeie greșeste cu altcineva, de vină (de trișarea lor) e „ferirea” soțului, care o împinge la gestul căutării altuia care să fie corect cu natura. În majoritatea cazurilor de necredință a femeii e de vină soțul, că nu și-a umplut casa de copii. Deci, cine fuge de copii, fuge de responsabilitate. Și unde fuge? În iresponsabilitate. Când însă îți iei răspunderea de a rodi copii, Stăpânul vieții îți va ajuta să ai și ce le da mâncare și-ți va asigura și cinstea căsătoriei.

Deci, nici abuzul nici refuzul, ci o dreaptă socoteală și o conviețuire corectă și cinstită.

[În constituția biologică a femeii e pusă obligativitatea nașterii a 3-4 copii, în ordine naturală]

Mai mult chiar, o altă constrângere de care trebuie ținut seama e **foliculina**, hormon toxic și cancerigen. Toxic la nivelul creierului, dând continue dureri de cap și foarte intense; cancerigen la nivelul sânelor sau uterului (fibroane uterine). De cleștele acestui hormon nu este scăpare decât de la 3 – 4 copii în sus, cu sarcinile în mod natural, cum apar ele normal. Această ordine naturală a sarcinii e singura cale care asigură sănătatea copiilor. Salturile peste sarcini, lepădările de copii, indiferent cu ce metode și din ce motive, ating sănătatea copiilor ulteriori, dacă mai vin. Dar chiar dacă nu mai vin alții, Legea divină pedepsește și retrospectiv, pe cei făcuți cronologic (n. ed.: pe cei născuți în ordine naturală). Așadar, *în însăși constituția endocrină a femeii e pusă obligativitatea nașterii de mai mulți copii*. E chiar condiția de mântuire a femeii după cum i-a descoperit Dumnezeu Sfântului Apostol Pavel.

În cazul viciului sau al greșelilor de conviețuire, apariția cancerului care ucide soția se răstoarnă iarăși în răspunderea soțului. Soțul care nu vrea copii nu trebuie luat, e un criminal camuflat al soției sale. Nu e din turma lui Hristos! Abia de la 3—4 copii în sus, făcuți în ordinea naturală în care apar, se neutralizează acțiunea toxică și cancerigenă a foliculinei. Practica confirmă aceasta. Sunt mame cu 10—12 copii făcuți, care trăiesc și ajung la vârsta de 80 de ani, sănătoase, în destulă putere, fără să le doară capul sau să fi fost bolnave.

Femeile mai pătimesc și de crizele climacteriului (menopauză), de la 50 — 52 de ani. Când viața lor de până aici a fost corectă și conform cu natura, tulburările acesteia trec aproape neobservate. Echilibrul endocrin e asigurat de normalitatea conviețuirii și a roadelor făcute până aici. În cazul viciilor de conviețuire, perioada aceasta e adevărată nebunie.

Nu mai pomenesc de reflectarea (normalității sau anormalității de conviețuire) în afara psihicului, lucru care formează un capitol aparte, cu o matematică mult mai complicată și cu pedepse mai greu de evitat. De asemenea, nu pomenesc aici decât în treacăt reflectarea purtării în genere în codul genetic, deci în fondul ereditar al urmașilor. Totuși, nu mă pot abține de a pomeni unul, care produce extrem de multe și grele dificultăți în educarea copiilor. Când soțul nu dă pace sarcinii (zice el că se poate, sau nu vrea altfel, sau se declară stăpân pe legile naturii) atunci copiii vin pe lume cu predispoziția precoce spre sexualitate. Aceasta îi face îndărătnici și foarte greu educabili (sunt certați cu disciplina, unii genetic prezintă cromozomul criminalității și chipurile, circumstanțe atenuante în justiție). Fug de la școală și încep aventurile. Deci tot în răspunderea soțului se soldează și aceste necazuri. Explicația biologică: au crescut în mediul uterin hrăniți cu sânge prea îmbibat cu testosteron, hormon sexual masculin.

[Degenerarea prin alcool și tutun]

Tot în treacăt pomenesc de acțiunea toxică a **alcoolului**. Dacă 6 grame de alcool la litrul de sânge e capabil să sudeze o mulțime de spermatozoizi câte doi, cap la cap, fără să le tulbure viața, atunci ce

vom zice de bețivii notorii? Iată ce se întâmplă: acești monștri masculini au două cozi, deci cu o capacitate dublă de mișcare, ajunși ca atare în organismul femeii, caută febril ovulul, până și la trompă și acolo îl fecundează, oul format nelalocul lui crește astfel normal, dar trebuie extirpat cu trompă cu tot. Așa se instalează sterilitatea, condiție suficientă de dezechilibru, până la faze clinice. Iată ce pustiu de bine face băutura. Femeia, în cazul acesta, să prefere orice agresiune, numai sterilitatea și dezechilibrul nu.

Toxicitatea **tutunului** duce la cazuri excesive, dar nimeni [dintre fumători] nu vrea să știe de carența organică pe care o are sau chiar de atrofierea funcțională...

Alcoolismul, bețivitatea bunicilor apar în nepoți ca tulburări și insuficiențe nervoase până la nivelul de epilepsie. Beția e mare pacoste care se înscrie genetic în patrimoniul ereditar și duce treptat, dar sigur, la degenerarea omului din neam în neam, duce la degenerarea neamului. Răspunderile cresc considerabil!

Pravila albă

Adică darea pe față a unor lucruri privitoare la căsătorie și în afara ei, dimpreună cu urmările lor, în cea mai mare parte necazuri fără îndreptare – și rânduiala de urmat, pentru cine vrea să creadă și să nu ajungă la acestea.

«Erau multe și mari pricinile pentru care trebuia un leac puternic ca acesta. Iată-l, dat la îndemâna tuturor - unora spre bucurie mare, altora spre supărare mare. *„Cei ce au păzit cu sfințenie pravila cea sfântă, sfințise-vor și cei ce au învățat-o, vor ști ce să răspundă»* (Înț. 6, 10).

Părintele Arsenie Boca

[Căderea de la însușirile cerești la cele dobitocești]

Cel căzut între tâlhari a fost încredințat Bisericii, ca slujitorii ei să poarte grijă de dânsul, spălându-i rănilor cu vin și ungându-i-le cu untdelemn. Adică: *pocăință aspră* (ca vinul pe rană) și *împărtășirea harului celor 7 Taine* ce izvorăsc din Hristos-Pomul vieții (ca untdelemnul ce unge rănilor omului și-l tămăduiesc deplin).

Căderea între tâlhari este căderea firii omenești din Rai în lumea aceasta. Este *„căderea de la desăvârșire..., căci, îndată după călcarea poruncii s-a făcut în om străvezie și arătată asemănarea lui cu dobitoacele necuvântătoare, deoarece trebuia, după ce a acoperit strălucirea minții, ca firea oamenilor să fie chinuită, pe dreptate, de însușirile dobitocești... până ce omul își va veni întru conștiința de sine și la simțirea măreției sale de făptură rațională”* (Sf. Maxim Mărturisitorul; Scoliile – Răspunsuri către Talasie, Răspuns la Întrebarea 1).

Astfel, o însușire prin care omul se aseamănă dobitoacelor este **înmulțirea**. Chipul cunoscut al nașterii trupurilor a venit omului tocmai

din pricina căderii în neascultare, căci ar fi fost cu putință și un alt chip de înmulțire, nepătimaș și nepăcătos. Când însă a păcătuït, Adam urma să moară și să se stingă omul din zidire. Dumnezeu văzând însă peste veacurile toate, că mulți au să se întoarcă din dobitocie, l-a osândit pe calea nașterii trupești, care constă din pătimire [pofță] și păcat - **păcatul avându-și porneala în pofță, iar pofța fiind dată pentru acest scop de naștere** (Sf. Maxim Mărturisitorul; *Scoliile – Răspunsuri către Talasie, Răspuns la Întrebarea 21*). Astfel, ca într-o lege de pedeapsă dată firii, firea și voința au fost legate într-o înlanțuire rea, căci cu cât se silea firea să dăinuiască în viața aceasta, prin naștere, cu atât se strângea pe sine mai mult în lanțul legii păcatului, sporindu-se și moartea. I s-a dat deci omului, ca **pedeapsă, să se lupte cu moartea**, de care se atinsese cu voia sa.

Dorul după Dumnezeu s-a întors în pofța pătimașă după trup. Minte, întorcându-se de la vederea lui Dumnezeu, a căzut în hățișul simțurilor, care se lipesc de plăcere ca de bine și fug de durere ca de rău. Iar plăcerea este momeala cu care “hoțul” amăgea pe om să se pogoare din Ierusalim la Ierihon.

Pe drumul acestei pogorări, toate începătoriile și stăpâniile cele din văzduhuri, ca un puhoi, se sileau să intre, pe întrecute, în partea pătimitoare a firii (adică în pofță și în iuțime) și să le povârnească contra firii (Col.2, 15). Voința l-a împins pe om ca să vrea numai ispita vicleanului (plăcerea) și să ocolească povara nașterii de fii (ca pe o durere), căci a fost pândit omul și în latura minții și a liberei voințe. Minte, care odinioară avea și vedea pe Dumnezeu într-însa, acum e „*templu al idolilor, având, în loc de un singur Dumnezeu, multe chipuri ale patimilor necurate*” (Sf. Maxim Mărturisitorul, *Scolia 9 după răspunsul la întrebarea 55*). Minte, nemaidepănând în sine vederea lui Dumnezeu, stăpânitorul lumii acesteia [satana] a încâlcit-o în înfățișările celor supuse simțurilor. Ea fiind o putere arzătoare, ca una ce avea să sălășluiască pe Dumnezeu într-însa, care este și El tot foc, acum „*născocoște și aprinde plăcerile trupului, ea însăși fiind reținută astfel în legătură pătimașă cu simțurile*” (Sf. Maxim Mărturisitorul, *Scolia 18 după răspunsul la întrebarea 58*). Și, iată așa, legea păcatului (care este plăcerea simțurilor și pentru care s-a hotărât moartea trupului) s-a furișat în sfatul minții și de atunci mintea dă trupului numai sfaturi contra firii sau sfatul fărădelegii.

„Foc de ocară este legea trupului, iar îmboldirea spre deprinderea patimilor este lumina lui și pară de ocară este arderea cu care lucrează patimile. Sau, pe scurt: focul de ocară este păcatul; lumina de ocară – deprinderea păcatului, iar flacăra – lucrarea păcatului. Prin urmare, nu se cade minții să se încălzească la focul acesta, nici să se lumineze cu lumina aceasta, nici să ardă în această flăcără. Căci ceea ce pentru simțuri este lumină și plăcere, pentru minte este adânc de întuneric” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 20 după răspunsul la întrebarea 54).

Simțurile nu sunt în stare decât de rătăcire și nu aprind decât stricăciunea trupurilor, iar mintea, împinsă de această stricăciune, nu este numai contra firii, ci și împotriva lui Dumnezeu. Iar o minte biruită de simțuri și de poftele contra firii, prin care lucrează toată puterea vrăjmașă (*„fiindcă dorința cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu”* - Rom. 8, 7), ce sfaturi poate da, decât sfaturile tâlharilor, care căsăpesc pe cei ce coboară din Ierusalim la Ierihon: copiii ce vin în lumea aceasta [N. ed.: Observăm că acest prim capitol al „Pravilei albe” este aproape identic cu capitolul „Cad copii între tâlhari” din cartea „Cărarea Împărăției”].

[Patimile ne distrug vlaga, mintea și chiar neamul]

Mai departe să schimbăm puțin cuvintele. Știința medicinei, printre multele ei învățături, o are și pe aceasta: s-a băgat de seamă că toate țesuturile omului se pot drege, adică se tămăduiesc, numai celula nervoasă nu se mai drege niciodată; lucrul ei se oprește fulgerător.

Celula nervoasă o asemănăm cu un ghem de la care pleacă fire în multe părți, cu rost de „telefoane”. Creierul ar fi ghemul cel mare, sau „centrala telefonică”, prin care sufletul primește veștile și trimite hotărârile sale tuturor „creierașelor” mai mici, celulele nervoase împrăștiate în tot corpul. Prin șira spinării duc mii de „fire telefonice” la creier. Prin creier (celulele nervoase), mintea lucrează asupra trupului, mintea fiind o parte a sufletului nu a trupului.

Știința dovedește că desfrânarea, sau risipirea de orice fel, omoară milioane de celule nervoase. Iată cum: în tot trupul, dar mai ales cu

desăvârșire în șapte locuri, izvorăște un fel de putere foarte trebuincioasă pentru bunăstarea întregului om trupesc. Asta e vlagă de viață. Între cele șapte izvoare de viață, printre cele mai puternice este și izvorul care înmugurește sămânța de om. Când omul se ține de desfrânare, rob de spurcata ei plăcere, izvorul nu mai poate dovedi să mai verse și *înăuntrul* trupului, în sânge, partea de vlagă neapărat trebuitoare, pentru că tot lucrul izvorului e tâlhărit *în afară*. [n. ed.: după cum am văzut, cele 7 izvoare de viață sunt glandele endocrine și nu chakrele cunoscute în practicile orientale, așa cum au încercat să arate adeptii acestor practici]

De pe urma năravului desfrânării, scade puterea izvorului de a mai vărsa în sânge felul său de vlagă. Scăderea aceasta de putere aduce moartea a milioane de celule nervoase. Căci toate țesuturile din om pot răbda de foame sau pot lucra cu schimbul, sau se topesc, ca să se facă mâncare celorlalte și la vreme prielnică, iarăși se înmulțesc la loc, numai celula nervoasă, odată moartă de foame, nu mai învie niciodată. Iar mâncarea ei este acea vlagă a celor șapte izvoare. Acum suntem pe cale de a înțelege ce se întâmplă cu mulți care slăbesc la minte, văzând cu ochii. Școlarii, de unde la început învățau foarte bine, acum, de când practică onania, le slăbește mintea și trebuie să părăsească școala. Dar la năravul lor mai este cineva răspunzător și să nu ne grăbim.

Iată pe nume câteva feluri de patimi prin care oamenii își prăpădesc sămânța și vlagă, aprinși de pofte contra firii:

1. Onania sau malahia;
2. Curvia;
3. Sodomia;
4. Bestialitatea (cu dobitoacele).

Iar în căsătoria legitimă:

1. Desfrânarea;
2. Fereala de zămislire;
3. Crima de avort;
4. Preacurvia;
5. Necurăția;
6. Nesocotirea vremurilor oprite;
7. Alte nenumite spurcăciuni.

Dar ce-i atunci după fire? Numai și numai zămislirea de prunci.

Căsătoria este o Taină din cele șapte, tocmai ca să nu îngăduie într-însa atâta șerpărie de fărădelegi. Cu toate acestea, în zilele noastre trebuie să strigăm amarnic: „***Ridicați căsătoria din desfrânare, măcar la rânduiala dobitoacelor. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu s-a dat fărădelegilor!***”. E așa de greu de înțeles? Dar zic unii: „Noi putem și fără binecuvântarea lui Dumnezeu!”. Iertați de întrebare: „Unde?”. Da, pentru cine nu vrea să înțeleagă, nici Dumnezeu n-a avut ce să zică decât aceasta: “*Cine este nedrept să nedreptățească mai departe, cine e spurcat să se spurce și mai rău, cine e drept să facă dreptate și mai departe, cine stă sfânt să se sfințească și mai mult. Iată, vin curând și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui*” (Apoc. 22, 11 – 12).

Și mai zice știința că tot omul vine pe lume cu un anumit număr de celule nervoase. Prin faptele lui cele de desfrânare, pierde un număr mai mic sau mai mare de celule. Și pentru că peste toate fărădelegile atârnă legile, așa atârnă ele și peste viața desfrânatului: faptele sale sunt descrise în sămânța sa, astfel încât copilul este îmbinarea celor doi părinți și a celor patru bunici, a celor opt străbunici și a celor 16 stră-străbunici (aceasta este o moștenirea numai până la al patrulea neam, dar și ceilalți înaintași își dau partea lor de zestre, însă din ce în ce mai mică). Ne putem da seama cât au de ispășit copiii din greșelile părinților! Și ce moștenesc? Forma și întocmirea trupului, precum și numărul de celule nervoase pe care îl aveau părinții când au chemat copilul în lume. De la numărul și sănătatea acestui număr, atârnă multe pentru viața urmașilor. Sau mai pe înțeles, un copil are scrise în sine toate înclinările unui număr mare de părinți, atât cele bune cât și cele rele (jumătate de la cei doi părinți, a patra parte de la cei patru bunici, a opta parte de la cei opt străbunici și așa mai departe).

Acum, din toate înclinările acestora, vor veni la arătare mai întâi cele mai puternice, de la părinții cei mai apropiați, dar pot veni la arătare și porniri de la moși-strămoși, atunci când împrejurările din afară sau tocmirea dinăuntru înlesnește să se arate moșteniri îndepărtate. Firea ține la sănătate: de aceea, moștenirii bolnave de la un părinte îi sare în ajutor cu partea sănătoasă de la celălalt, dar neputința o poartă totuși, nearătată, în cojoc.

Acestor înclinări să le zicem grâu și neghină. Vom pricepe că în copil se arată și sămânța celui rău, care va trebui să o răbdăm până la seceriș, fiindcă semănătorii, lucrătorii și economii tainelor au mai adormit, încât acum vedem cam multă neghină în țarina aceasta. Iar somnul de care e vorba, e adormirea străjii minții, toropeala în patimile fărădelegilor. Omul vrăjmaș, diavolul, a strecurat în firea omenească, din neam în neam, tot mai multă neghină, sau înclinarea drăcească a fărădelegii.

Dar nu numai patima desfrânării omoară grăuncioarele nervoase, ci toate patimile. Mânia aprinsă, durerea peste măsură pentru o dragoste pământească, la câți nu le-a făcut sânge rău și nu i-a pălit guta? Dărâmarea cea mai cumplită însă, vine de la patima beției. Otrava băuturii, pe lângă amorțirea și arderea tuturor nervilor, strică sămânța toată, într-un chip nemaivăzut — după cum mărturisește știința. Dacă cineva cheamă copii la viață în starea aceasta, peste bietul copil atârână necaz greu, boala îndrăcirii. Căci, oriunde este dărâmare, vine și puterea rea, diavolul, ca la o ispravă a sa și se arată prin chinuirea ce o face copilului nevinovat. Așa se face că vedem nesfârșitul șir de urmași nenorociți: orbi, șchiopi, uscați sau putrezind de vii, alții strâmbi în fel și chip și mai greu decât toate, chinuiți de draci. Iar alții, în ce privește mintea, porniți de mici spre rele, când vor fi mai mari vor azvârli în părinți, în Dumnezeu și vor sfârși năpraznic. Mare dărâmare în firea omenească! Acestea sunt fărădelegile, în chip de om, ce plângând, strigă vinovățiile părinților și aduc mare durere în toate părțile. Iar dacă vreți: **singura scăpare sigură este de a nu ajunge aici** (există cale care n-are fărădelegi: aceasta este dată de taina cununiei). Aceștia sunt „*pruncii născuți din somnul necurat, martori ai nelegiuirilor părinților, dacă stai să cercetezi*” (Întel. 4, 6). Legea atotputernică ce întoarce faptele oamenilor în brațele lor, o strigă Sfânta Carte în fiecare veac de oameni. “*Fiii desfrânaților nu vor avea desăvârșire și sămânța ieșită din patul nelegiuit se va stinge. Că, de vor avea viață lungă, nu vor fi de nici o treabă și bătrânețea lor, la urmă de tot, va fi fără cinste. Iar, de vor muri de timpuriu, vor fi fără mângâiere și fără nădejde vor fi în ziua judecății. Căci neamul celui nedrept are groaznic sfârșit*” (Înt. 3, 16-19). “...Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce

mă urăsc pe Mine, până la al 3-lea și al 4-lea neam și mă milostivesc până la al miilea neam, către cei ce Mă iubesc și păzesc Poruncile Mele” (Ieș. 20, 5 – 6).

Dar milostivirea lui Dumnezeu, care nu de bunăvoie pedepsește și umilește pe fiii oamenilor (Plâng. Ieremia 3, 3) aduce în câte unii înclinările bune ale străbunilor și copilul de mic ajunge la deosebirea dintre bine și rău. Despre aceștia zice Dumnezeu: *“Dacă un copil care văzând păcatele toate câte a făcut tatăl său, se păzește și nu face nimic asemenea... acest om nu va muri pentru păcatele părinților săi, ci în veci va trăi... pentru că fiul a făcut ceea ce este drept și legiuit și toate legile Mele le-a ținut și le-a împlinit: de aceea va trăi”*. (Iez. 18, 14-19; 17, 19).

[Singura scăpare: Pocăința și ridicarea căsătoriei din desfrânare la înălțimea de Taină]

Iată cât de cât înțeleasă sporirea pustirii, ce se lucrează în ascuns în firea fiecărui rând [generație] de oameni, care acum, în zilele noastre, s-a arătat în afară cu urgie mare. Căci: *“De unde vin războaiele și de unde certurile dintre voi? Nu oare de aici: din poftele voastre care se luptă în mădularele voastre?”* (Iac. 4, 1).

Cine va opri prăpădul pustirii? *“Fără Mine nu puteți face nimic”* zice Domnul (Ioan 15, 5). Prăpădul pustirii nu se va opri până nu vor scoate oamenii desfrânarea din inimile lor și până nu vor să știe de Dumnezeu (Osea 4, 1-6). *“Cei ce țin de trup, poftesc pe cele trupesti, iar cei ce țin de duh, poftesc cele duhovnicești. Căci pofta cărnii este moarte, iar dorința Duhului este viață și pace. Fiindcă pofta cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci nu se supune Legii lui Dumnezeu, că nici nu poate. De aceea cele ce sunt în carne (în curvie) nu pot să placă lui Dumnezeu”*. (Rom. 8, 5 – 8). Cei ce sunt ai lui Hristos, și-au răstignit trupul, împreună cu patimile și cu poftele. *„Nu suntem datori trupului ca să trăim după trup. Căci dacă viețuiți potrivit trupului, veți muri, iar dacă ucideți cu Duhul poftele trupului, veți fi vii. Fiindcă toți câți sunt mânați de Duhul*

lui Dumnezeu, fiii lui Dumnezeu sunt". (Rom. 8, 12 – 14). "Căci voința lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră, să vă feriți de desfrânare, ca să știe fiecare dintre voi să stăpânească vasul său în cinstire și în sfințenie, nu în patima poftelor, cum fac necredincioșii, care nu cunosc pe Dumnezeu... căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire" (I Tes. 4, 3-7).

Pe vremea Sfântului Apostol Pavel încă sufla urgie mare, mai ales peste creștini. De aceea mulți își luau de la ei înșiși sfat să se înfrâneze desăvârșit în căsătorie, cu gând să fie gata oricând de Sfânta Împărtășanie și de mărturisirea muceniei. Sfântul Pavel însă, socotind copiii mugurii căsătoriei, n-a îngăduit înfrânarea desăvârșită decât pentru vremurile de post și rugăciune (I Cor. 7, 5). Socotind însă și „*nevoia ceasurilor de față*" (urgie vremurilor de atunci) le da sfatul acesta: "Bine este pentru oricine, să fie așa cum se găsește. Legat ești cu femeie, nu căuta desfacere. Dezlegat ești de femeie, nu căuta femeie... Că de acum vremea s-a scurtat. Așa încât cei ce au femei, să fie ca și cum nu ar avea... cei ce cumpără ca și cum n-ar stăpâni și cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea. Căci fața acestei lumi trece" (I Cor. 7, 25 – 40).

În zilele acestea mai de pe urmă, când și nouă ni se pare că "de acum vremea s-a scurtat", cercetând firea durerilor, am aflat desfrânarea încleștând pe oameni și lucrându-le de zor dărâmarea în întindere și în adâncime. Iar pe de altă parte, preoții vremurilor noastre n-au mai urmărit-o ca păcat și ca atare să o măture afară din Taina lui Dumnezeu, adică din căsătoria creștină. Așa se face că, „lipsind preotului cunoștința legii și bătrânului sfatul" (Iez. 7, 26), oamenii orbecăie în mulțimea neștiinței și a lipsei de sfat, care s-a întins ca o noapte de osândă peste bieții oameni, care dorm liniștiți somnul de primejdie, de bună credință că aceea [desfrânarea între soți] nu-i păcat.

Dar fiind rânduit să văd și să ascult mereu durerile oamenilor, care vin de pe urma păcatelor și a lipsei de sfat și ajungând adesea una cu durerea lor, într-o zi, slujind Sfânta Liturghie, rugându-mă „*pentru Pacea a toată lumea și pentru bunăstarea Sfințelor lui Dumnezeu Biserici*", aud deodată în urechea dinlăuntru înfruntarea amarnică: "Nu te ruga de Mine să le dau Pace, roagă-te de oameni să-și schimbe purtările, dacă vor să mai vadă pace pe Pământ".

Și am înțeles pe urmă multe lucruri. . . Drept aceea, ascultător Poruncii, trebuie să strig cuvântul Scripturii ca o sunare de alarmă: „**Dumnezeu vestește acum pe oameni, ca toți, de pretutindeni, să se pocăiască**” (Fapte 17, 30). Adică să vină la viață curată, după învățătura drept măritoare a Bisericii lui Hristos, iar când vremea o va cere, să mărturisească pe Hristos cu prețul vieții, netemându-se de moarte. Altfel, nu se poate ridica o stavilă pustiirii ce se întinde peste bieții oameni. Iar ridicarea stavilei este **ridicarea căsătoriei din desfrânare, la înălțimea de Taină**, între cele 7 Taine, ca oamenii să nu îngăduie șerpăria fărădelegilor.

Iubirea desfrânării îi face pe oameni groși la minte și la obraz și nu înțeleg cinstea. De aceea, mugurii căsătoriei lor, copiii, îi dau pe părinți cu capul de toți pereții și prin purtările lor rele le azvârle cu copite în obraz, iar la rândul lor îndoit vor lua și ei de la copiii lor.

Lămurit că lucrurile nu stau bine!

Nu fără înțeles „*a fost chemat și Iisus la nuntă, cu ucenicii săi*” (Ioan 2, 2), ci ca să pricepem că la nuntă se face prima minune dumnezeiască, spre bine. Numai prin tocmirea căsătoriei după Hristos, care este mintea desăvârșit stăpână pe patimi, se pot scoate înclinările rele din fire și să nu mai fie date moștenire (sporită) din neam în neam și să chinuiască pe oameni.

Iar **viața curată a căsătoriei, după cinstea ei de Taină**, este aceasta:

- 1.** Binecuvântată este numai rodirea de copii. Iar tot ce-i în afară de rostul acesta, în privința trupească, este desfrânare și păcat și să nu se mai facă;
- 2.** Vremi îngăduite pentru chemarea copiilor sunt numai zilele între posturi, însă numai dacă soții amândoi sunt învoiți la rostul rodirii de copii;
- 3.** Vremi oprite sunt acestea:
 - a) Cele patru posturi mari;
 - b) Cele trei zile de post pe săptămână (miercuri și vineri, iar luni numai dacă este voință);
 - c) Sărbătorile și zilele asupra sărbătorilor [inclusiv duminica — ziua Domnului și sâmbăta];
 - d) Vremea necurăției;
 - e) Vremea de slăbiciune sau de boală a unuia din soți;

- f) Vremile de tulburări și războaie precum și oarecare vreme după acestea, pentru cei ce au luat parte la ele;
- g) Vremea oprită cu mare asprime este toată vremea sarcinii, precum și vremea alăptării.

4. Cei ce se dovedesc neroditori, să se înțeleagă la petrecerea frățească, evitând păcatul;

5. De la încetarea semnelor femeii, încetează și datoria căsătoriei, a chemării de copii.

6. Urmând așa, nu se mai întâmplă:

- a) Crime de avort;
- b) Blestemăția ferelii;
- c) Fărădelegea desfrânării;
- d) Și alte spurcăciuni.

Iată cu ce rânduială să fie soții de un înțeles. De ce așa?

Lămuriri:

O căsătorie creștină nu e cu puțință decât între creștini convinși. Necredincioșii în Dumnezeu nu pot avea parte de Taina lui Dumnezeu, în care nu cred. Până când cineva e în afara credinței dreptmăritoare, tot ce face e păcat și păcatul îi este lege. Cu necredincioșii nu e cu puțință viața curată. Prin răbdarea chinuirii de la ei, pot fi biruiți de Dumnezeu și înviați din moartea în care trăiesc. Căci câtă vreme sunt numai trup, sunt printre morți și când află despre Dumnezeu și suflet, învie din morți și încep pocăința.

Ajutați-le, răbdând toate de la ei, dar împotrivindu-vă păcatului, chiar dacă ar fi aceasta o mucenie neîntreruptă. *“Femeia să se teamă de bărbat”* când Hristos este capul bărbatului (Efes. 5, 22-24; 1 Cor. 11, 3), dar când capul lui e păcatul și *“Dumnezeul lui e stomacul”* n-are ce sfat de mântuire lua de la dânsul. Fără Hristos este mort, iar sfatul morților duce la moarte; acolo să nu mergeți. De morți să n-aveți frică. De cei ce nu se tem de Dumnezeu, nici vouă să nu vă fie teamă. Toată teama să fie de păcat, căci pe aceasta au avut-o și sfinții.

De aceea sunt **opriți de la căsătorie:**

- a) Nebunii, îndrăciții, băutorii, slabii de minte și cei cu boli lumești;
- b) Rudeniile de sânge până la gradul 8 (verii de gradul 4 îi îngăduie pravila bisericească, însă am văzut și la depărtarea aceasta, copii însemnați de păcatul amestecării de sânge și cu sănătatea zdruncinată pentru totdeauna);
- c) Cei prea deosebiți de vârstă. Depărtarea cea mai mare ce poate fi îngăduită este de 7 ani (maxim 10). Ce trece peste aceștia dovedește patima desfrânării, care se răzbună. Văduvii să ia văduve.
- d) Vârsta îngăduită pentru fete, de la 18 la 20 de ani, iar pentru băieți spre 25 de ani, adică la o vârstă la care să priceapă pe ce cale merg și cum trebuie să meargă. Și încă ceva: trebuie să se aștepte o vârstă mai mărișoară, ca să se vadă, pe cât e cu putință, toate înclinațiile din cei doi tineri, care numai cu vârsta se arată. Altfel, se mai întâmplă că înainte de căsătorie au o purtare, iar după căsătorie, după oarecare vreme, au alte purtări pentru care bucuros ai fi căutat tovărășia vieții în altă parte.
- e) Căsătoriile făcute după sfatul sau sila părinților, care socotesc averea – patima lăcomiei – n-au dus la capăt bun; averea toată s-a împrăștiat.
- f) Cercetați ce purtări au avut părinții, cei 4 bunici, căci așchia nu sare departe de butuc.
- g) Nu începeți căsătoria cu păcatul, că siliți Taina lui Dumnezeu și-L veți avea împotrivă. Până la Cununia Bisericească, toți sunt datori a avea fecioria nestricată, și fete și băieți. Celui ce crede în Dumnezeu și ține posturile și are duhovnic, îi este cu putință. Celuilalt, nu i-a fost cu putință întâi, nu-i va fi nici pe urmă. De aceea, cei ce robesc la patimi, trebuie să dovedească întâi îndreptarea din toate patimile și să ajungă la credința lucrătoare, apoi să întemeieze căsătorii, căci altfel numai înmulțesc răul în oameni, osândind și pe alții împreună cu ei.

[Binecuvântată este numai rodirea de copii (pct. 1 de mai sus)]

Înainte de Hristos, Tobit a zis cuvântul: *“Doamne, iau pe această soră a mea, nu pentru împlinirea poftelor mele, ci o fac cu inimă curată”* o iau într-adevăr ca femeie (Tobit 8, 7). Cine în vremea noastră mai crede așa. Căsătoria este numai aprindere de trupuri, iar unde este numai atâta, vine ura și face vrajbă.

Nunta este mai mult decât aceasta, este chip al unirii sufletului cu Dumnezeu. De aceea, numai când cei doi soți sunt uniți cu sufletul în Dumnezeu, dăinuiește și unirea cea trupească și aduce roade după Dumnezeu: copii curați și trăgători spre El.

[Vremi oprite chemării copiilor la viață (pct. 2-3 de mai sus)]

E oprită *vremea posturilor și a sărbătorilor*. Întâi e sufletul și Dumnezeu și apoi trupul. Când poartă omul grijă de suflet, iese din pofta trupească, o stinge chiar, ca să poată primi Sfânta Împărtășanie - mângăierea sufletului și de care trebuie să se apropie tot creștinul, măcar de patru ori pe an. Postul e rânduit tocmai spre stingerea poftelor trupului. Câtă vreme omul nu iese din poftă, nu se poate apropia de Dumnezeu. Copiii chemați în sărbători și posturi, toți poartă în ei păcatul părintesc. Așa cum părinții n-au ținut seamă de ziua Domnului, așa nici copiii nu vor ține seama de voia Domnului și de sfatul părinților.

E oprită *vremea necurăției*. În lege, cei ce călcau rânduiala aceasta erau omorâți cu pietre, pentru că pruncul ce se zămislea în necurătenie, la evrei, avea înclinări spre lepră, fiind o țară caldă, iar la noi va avea orice altă înclinare spre putrezirea de viu.

E oprită *vremea de tulburări, războaie, pentru cei ce iau parte la ele*, fiindcă în acestea li se zdruncină nervii și au pornire spre vărsare de sânge. Apoi, mai e știut că pruncul ce se naște, se alătură părintelui slab, ca să țină cumpăna; se înțelege astfel, de ce în rândul de copii ce se nasc după războaie, sunt mai mulți băieți și moștenesc apucăturile războinice ale taților și zdruncinarea lor nervoasă, din vremea când au fost chemați la viață; se mai înțelege de asemenea și de ce copiii aceștia vor face revoluții și vor sfârși cam prost, ca unii ce vor fi mereu în război cu ceilalți oameni. Mai așteaptă puțin, până ce se mai liniștesc nervii și nu mai ai vise tulburătoare, cu spaimă de război. În starea aceasta nu poți chema decât un băiat, care, și din graba ta, poate apuca calea pușcării.

De ce *este oprită toată vremea sarcinii*? O dată, pentru că nu mai are rost [copilul nu mai trebuie chemat la viață căci el este deja în pânțece!], apoi, pentru că toate simțirile celor doi părinți, mai ales ale mamei, prin care trece în vremea aceea, se întipăresc cu deosebire în

mugurele ce s-a plămădit. Deci, iată o mare cheie a lucrurilor: precum au fost purtările și toate simțămintele mamei, în vremea celor nouă luni, așa va fi și moștenirea copilului ce se va naște, pe toată viața sa. Dacă părinții i-au tulburat tocmirea cu fărădelegea desfrânării, aceasta se va întipări într-însul cu tărie mare. Iar când se va naște, până nu ajunge să priceapă, se va juca cu sora de-a mirele și mireasa, și încă de la 7 ani. Mai târziu, va cerca la dobitoace, sau se va deda la curvie cu mâna, pe urmă curvie în regulă, patimi care îi vor omorî milioane de celule nervoase. Și de nu se va întâlni cu cineva care să-i cunoască boala, pe la vârsta căsătoriei va ajunge în doaga nebuniei. Despre sporul la carte nici nu mai vorbesc; patima aceasta le tâmpește mintea, căci începe să se poată face pe la 14 ani, iar dacă nu i se dă de leac, nu lasă pe om să ajungă nicidecum la 70 de ani. Toate patimile slăbesc puterea de împotrivire a sufletului, pustiind și trup și suflet și pierzându-le pe amândouă pentru totdeauna. Cei ce pătimesc de aceasta, întâi să se tămăduiască, apoi să se căsătorească.

Doctorii dau sfatul căsătoriei numaidecât, fără să socotească roada bolnavă ce vor chema-o pe lume să se chinuiască, dacă aduc vreo roadă.

Prin urmare, înclinările ce le-au avut părinții în timpul sarcinii, acelea vor fi conducătoare în toată viața copilului ce se va naște. Acum e vremea cea mai scumpă de a îngriji de purtările viitoare ale copilului, căci acum poți semăna într-înșii înclinările unui sfânt sau apucăturile unui tâlhar. Să se roage părinții în vremea aceasta, să se împărtășească cu Sfintele Taine, să petreacă cu dragoste de Dumnezeu; așa va fi și în viața copilului ce se va naște și nu veți avea bătaie de cap cu el, că nu crede, că nu ascultă și umblă după rele. Întors — știți cum e.

Dar și *vremea alăptării* trebuie ținută curată, că încă e legat de mamă și de purtările ei. Apoi, nu poate rodi copil nou, pentru că nu-și poate împărți sângele în 3 părți și toate să meargă bine; o parte cu laptele, alta pentru sine și a 3-a pentru cel de pe cale. Dacă sunt mai deși decât îngăduie firea rânduiala aceasta, toți sunt slabi și nu-s de trai. Dar aici se mai înțelege ceva: că pe măsură ce s-a întărit desfrânarea în mădularele oamenilor, a scăzut și puterea lor de apărare împotriva bolilor de tot felul, iar căzând în acestea, foarte greu se tămăduiesc, deși

mijloacele de vindecare sunt din ce în ce mai bune. Orice desfrânare este o putrezire înceată (ca gunoiul care arde) ce scurtează zilele oamenilor.

Luați aminte, că pentru osteneala părinților, după voia lui Dumnezeu, se milostivește spre copii și-i binecuvintează cu daruri, precum însuși a zis: “*până la al miilea neam*” pentru cei ce-L iubesc pe El.

[Părinți neroditori (pct. 4-5 de mai sus)]

Întrebați medicul înainte de căsătorie, cum stați [dacă sunteți roditori]. Cei ce n-ați făcut-o înainte de căsătorie, întrebați-l acum ce se mai poate face (drege). Se poate întâmpla ca amândoi soții să fie roditori și totuși roade nu aduc. Ce să fie? Pe unul din soți, cu deosebire pe bărbat, l-au ajuns faptele lui din tinerețe: era curvar, onaninst sau în alt chip pătimăș și mult făcând fărădelegile acelea, i-a slăbit frâna și repede îl trece firea, înainte de clipa când femeia ar fi fost pregătită să-i primească sămânța. Femeia nu are așadar nici o descărcare, bărbatul nu o mulțumește, i se face scârbă de el, iar dacă se duce la doctori, aceștia cunoscând și ei pricina, că n-au potrivit timpurile, dau sfaturi păcătoase, de a cerca cu altul și iată stricându-se o căsătorie. Și de unde începătura la toate acestea? Din păcatele tinereții, pe care atotputernicia și rânduiala firii le-a întors, să ți le duci în spate. Tinerețea se răzbună, dacă n-a fost bună. Iată de ce trebuie fecioria nestricată să o aibă și feciorii [nu numai fecioarele].

Faceți bine și țineți posturile, osteniți-vă trupul să nu zburde și nu uitați că este Dumnezeu care ajută pe tot omul ce zice: “Doamne ajută!”. Întăriți-vă cu Sfânta Împărtășanie și nu se poate să nu se poată. Iar dacă n-ați făcut aceasta și ați ajuns aici [neroditori], plecați-vă puterii mai mari și petreceți pentru suflet. Căci, tot ce se dovedește fără rost pentru Dumnezeu, tulbură conștiința și ea mărturisește că-i păcat. Ajunși aici, să ținem partea conștiinței [glasul lui Dumnezeu din om], ca să fim pe placul lui Dumnezeu și să dobândim iertare.

Un sfat: e bine să vă doriți copii de la început, din tinerețe, până ce nu v-ați hodorogit de grijile vieții și de atâtea păcate, căci [copii din tinerețea părinților] sunt mai ageri și de mai bună nădejde de viață; copiii de la bătrânețea părinților sunt mai stinși, parcă le lipsește vlaga

din ei și duc o viață chinuită, pentru că au moștenit o zestre slăbită. Căci, dacă viața ta este o cheltuie neîndrumată și dacă mai ești și cu greșeli, le dai povară copiilor. Totuși, se poate ajunge până la 12 copii fără cusur, cărora le va veni vremea să fie o datorie, prin greutatea și osteneala de a-i crește.

[Urmând sfaturile de mai sus, nu ajungeți la necazurile de mai jos (pct. 6 de mai sus)]

a) *Crima de avort* este mai mare decât crima simplă, pentru că se face împotriva unui copil fără apărare. De aceea, cere cap de mamă și de tată. Sângele lor strigă la cer „Răzbunare” și puțini sunt cei ce scapă de ea. Nenorocirile între oameni, războaiele, au și rolul acesta, de a face dreptate acolo unde nu s-a făcut pocăință. “*Să nu spurcați pământul pe care aveți să trăiți; că sângele spursă pământul și pământul nu se poate curăți de sângele vărsat, altminteri decât cu sângele celui ce l-a vărsat*”. (Numeri 35, 33).

b) *Blestemăția ferelii de zămislire*, iată unde poate duce: la îmbolnăvirea nervilor interni ai soției, care răspund cu un capăt în șale, încât soția (femeia) nu mai poate ridica de jos nici un braț de lemn și nu mai poate merge. Vin și durerile de stomac și rărunchi și acestea ușurează căpătarea diferitelor boli care greu se mai vindecă, printre care și „poala albă” [leucoreea]. Iar a treia supărare este că strică rânduiala dinăuntrul femeii, care ajunge desăvârșit neroditoare. Așa se răzbună firea pentru fapta aceasta. De aceea nu trebuie să îndrăznească fetele a gândi la căsătorie înainte de vârsta de 18 – 20 de ani, când să fie în stare a naște copii. Sfatul greșit al părinților de a se căsători cât mai repede, cu soți prea deosebiți ca vârstă, îi face pe aceștia să se ferească de sarcină, neștiind urmările, care sunt cu mult mai multe decât înșirai aici. Așa se întâmplă că neamul celui fără de sfat se stinge.

c) Nu apărați *desfrânarea*, că nu are nici o apărare. Ea nu întreține, ci (mai curând sau mai târziu) macină dragostea între soți și duce la ură, ca orice păcat.

Alte lucruri de știut: Văd oamenii chinându-se, dar mai ales copii, între a crede în Dumnezeu și a nu crede. Lupta lor între bine și rău, de multe ori, e așa de mare, încât se tem să nu-și piardă mintea. Iar ei încă sunt copii. De unde vin chinurile acestea? De la părinți și bunicii care sunt într-însul. Se aflau între dâșii unii care credeau în Dumnezeu și alții care credeau în cel rău. Se moștenește atât înclinarea de a crede în Dumnezeu cât și înclinarea de a nu crede. Tot ce este sănătos în părinți înclină spre Dumnezeu, iar tot ce-i păcătos sau bolnav înclină spre începătorul răutății; iar în copil se bat cap în cap aceste înclinări potrivnice. Dacă nu este cineva ca să-l ajute în vremea lui de cumpănă, se poate întâmpla să fie biruită partea cea bună de către cea rea, căci mai întotdeauna imboldurile din afară așa „ajută”; dacă însă are parte de un sfat la vremea chinurii sale, își mai vede binele, [partea bună]. Cunoaște deci, că firea părintelui necredincios, cât a moștenit-o, trebuie să o birue, lipindu-se de Dumnezeu, care nu are de lepădat pe nimeni. Unii ca aceștia trebuie să călătorească în viață cu foarte mare grijă și să nu cadă de la poruncă, la desfrânare, că se pot stârni la bătrânețe gânduri împotriva lui Dumnezeu, chiar în vremea rugăciunii și gata-gata să dea în deznădejde de mântuire. Mântuirea se află răbdând însă toată supărarea aceasta. Iată de ce nu e bine nicidecum să-ți dai copilul în casa necredinciosului, că e chinuire și pentru el și pentru urmașii lui, din neam în neam.

*

Erau multe și mari pricinile pentru care trebuia un leac puternic ca acesta. Iată-l, dat la îndemâna tuturor - unora spre bucurie mare, altora spre supărare mare. „*Cei ce au păzit cu sfințenie pravila cea sfântă, sfințise-vor și cei ce au învățat-o, vor ști ce să răspundă*” (Înt. 6, 10).

Pentru necredincioși, după sfatul Părinților, n-am nici un cuvânt, iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu.

Păstorul își păzește oile..., iar lupii îi găsesc vină... nimic nou.

Chemăm însă din nou pe Iisus la nuntă..., căci cei ce se pogoară în lumea aceasta, [copiii], vin în vremea noastră peste măsură de răniți și urmările cele mai grele abia de acum vin.

Doamne, ajută-ne să facem voia Ta!

Amin.

Despre durerile oamenilor

Lucrul care ne arde pe toți este pocăința - pocania - pe care o trimite Dumnezeu, ori vrem, ori nu vrem. De aceea este bine să ne pocăim de bună voie, să nu așteptăm să ne trimită Dumnezeu pocăința prin necazuri de tot felul, căci pricinile pentru care ne trimite Dumnezeu necazurile sunt păcatele noastre. Deci, dacă pățești necazuri în viață, află că ai făcut greșeli. Necazurile sunt mila lui Dumnezeu cu noi.

Acum să vă dezvelesc câteva feluri de păcate, ca astfel să pricepeți durerile voastre.

I. Beteșugurile trupului

Din trei pricini se îmbolnăvește trupul:

1. Trupul se umple de otrăvuri, din lipsa postului. Carnea [și grăsimea] este o otravă și se mistuie tot cu ajutorul unei otrăvi care este fierea. ["Cu paralizia pedepsește Dumnezeu pe toți nesătuii de avere, căci aceștia și-au făcut socoteala greșită, zicând că *dacă postesc nu mai pot alerga și lucra* (paralizia, ca și averea, se poate moșteni!). Ei au crezut sfatul viclean al dracului iubirii de avere. De aceea toți harnicii să ia aminte și să ție post, ca nu cumva după multă alergătură deșartă să stea la pat tot restul vieții. Dar și asta de li s-a întâmplat, tot milă de la Dumnezeu să o socotească. deoarece le dă prilej de-a cumpăni și a-și recunoaște greșeala. Căci Dumnezeu nu pedepsește spre moarte ci spre întoarcere, căci trupul nu plătește nimic când din el scoți averea ta rea. Sfinții au scos cu totul altceva: sfeșnic al Duhului Sfânt. *Cuvânt din 22 febr. 1942, Mân. Brâncoveanu*]
2. Din naștere, pentru că fie mama sau tata nu a fost treaz când s-a zămislit copilul. Fugiți de bărbați când sunt amețiți de băutură ca de foc.
3. Din desfrânare, pentru că trec măsura cuvenită și atunci începe să-i doară spatele, spinarea, șalele, slăbesc nervii, devin iuți și nerăbdători. Toate acestea, pentru că nu și-au înfrânat poftele (puterile). Este tocmai ca bogatul care sărăcește. Așa și trupul care și-a mâncat toată vlaga.

II. Vrajba în casă

Ascultați pricinile pentru care au vrajbă și ce să facă ca să nu le mai aibă. Vrajba în casă vine din păcate. Toate își au izvorul în păcate. Neapărat, vine vrajba în casă, dacă:

- 1) Căsătoria s-a început cu stângul, adică cu desfrânarea.
- 2) Soții trăiesc în căsătorie nelegitimă sau fără cununie bisericească. Este un prim păcat, pe care toți îl plătesc cu vrajba. De aceea toți trebuie să intre la cumințenie și să se legiuiască dacă sunt așa.
- 3) Din curvii nemărturisite, făcute înainte sau după căsătorie. Astfel, au intrat într-o casă nouă cu o pecete drăcească pe trupul și pe sufletul lor și pentru că nu s-au mărturisit, acel păcat are să le spargă casa, tocmai pentru că n-au omorât pe diavolul, care este cel care face acest lucru.
- 4) Lăcomia de avere a unui părinte când și-a măritat fata sau și-a căsătorit feciorul. O asemenea căsătorie nu ține, pentru că s-a făcut cu o lucrare a diavolului. De vei mărita fata ta numai pentru avere, căsătoria lor va sfârși cu vrajbă și cu spargerea casei aceleia. Prin urmare, cumițiți-vă părinților cu sfaturile, când vă măritați fetele sau vă însurați feciorii.
- 5) Nepotrivirea de vârstă. Sunt părinți care-și mărită fetele la 14-16 ani, iar la 18, 19 ani fata lor este văduvă și încă cu copil. Aceasta din cauza nepotrivirii de vârstă, căci ce poate face o fată așa tânără în fața unui vlăjgan, om în toată firea. Această diferență mare de vârstă este un păcat înaintea lui Dumnezeu. Și din cauza aceasta, casa aceea nu ține, ci se sparge și în aceste cazuri părinții trebuie să recunoască că au dat un sfat prost.
- 6) Din negrija de suflet a celor din casă, din negrija de spovedanie, de Sfânta Împărtășanie și de rânduielile Bisericii, care sunt poruncile lui Dumnezeu, care dacă nu se păzesc, păzesc pe ale diavolului și nu pot să aibă liniște.
- 7) Din petrecerea fără post. Cei ce se umplu de mânie sunt cei plini de fiere, care se înmulțește în corpul omului, atunci când mănâncă carne multă și nu postește. Plin de fiere fiind, te umpli de mânie și astfel își sar în cap unii la alții. Așa, pentru o vorbă cât de neînsemnată, pentru o bucată de lemn ce nu e la locul ei, îi sare în cap celuilalt.

8) Și o ultimă pricină este desfrânarea soților. Dar soții cum desfrânează când sunt legiuți? Așa bine, căci nu mai țin seamă de miercuri, de vineri, de zilele postului și de sărbători. Nu mai țin nici o rânduială. **ȘI BATE DUMNEZEU NERÂNDUIALA CA SĂ SE FACĂ RÂNDUIALĂ.**

III. O alta durere: paguba în curte, în agoniseala voastră

Și acum iată pricinile pentru care Dumnezeu trimite pocania asupra avutului nostru.

- 1) Unii din stăpâni *drăcuie vitele* și atunci să nu se mire dacă i se împlinește cuvântul, căci dă Dumnezeu după cuvântul lui.
- 2) *Lucrează Duminica*. Dacă Dumnezeu n-a lucrat Duminica, nici ție nu îți este îngăduit ca să lucrezi și dacă vei lucra, vei pierde nu numai ceea ce ai lucrat duminica ci și ceea ce ai lucrat în cursul săptămânii. Să nu ascultați de sfatul nimănui [guvernului] când este vorba de cinstirea Duminicii. Fiecare [guvernul] își are socoteala lui, tu însă ai un suflet. Căci va veni vremea să ceri apă cu bilet! Da, va veni și acea vreme.
- 3) Și mai are pagubă cel ce *se uită la agoniseala sa ca la ochii din cap*. Și-a lipit inima lui de lucruri pieritoare. Pentru altceva a dat Dumnezeu inima, nu ca să ți-o împotmolești cu gunoiul lumii, ci ca să ți-o îndrepti spre Tatăl cel din ceruri. Pe el să-l iubim, de El să ne lipim inima, căci neasemănată este plata pe care ne-o dă Dumnezeu, față de cea dată de lume. De aceea nu-ți lipi inima ta nici de proprii tăi copii, căci, de-i pătimi durere în cele iubite peste măsură, cine te va mângâia?
- 4) *Ai cumpărat din mână rea*, din mână pătimașă, din mâna care a furat sau de la unul care a curvit. De aceea mai înainte de a o amesteca cu ale tale, dă-i puțină apă sfințită, cu făină, căci să știți, păcatele trec și asupra pământului pe care-l calci și asupra vitelor. Când a fost izgonit Adam din Rai, Dumnezeu a blestemat pământul: „Spini și pălămidă să dea și prin sudoarea feței să îți câștigi pâinea, iar femeia în dureri mari să nască”. *O greșală a noastră atârnă asupra întregii averi.*

- 5) Cineva se ține de *vrăji asupra ta*, iar tu n-ai ocrotirea lui Dumnezeu asupra ta. Cineva lucrează cu diavolul asupra ta și asupra vitelor tale și atunci tu tânjești și vitele tale. De ce pot lucra aceste puteri? Pentru că tu n-ai ocrotirea lui Dumnezeu. Și ca să nu mai poată lucra duhurile rele, curățește-ți trupul tău prin post, fă sfeștanie, pune-ți o cruce în curte și roagă-te lui Dumnezeu să te ocrotească.
- 6) Mai poți avea necazuri și din cauză că, în curtea în care stai tu, sau pe pământul pe care-l lucrezi apăsă *jurăminte, blesteme sau nedreptate*. Să luați seama, să nu tăiați o brazdă din pământul care nu este al vostru, căci aduce moarte. Dar se mai poate să ai asupra curții și alte păcate. Poate că ai cumpărat această curte cu bani muncii într-o vreme când poate trăiai în desfrânare. De acești bani, deși i-ai muncit nu te vei putea folosi, căci și asupra lor atârână și apasă păcatele, de când i-ai muncit și te urmărește Dumnezeu până în pânzele albe. Pentru ce? Pentru că nu te mărturisești, pentru că ții șerpii în sân și Dumnezeu lasă să te muște.
- 7) Apasă *blestemele părinților* sau ale altuia asupra casei tale și asupra ta.
- 8) *Omoruri sau sinucideri* făcute în curtea ta, sau, ce este și mai des, *copii lepădați* și îngropați ici-colo, ba în gunoi, ba lângă o altoaie. Lepădarea copiilor este păcat strigător la cer.
- 9) Stăpânii au păcate nemărturisite din tinerețe sau mai pe urmă și nu le-au ispășit, că nu-i destul să le spui sub patrafir, trebuie să le și ispășești de bună voie. De aceea vine bătaia lui Dumnezeu asupra voastră, peste tot, pe câmp, peste vite și peste tot lucrul mâinilor voastre.

IV. Copii îndărătnici, neascultători, necredincioși și desfrânați.

Toți părinții luați aminte, ceilalți de asemenea, fiți cu mare băgare de seamă, ca să nu cădeți în astfel de greșeli, când vă va veni rândul. Copiii îndărătnici vin din următoarele pricini:

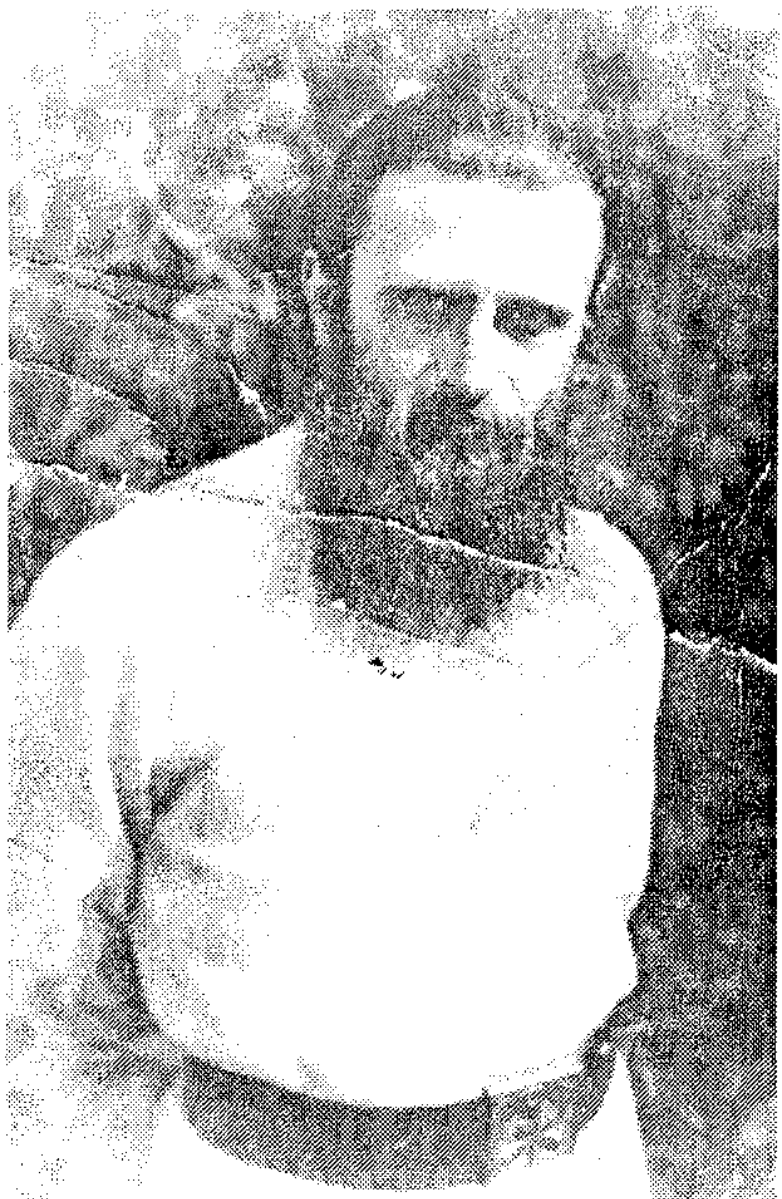
- 1) Părinții nu au păzit niciodată postul și nu s-au putut înfrâna de la poftele trupesti și așa au călcat zilele și timpurile neîngăduite care sunt: Miercurea, Vinerea, Duminica, sărbătorile de peste an și

posturile întregi. Toți copiii care rezultă sunt neascultători, îndărătnici, pentru că nici părinții lor nu au ascultat de poruncile lui Dumnezeu de a păzi zilele sfințite.

Întrebați-vă cugetul și vă va spune ce este îngăduit. Astfel, îi veți vedea plângând și veți plânge și voi și așa veți ispăși păcatul în care i-ați zămislit. Desigur că vă doare, dacă nu le-ați fi făcut nici nu v-ar fi durut.

2) Mamele nu s-au păzit până la curățenie deplină și așa se nasc copii plini de bube și pot muri. Și, dacă în vremea aceea tata a mai fost și beat, se naște un copil ce va fi slăbănog, fie cu mintea, fie cu trupul, fie cu amândouă. Iată cum vei avea pocania de la Dumnezeu cu propriul tău rod.

3) În vremea sarcinii nu te-ai păzit de bărbat. De aceea mulți copii se nasc morți sau mor de tineri sau, dacă trăiesc alunecă în curvie, pentru că s-a întipărit pecetea curvească pe ei încă din pântecel mamei lor (așa spune Sfânta Scriptură). Toate prin câte trece mama, în vremea celor 9 luni de sarcină, fie bune, fie rele, se întipăresc și în copil. Când va crește mare, toate îi vor răsări în cale. (*Caietul Părintelui Petru Vanvulescu; p. 78-81 mss.*)

Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie

[**Viața de familie**]

- Căsătoria e sacul cu păcate, mărită-te și ia-l în spate.
- În timpul sarcinii, mama să nu stea în fum și să nu ia medicamente.
- Dacă nu-i dă pace la copil în vremea sarcinii, copilul va avea precocitate sexuală.
- Decât cancer mai bine copii.
- Copii născuți numai după distracții și destrăbălări au ieșit răi.
- Copiii nefăcuți strică pe cei făcuți.
- Iobagii aveau câte 16 copii. Și erau slugi!
- Cei care opresc copiii de la credință sunt osândiți mai rău ca sinucigașii.
- Căsătoria-i pentru mântuire și prunci, nu pentru plăceri și desfrânare.
- Să afundăm la botez copiii.
- Din cauza avorturilor ne vor “stăpâni” ȣiganii.
- Dacă nu poți vorbi cu copiii despre Dumnezeu, vorbește cu Dumnezeu despre ei.
- Tinerii să se mute de la bătrânii care le strică casa.
- Pantalonii la femei - mult mai grav ca lipsa de basma la rugăciune.
- Pe cei necununăți să nu-i împărtășești.
- Abstenența sexuală dă vigoare, dar din când în când, rar, trebuie soții să se împreuneze, în afară de posturi (Sf. Pavel). Femeia (luată din bărbat) are nevoie de completare endocrină, prin contact, de la bărbat.
- Femeia e necesar să fie căsătorită, de la vârsta împlinirii fiziologice, după 20 de ani (acum). Pentru menținerea sănătății are nevoie de combustibil masculin, care se poate obține numai în viața conjugală, legală civil și bisericește; ce se face prin desfrânare este spre pedeapsă. Femeile care nu primesc combustibil masculin, fie din lipsa căsătoriei, fie că se abțin de la raporturi conjugale, ajung la anxietate (stare de neliniște, de așteptare încordată, însoțită de palpitații, jenă în respirație etc, întâlnită în unele boli de nervi), nevroze, idei de sinucidere, agresivitate etc. Acestea pot fi și efecte

- ale văduviei forțate (moartea prematură a soțului) sau ale sterilității.
- Păcatele se înregistrează în codul genetic al fiecăruia.
- Nu suntem din maimuță, dar mergem cu pași repezi spre ea.
- De abia aștept să termin odată cu problemele dintre bărbat și femeie, pentru care și lui Dumnezeu I-a părut rău că a făcut pe om.

[Boli și necazuri. Credința]

- Paralizia lovește de obicei pe cei nesătui de avere și poate fi moștenită.
- Bătrânețea-i un cavou ajutător... Să nu cârtim la necazuri.
- Fumatul slăbește nu numai plămânii, ci și mintea omului încât credința nu o mai vezi atât de curat.
- Cei bolnavi să țină regimul bolii în loc de post.
- N-ai să găsești Sfinte Moaște mai sfinte ca Sf. Cruce.
- Dreapta socoteală-i mai mare ca postul.
- Nu ispiti Sfintele Taine.
- Mai multă rugăciune către Sf. Înger Păzitor.
- Mai mare este omul în genunchi decât în picioare.
- Să-mi țină Dumnezeu credința de copil.
- Ierusalimul din noi nu cel din Israel.
- Cel cu un talant din Sfânta Evanghelie are numai botezul și talantul lui i se va da celor fără botez, dar cu fapte.
- Părintele Arsenie s-a întâlnit cu Iisus în gară în chipul săracului care plângea...
- Șoapte diavolești: Citiți Biblia cum vă taie capul că și noi o știm pe dinafară și sfinți în fantezie vă vom face... Vindem yoga, teozofie, spiritism, magie, cultul lui satan: eu sunt Wotan, Mamona, Priap.

[Ecumenismul. Sectarii]

- M-am rugat pentru apuseni și m-a dus Dumnezeu acolo și mi-a arătat ce fac.
- Se vorbește de unirea Bisericilor, deci de ajungere la sobornicitate. La sobornicitatea Bisericii ajung cei ce renunță la confesionalitate... Tendința Papei de a atrage în același staul pe toți creștinii nu se va realiza niciodată. Papa nu va ajunge niciodată la o turmă și un Păstor în staulul Romei, deoarece Biserica are un singur Păstor: Iisus Hristos.
- Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica Ortodoxă, fie ei arhierei, preoți de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sf. Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sf. Părinți, ale celor 7 sinoade ecumenice, altfel, la iad - cu arhierei cu tot. Ferească Dumnezeu.

- Vine timpul, și e foarte aproape, când toți preoții vor repara bisericile iar alții vor construi altele noi dar nelucrând ei la sufletul omului vor rămâne bisericile goale, cucuvelele vor cânta într-însele. Roadele slăbirii în dreapta credință a teologilor în facultăți și seminarii vor fi preoții, care vor fi și mai slabi ca învățătorii lor; mai ales în Transilvania ortodoxia aproape că va dispărea, ultima redută va fi Sibiuul dar va cădea și acesta. Dumnezeu nu forțează mântuirea nimănui. Cine are minte să ia aminte.
- Ba unii vor ajunge ca, cu ajutorul demonilor, luându-se după amăgiri satanice, să pogoare chiar foc din cer amăgind chiar și pe sfinții adevărați. Aceștia sunt mucării de azi, din mijlocul vostru, adică sectarii, care atunci când vor fi lepădați de dreptul Judecător vor zice: "Doamne nu am făcut minuni în numele Tău? Nu ne-am închinat noi Ție?" La toate acestea Dumnezeu le va răspunde: "Duceți-vă de la Mine blestemaților fiindcă nu va cunosc pe voi "

[Biserica și Statul]

- Nu-i tot cereți moartea lui Ceaușescu căci care vin vor fi mai răi.
- Pe regele Mihai Părintele Arsenie l-a sfătuit să plece că-l omoară. A zis că va reveni cândva în țară și că îi om credincios.
- Ungurii vor mai mult decât Ardealul.
- Unei stăpâniri de stat (sau șef), care nu se supune lui Dumnezeu, nici Sf. Biserică (și slujitorii ei) nu trebuie să i se supună.
- „*Nu este stăpânire fără numai de la Dumnezeu*” (Rom. 13, 1). Deci primim divinul stăpânirii dar refuzăm păcatul ei... Să fiți deci pregătiți să puneți capul pe butuc dacă credința o va cere.
- Rugăciunile și jertfa Sfinților Brâncoveni m-a adus pe mine pentru țara acesta a noastră.
- Nu va putea avea omul pace pe pământ de nu va avea pace cu Dumnezeu! (I Tesalonicieni 5, 3; Luca 21, 35; Isaia 139, 11). Așadar în numele lui Hristos vă rugăm ca și cum Dumnezeu v-ar ruga prin noi: împăcați-vă cu Dumnezeu (II Corinteni 5, 20).
- Va lua țara foc din Prislop [e vorba de "focul" Duhului Sfânt: Lc.12, 49]

Despre iubire

(extrase din „Cărarea Împărăției” ș. a.)

Iubirea de Dumnezeu și iubirea de oameni

Tot războiul potrivnicului acesta a fost: ca să-L facă pe Domnul să calce **dragostea către Dumnezeu ca Tată**. Căci știe vrăjmașul că plăcerea pământească, pentru cine umblă după ea, are drăceasca putere să desfacă pe om de dragostea lui Dumnezeu și să i-o întoarcă spre plăcerea a orice altceva afară de Dumnezeu. Prin urmare, dacă mai avem inima prinsă de ceva de pe pământ, stăpânitorul lumii acesteia încă ne mai ține legați în împărăția lui, de vreme ce dragostea noastră către Dumnezeu încă n-a ars și așa aceea. *p.29*

„Neputând vrăjmașul să-L facă pe Domnul să calce porunca iubirii de Dumnezeu, prin cele ce I le-a făgăduit în pustie, s-a străduit pe urmă, după ce a venit în lume, cu ajutorul nelegiuitorilor iudei, să-L facă să calce **porunca iubirii de oameni**. O, minunat război! În loc de ură Iisus arată iubirea și răpune pe tatăl răutății prin bunătate. În acest scop, răbdând atâtea rele de la ei — mai adevărat vorbind, pentru ei — S-a străduit până la moarte, în chip omenesc, pentru porunca iubirii și, dobândind biruința deplină împotriva diavolului, a primit cununa învierii pentru noi. Astfel Adam Cel nou a înnoit pe cel vechi.” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Cuvânt ascetic, Filocalia, ed.I, vol. 2, Sibiu 1947, pp. 8-9). *p.30*

Iubirea de Dumnezeu și iubirea de oameni în care atârână toată Legea și Proorocii (Matei 22, 37-40), împlinindu-le Iisus ca nimeni altul, prin aceasta se vedea limpede că Iisus e Dumnezeu și Dumnezeu este iubire (1 Ioan 4, 8). Pe acestea două ni le-a dat ca porunci. Aici stă taina pentru care poruncile lui Dumnezeu bat pe vrăjmașul, când are cine le trăi. Căci iată: Dumnezeu se ascunde în poruncile Sale, după cum ne asigură Sfinții Marcu Ascetul (Sf. Marcu Ascetul, Despre legea duhovnicească, Filocalia, Sibiu, 1946, ed.I., vol.1, p.249 și ed.II, vol.1, Sibiu, 1947, p. 247) și Maxim Mărturisitorul (Sf. Maxim Mărturisitorul, Capete gnostice, Filocalia, Sibiu, 1947, ed.I, vol.2, p.193). *p.31-32*

În societatea omenească Iisus l-a bătut pe potrivnic prin iubirea de oameni, oricât îl lovea vrăjmașul printr-înșii cu ispita durerii. Și pe urmă de tot, a venit – prin orânduire dumnezeiască – ispita, tot prin durere, asupra trupului Domnului, ispită pe care a biruit-o, dându-și trupul ca „din neputință” (2 Corinteni 13, 4.) să fie **răstignit pe cruce ca un făcător de rele**. Nu-și dădea Satana seama că, răstignind „omul” pe cruce, după ce-L va înghiți cu poftă, sau cu ura cea mai mare, va afla că prin cruce a înghițit pe Dumnezeu. Nu-și putea da seama vicleanul de Taina Crucii care îi va rupe cele dinlăuntru, și, Hristos Iisus, Omul-Dumnezeu îi va învia pe dreptii cei din Vechiul Testament, făcând biruință veșnică asupra răului pe care o va da omului, fratelui Său (Matei 28, 10) și ucenic pe aceeași cale. Această biruință a lui Iisus, prin omul în care se ținea ascuns, a făcut restabilirea firii omenești; a deschis Împărăția lui Dumnezeu, a vestit **învierea** și a dat mântuirea în dar (Efeseni 2, 8). *p. 33*

„Așa a iubit Dumnezeu lumea încât și pe singurul Său Fiu L-a dat, ca tot cel ce crede într-Însul, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (In. 3, 16). E mai mare iubirea aceasta decât iubirea care a creat lumea. De data aceasta stăvilarele dragostei se ridică, și dragostea se naște pe pământ, în persoana lui Iisus, pârjol de Cer în inimile oamenilor. (*Un Om nou se naște*, „Gândirea”, Serie nouă, nr. 6-7 / 1998, p.29-31)

Iubirea și sabia lui Dumnezeu lucrează neînterupt și deodată între oameni: pentru fiecare, după cum îi trebuie; asta nu numai fiindcă oamenii sunt amestecați, dar și pentru că fiecare ins își are vremile sale când îi strălucește milostivirea, precum și vremi când îl prigonește sabia – ca să vie iarăși la starea de milostivire. *p. 285*

*

Minunea adunării puterilor sufletului [mintea și inima], învrăjbite de fapta ucigașă a păcatului, nu e cu puțință decât în numele lui Dumnezeu. Rugăciunea neîncetată a fericitului nume: „*Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul*”, după îndemnarea Sfântului Pavel: „*Neînterupt vă rugați*”, săvârșește minunea unirii în dragoste a celor învrăjbite întreolaltă de păcat. *p. 169*

Dragostea în Duhul lui Hristos, în trei vârste se vede:

- În iubirea aproapelui ca pe tine însuți (Mt. 19, 19);
- În iubirea mai mult ca pe tine însuți – iubirea de vrăjmași (Mt.5,44)
- În iubirea ca jertfă pentru oameni (In. 15, 13);

Până la măsura iubirii de vrăjmași sunt datori să ajungă toți creștinii care au de gând să se mântuiască, pe când la vârsta a treia a iubirii foarte puțini ajung. *p. 204*

Iubirea înclină libertatea ca pe o cumpănă. *p. 178*

Iubirea n-are marginile omului, nici spațiul, nici timpul; nu piere niciodată, e puternică, încât străbate dincolo de mormânt și ajunge pe cel iubit; străpunge iadul care nu-i poate sta împotrivă și străbate cerul. Iubirea e însușirea lui Dumnezeu, prin care a creat lumea văzută și nevăzută, și toată făptura care-L cunoaște de Tată e străbătută de iubire. Dacă am stăruii cum trebuie în iubirea aceasta fără margini, s-ar răsfrânge și în noi obârșia noastră divină, chipul și asemănarea fiilor cu Tatăl, am avea și noi mulțime de însușiri dumnezeiești, prin har nu prin natură, în primul rând n-am fi așa de mărginiți într-o mulțime de privințe... Cu adevărat, iubirea e calea cea mai scurtă și mai presus de orice cale, spre desăvârșire (1 Cor. 12, 31); printr-înșă avem înlăuntrul nostru Împărăția Cerurilor. *p. 314*

Adevărata restriște a omului stă în faptul că nu iubește deplin. Când viața omului iese teafără din rătăcirile eului și își găsește în suflet unitatea sa cu Dumnezeu, atunci conștiința veșniciei e un dat imediat al existenței, tot așa ca lumina într-o flacără. Toate conflictele vieții se dezleagă, toate contradicțiile se împacă; știință iubire și acțiune se armonizează. Bucuria și durerea se contopesc în frumusețe, plăcerea și renunțarea se egalează în puritate, fiecare clipă vestește pe Cel veșnic. Învățătura cea desăvârșită a lepădării de sine o avem de la *“Cel ce în chipul lui Dumnezeu fiind, nu a ținut ca la o pradă la egalitatea Sa cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine, a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor și la înfățișare desăvârșindu-Se ca un om. S-a smerit pe Sine ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce”* (Fil. 2, 6-8). Așadar, desăvârșita lepădare de sine e totuna cu smerenia. Iar cu aceasta s-a definit desăvârșirea. Atunci când

oarecine întreba pe Sf. Isac Sirul “*ce e desăvârșirea?*”, sfântul răspunde: “*O prăpastie de smerenie!*”. Prin urmare, pe căile desăvârșirii lăuntrice nu poți merge decât sperând, primind cu bucuria acestui rost toate împotririle și absurditățile ce ni se întâmplă în fiecare zi. (*Caietul Părintelui Ioan Fărcaș înregistrat pe bandă de magnetofon, Mân Brâncoveanu*)

Iubirea trupească

Hormonii, prin trup, influențează spiritul: într-un fel al bărbatului, și într-alt fel, al femeii. Astfel bărbatul dobândește, pe lângă configurația vigorii anatomice, și sentimentul virilității sale. Intelectualitatea biruie asupra sensibilității; puterile minții se dovedesc creatoare. Cu alții e activ; înclinat mai mult spre tiranie, decât spre supunere; mai curând spre brutalitate, decât spre bunătate. Cu cât notele diferențiale sunt mai accentuate, cu atât avem de-a face cu un caracter mai agresiv. Mi se pare că tot aici trebuie căutat și suportul trufiei.

Poate de aici își are obârșia faptul că, mai ales bărbații, nici lui Dumnezeu nu vor să se supună, iar când se aprind la mânie, nu găsesc cuvânt mai expresiv ca înjurătura de Dumnezeu și de toate cele sfinte. Caracterul agresiv al masculului se observă ca o notă comună și în firea animală. Omul gândește cu toate organele sale.

Foliculina, hormonul feminin, are o acțiune cu totul diferită. Astfel, pe lângă configurația anatomică, proprie destinului de mamă, îi păstrează totuși însușirile copilăriei: voce subțire, înfățișare de copil, prietena copiilor; mai mult sensibilă decât intelectuală, mai mult primitoare decât creatoare. Presimte prin instinct, nu prin judecăți. Mintea ei e inima. E înclinată mai bucuros spre suferință și supunere, decât spre asuprire și dominație și, după Scriptură, veșnic atrasă (preocupată) spre bărbat (Fac.3,16).

Deci, dacă am socoti numai capătul fiziologic al deosebirii bărbat-femeie, găsim o mare disonanță. *Tot rostul fiziologic al bărbatului – ca de altfel al întregului regn animal – nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale.*

Bărbatul e poligam din fire – așa ca evreii de odinioară și ca turcii de dăunăzi. Înțeleptul Solomon avea o mie de femei, însă i-au

plătit femeile bine – că l-au smintit la minte, încât s-a lepădat de Dumnezeu (3 Regi 11, 3-4).

Tot rostul și configurația femeii e maternitatea. Chiar și mântuirea ei e condiționată de nașterea de fii – dacă stăruie cu deplină înțelepciune în credință, în iubire și în sfințenie (1 Tim.2, 15).

Între instinctul poligamic și instinctul maternității e un adevărat conflict biologic și pricină de tragedii. Ce vrea unul, nu corespunde cu ce vrea altul. Drept aceea, li s-au dat oamenilor normele divine și minte, ca să trăiască într-o rânduială după fire – rânduială morală și spirituală, dispuse ierarhic – iar nu să-și facă de cap, trăind împotriva firii, împotriva moralei, împotriva spiritului, cu totul anarhic, ceea ce de multe ori au să plătească cu capul, sau ei, sau urmașii lor...

Organismul întreg și îndeosebi sistemul nervos se dezvoltă bine datorită și hormonilor genezici – însă numai sub o cenzură de înfrânare. De aceea, până la căsătoria legală, toți tinerii trebuie să fie curați, cu fecioria păzită - și băieți și fete. Minunea e și cu puțință și cu trebuință. p. 242-244

Predică la altarul din pădure - Mănăstirea Brâncoveanu

Bunavestire

[**Nașterea din Duh**]. “La plinirea vremii”, trimis a fost de Dumnezeu Îngerul Gavriil într-un oraș din Galileia, Nazaret, către *Fecioara Maria*, aducându-i vestea că *din Duhul Sfânt și din puterea Celui PreaÎnalt va concepe și va naște pe Mesia*, Fiul lui Dumnezeu, pe Care Îl va chema Iisus. Acestea sunt datele, simplu expuse de Evangheliștii Luca și Matei.

Faptul acesta simplu cutremură însă legile firii. Nici Fecioara Maria n-a putut primi faptul fără o puternică întâmpinare critică, fără o puternică cutremurare interioară. Iar cât despre Iosif, paznicul și garantul Sfintei Fecioare, știm că pe ascuns a vrut să o părăsească.

Nașterea lui Dumnezeu printre oameni era făgăduită prin prooroci cu mii de ani în urmă. Isaia proorocul a spus lămurit că o Fecioară va naște rămânând totuși fecioară.

De n-am fi siguri de faptul petrecut, că Dumnezeu S-a unit cu firea omenească, în persoana lui Iisus, mai că nici n-am putea crede. Această naștere a lui Dumnezeu, în făptura Sa, e de fapt o renaștere a omului, proces care a fost anunțat, pregătit și care s-a desăvârșit apoi în istorie. Aceasta înseamnă cuvintele “La plinirea vremii”.

Ceea ce e greu de priceput e faptul acesta: cum e cu putință ca “Tatăl omului” să Se facă “Fiul omului”, Fiul fiului Său? Dar iată că s-a făcut. S-a făcut istoric și de atunci se face și tainic în toți cei ce-L primesc pe Dumnezeu și *se nasc a doua oară*. Deci, când sufletul, prin făptura noastră întreagă, ajunge pe căile osteneții (ascezei) și ale iubirii la *starea de “fecioară”*, are loc și pentru noi, la plinirea vremii, *nașterea lui Iisus în făptura noastră*.

Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El S-a retras în afara ei undeva. El nu e nici confundat cu natura, cu “marele tot”, căci atunci cum s-ar putea naște” totul” în parte. Dumnezeuul nostru e o ființă mai presus de natură dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce de fapt caută și spre care neîncetat tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. *Această putere a Duhului Sfânt se unește (se împreunează) cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.*

[**Neamul lui Iisus**]. Dar faptul istoric petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului, mai are și alte semnificații. Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, *neamul lui Iisus*, care nu se naște numai după legile firii, ci peste ele se suprapune o naștere spirituală, duhovnicească, generația spirituală a lui Iisus. Noul *neam duhovnicesc*, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispitit de pofta inferioare.

“Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu înseamnă pentru om pierderea integrității, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat față de ispitele lăuntrice.

Hristos Se naște din Fecioară ca să sfințească din nou alcătuirea omenească femeiască și să o unească principiului masculin, ca bărbatul cu femeia să devină *androgini - cum a fost Iisus*” (Bichner Hristern). Teologul și înțeleptul german are următoarea expresie minunată privitoare la noua stare de după păcat a neamului omenesc: “Prin căderea de la curăția originală, *Fecioara, Înțelepciunea*, i-a părăsit pe oameni și s-a retras în cer”. Dar odată cu venirea lui Iisus în firea omenească s-a coborât iarăși *Fecioara, veșnica înțelepciune*, redându-i-se noul chip de viață în neamul duhovnicesc al lui Iisus, *neamul cel creștinesc*. [n. ed.: Androginia este deci fecioria (curăția), iar fecioria este Înțelepciunea; androginia nu reprezintă coexistența sexelor (ca la hermafrodiți), ci curăția trupească (inclusiv sexuală) și sufletească, adică sfințenia, înduhovnicirea]

S-ar putea observa, continuând ideea aceasta, că precum odinioară înțelepciunea, care în graiul Părinților semnifică Fecioria, s-a retras în cer, lăsând pe oameni să ajungă “*numai trup*” (Geneza 6, 3) și deci să ajungă în potop, nu cumva și noi netrăind noul stil de viață (după Hristos), să se retragă și aceasta de la noi, iar neamul omenesc să se scufunde într-o nouă catastrofă ?

Realitățile spirituale, numai trăirea le fixează în temelile omului.

Înțelepciunea este eterna feciorie și nu eternul feminin. Cultul care îi este închinat e acela al Fecioarei și nu al principiului feminin care provine din căderea în divinizare. Iată de ce cultul Înțelepciunii se

confundă aproape cu Cultul *Sfintei Fecioare Maria - Maica Domnului*. În ea natura feminină devine fără prihană și *naște prin Duh*. Astfel se naște noua generație omenească, *generația lui Iisus, nemuritoare*, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. Calea care duce la restabilirea chipului integral al omului, se deschide prin Fecioara Maria și prin zămislirea sa a Fiului lui Dumnezeu. Aceasta este *calea fecioriei, a curăției, a neprihănirii, calea iubirii mistice*.

[**Căsătoria – cale spre sfințenie**]. Învățătura și cultul Fecioarei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; *învățătura despre căsătorie și sfințirea zămislirii n-au fost aprofundate îndeajuns*. Revelația *sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie* aparține problematicii conștiinței creștine. Sensul mistic al iubirii, dogmatic, e nedevelopat și ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii e sărăcăcios și neîndestulător. Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nici unul *sensul mistic al iubirii ca pe o cale ducând la fecorie*, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice.

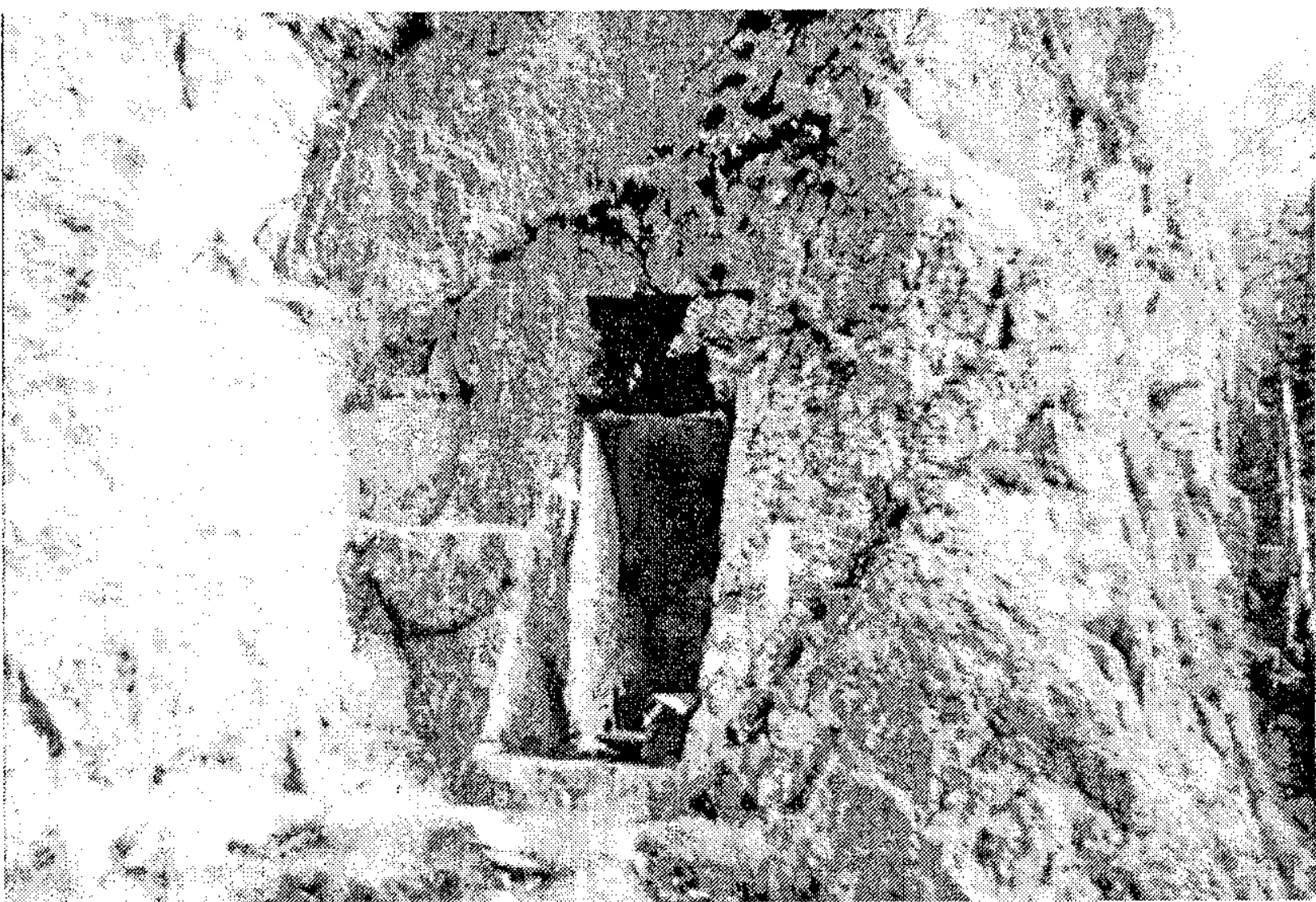
Creștinismul are motiv să îndreptățească și să sfințească căsătoria și familia omenirii păcătoase. El apără și spiritualizează astfel viața generațiilor decăzute (I Timotei 2, 15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui *nou gen*. Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. *Sfințirea maternității* are un sens casnic dar ea nu e o soluție a problemei. Prăpastia care există între iubirea senzuală, care naște, și iubirea mistică, orientată spre veșnicie, creează o antinomie pentru conștiința creștină. Biserica învață că *genul* [androginul] decăzut și împărțit se transformă la Fecioara Maria în fecorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii care se naște de la Duhul.

Dar se pare că nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element de rasă al genurilor. Sensul religios și pozitiv al iubirii, ca legătură care-l unește pe om ca ființă integrală, nu e revelată clar. Aceasta rezultă din dezvoltarea

nedeplină în creștinism a concepției antropologice. Iubirea ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului rămân neexplicate și nesfințite, afară de lege într-o oarecare privință și sortite unui tragic destin în lume. “Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc cu mistica. Ea e spirituală și nu poate fi asimilată organizării fizice și trupesti a vieții omenești.

Iubirea e legată ideii inițiale de om. Nu avem o comparație a sensului religios al iubirii decât simbolic, ca legătură între Hristos și Mireasa Sa - Biserica”. (N. Berdiaev)

Buna Vestire ar trebui să însemne o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de Taină și deci cu roade capabile de Taină. De importanța care se dă *nașterii de sus*, supra-punerii de taină (Fiul lui Dumnezeu în Fiul Omului), atârnă neînchipuit de mult înălțarea sau josnicia la care este supusă viața. Iată, dacă o atitudine mișcă cerul spre pământ, o alta îl izgonește ca și cum nu ar fi. Buna Vestire taie hotarul între sfinți și oamenii de nimic.

Chilia din Munții Făgărașului

Împărăția copiilor

[Nașterea de moștenitori a fost cea mai mare mângâiere pentru pierderea nemuririi - Sf. Ioan Gură de Aur]

Împărăția copiilor

Copiii odihnesc și refac omul. Chiar ei sunt o refacere a omului. Ei rezumă: gingășie și frumusețe, puritate, nevinovăție și credință. Chiar pe Iisus L-au odihnit copiii. Cei mari Îl amărau mereu. Nu ieșise bine din necredincioasa Betsaidă, unde Iisus abia tămăduise un orb, n-a izbăvit bine pe Petru de „milostivirea” satanei, când a precizat curajul și riscurile mântuirii (o asemănare cu Iisus neapărat necesară, o concluzie a uceniciei), când, iată, altă surpriză, o micime omenească.

În drum spre Capernaum, ucenicii se pripeau între ei care o fi mai mare? Cine știe dacă Petru a mai avut vreo pretenție. Când i-a întrebat Iisus despre ce vorbeau între ei pe cale, ucenicii au tăcut. Semn că au vorbit din ale lui Satan. Acela se strămutase din Petru în ceilalți, pe altă temă a celor omenești. După atâtea și de la atâtea, și de la toți, Iisus avea nevoie de odihnă. Deci, șezând, i-a chemat (și de câte ori i-a chemat să-și vină în fire!...) și le-a zis: „*De voiește cineva să fie cel dintâi, să fie cel mai de pe urmă la toți și sluga tuturor*”.

Mare, înaintea lui Dumnezeu, nu poate fi decât omul smerit. Oamenii ajung mari prin vitejii, bogăție, putere, chiar înțelepciune, dar aceasta trufie este, și cu ea sperii lumea; așa ești mare înaintea lumii sau asupra lumii. „Lumea” însă, nu e cuprinsă în scoarțele cărții cerești, dar în schimb se scrie cu un pahar de apă dat unui drumet, în numele dragostei de oameni.

Și, luând un copilaș în brațe, le-a zis: „*Cine primește pe unul din aceștia în numele Meu, pe Mine Mă primește și pe Cel ce M-a trimis pe Mine*”. Cuvântul ar putea fi lărgit: dacă mamele ar primi copiii în numele Domnului, ce străvezii ar fi ei în ochii lui Iisus! Abia atunci și-ar da seama pe Cine au primit prin copii.

Copiii ajung în brațele lui Dumnezeu, fiindcă ei sunt cei mai aproape de El; modul lor de a fi e cel mai iubit de Dumnezeu.

Înțelepții Îl înțeleg pe Dumnezeu ca pe o necesitate în explicarea lumii. Copiii Îl au ca pe un Tată de pe celălalt tărâm. Iată de ce copiii sunt în Adevăr, pe când înțelepții, în afara lui. Găsești ceva și cu mintea lor, numai dacă ai o inimă curată de copil. Aceasta te duce de-a dreptul în brațele Adevărului. În ochii copiilor, seninătatea e de culoarea cerului. Dumnezeu este mai real în Împărăția copiilor, decât într-un tratat de mecanică cerească. Dumnezeu și copiii au înrudirea pe care noi, cei mari, o pierdem.

Sfinții sunt niște mari copii; ce departe ne ținem de ei! (*Fiii Învierii; p. 8-9 mss*)

S-a supărat Iisus

Cât de puțin au înțeles chiar ucenicii lui Iisus sensul căsătoriei, se vede din întâmplarea ce a urmat îndată după această lămurire. Mai mult au înțeles mamele ce-și aduceau la El pruncii, ca să-și pună mâinile peste ei și să-i binecuvânteze. “Ucenicii îi certau pe cei care-i aduceau”. “Iisus, văzând aceasta s-a supărat și le-a zis: “*Lăsa-ți copiii să vină la Mine și nu-i opriți*”.

Iată o supărare a lui Iisus. Supărarea că copiii nu sunt lăsați, de mici să vină la Iisus. Este lucru știut că din copilărie aduce omul închinarea pentru Dumnezeu, indiferentismul sau necredința. Rar când este altfel. Copilăria este intervalul vieții mai apropiat de sfințenie, mai capabil de credință. Și, oricum, în orice domeniu, “credința” este factorul pe care se clădește și care contează. Dacă acest factor este înclinat dintru început spre Dumnezeu, vom avea “credința în Dumnezeu”. Dacă este înclinat împotriva Lui, vom avea “credință în necredință”: “Cred Doamne, ajută necredinței mele”. Filozofia, oricare filozofie se bazează pe factorul primordial al credinței în rațiune, credinței în știință, etc.

Împărăția lui Dumnezeu este făgăduită copiilor, oamenilor ce o primesc fără discuție, ca copii, oamenilor ce au venit la Iisus de copii. Deci, cum să nu se supere Împăratul, când copiii sunt opriți de a veni la Iisus, când Iisus este interzis? Știu, însă că indiferent cum este dirijată

educația copiilor, tot Dumnezeu este tatăl sufletului și cele ce lucrează educația pe dinafară, pot fi zădărnicate de cele dinlăuntru.

Conștiința este un grai de altă natură, de cum poate vorbi omul.

Cu toate că lucrurile par să se desfășoare și în favorul necredinței totuși Dumnezeu rânduieste fiecărei generații libertatea de a decide.

Mare este răspunderea celor ce opresc copiii de la Iisus. "Mai bine și-ar fi legat de grumaz o piatră de moară și s-ar fi aruncat în mare". (*Caietul Părintelui Petru Vanvulescu; p. 28 mss*)

Copii înțelepți și înțelepți fără Iisus

Dacă putem fi trași la răspundere pentru o viață ca timp pierdut și osândiți la o eternitate negativă absurdă aceasta se întâmplă pentru că am scos pe Iisus din ale Sale. L-am scos din noi. Construim o împărăție fără El, împotriva Lui. E greu de priceput cum pentru 20, 40, 60 de ani pământești să plătești fără sfârșit. Cu toate acestea, nu e o nedreptate a fi aruncați în împărăția absurdului, a nebuniei ultime, pentru atâția ani. Sigur e o vreme de ajuns pentru a decide în care împărăție vrei să fii.

Viața aceasta nu are scopul în sine, ci în cealaltă. A trăi ca scop în sine înseamnă să-i tai perspectiva veșniciei, înseamnă să alungi pe Iisus din tine. A trăi așa înseamnă să răspunzi lui Iisus: toate sunt date Ție afară de mine, eu m-am dat altuia. Dacă Iisus ferește pe cei ce văd în El o garanție, un sens, o desăvârșire, sigur că cei ce nu găsesc în aceasta fericirea sunt nefericiți și nu-L vor vedea niciodată.

Aceia sunt înțelepți care si-au găsit sensul față de Dumnezeu.

Preferăți să fiți copii și veți fi fii ai lui Dumnezeu. Aceasta e o înțelepciune mai mare, una din lucrările lui Dumnezeu scrisă în cartea vieții pe numele fiecăruia care se decide așa. Cel ce către nepătimire și către Dumnezeu aleargă, toată ziua în care nu este ocărât multă pagubă o socotește. (*Caietul Părintelui Ioan Fărcaș înregistrat pe bandă de magnetofon, Mân Brâncoveanu*)

“Creșteți și vă înmulțiți” (Fac. 1,28)

Trebuiau să crească spiritual și **apoi** să se înmulțească. Ori ei ce-au făcut? Neascultând porunca de-a nu mânca din toți pomii - că numai prin nevoința ascultării de o poruncă creștem spiritual - au mâncat din pomul cunoașterii binelui și răului - s-au cunoscut unul pe altul că-s goi, și, primul rezultat [al înmulțirii], un criminal (Cain). Era ca și porunca înmulțirii, dar nimeni nu știe clar cum ar fi fost aceea [înmulțirea] în virtutea ascultării desăvârșite de-a se feri de “cunoaștere”. Poate că instinctul înmulțirii, sădit ca lege, urca și el la alte valori și nivele, care n-ar fi afectat nemurirea.

*

O analiză de biologie nu strică: glandele endocrine din specific constrâng, oarecum, partenerii erotizând prin hormoni scoarța cerebrală spre împlinirea legii înmulțirii.

Când însă omul nu-și pune nici o frână, nici o răspundere în cale - nici o creștere spirituală - atunci urmează numai o lege a firii sale fizice - la nivelul dobitoacelor. (“*Omul în cinste* - de fiu al lui Dumnezeu - *fiind, alăturatu-s-a dobitoacelor și s-a asemănat lor*” - Psalmul 48,20). Când însă dă dovadă de capacitatea înfrânării, a răspunderii, a stăpânirii de sine, erotizarea scoarței cerebrale ridică omul de la instinctul orb la iubirea conștientă, de la animal la om. Roadele acestei iubiri - chiar în condițiile pierderii nemuririi - nu mai sunt criminalii.

*

Cum ar fi arătat oamenii în starea de ascultători de Dumnezeu, o arată Enoh și Ilie, răpiți cu trupul de pe pământ. Maria Egipteanca, care după pocăință mergea pe apă, își cunoștea data morții cu un an înainte.

Legea gravitației a biruit-o și sfântul Serafim mergând prin aer, răpit de rugăciune. Semn că puterea Duhului, care se purta pe deasupra apelor la creație, cu care mergea și Iisus pe valurile înfuriate de furtună și care S-a făcut nevăzut cu trupul din ochii celor ce voiau să-L omoare înainte de vreme, aduce și trupul fizic în stări care nouă ne sunt necunoscute, dar pe care le gândim laolaltă cu nostalgia Paradisului. Le

vom dobândi însă, după învierea cea de obște, când se va face rânduiala definitivă cu omul și cu toți factorii care-l prezintă așa cum e, în modul de acum al existenței.

*

“Când se vor desfrâna nu se vor înmulți” (Osea 4,10). E prima măsură împotriva acestei patimi. „*Dumnezeu e mult milostiv și îndelung răbdător dar nepedepsit nimic nu lasă.*” (Naum 1,3).

Atotprezența lui Dumnezeu e activă la toate nivelele creației sub primele două moduri:

1) ca judecată [osândă] și

2) ca Har (sau dar).

Deci, după cum se mișcă libertatea și stăpânirea de sine a omului, îi revine fie osândă, fie dar.

Noi, toți suntem asistați de Cel Atotprezent și notați într-un flux continuu în mai multe locuri. Un loc e “Cartea Vieții”; altul e codul nostru genetic, factorul nostru ereditar. “*Pedepsesc pe copii pentru vina părinților până la al treilea și al patrulea neam*” (Exod 20,5). Al cincilea neam nu mai e pomenit fiindcă neamul aceluia pedepsit s-a stins.

Situația pe teren se petrece în chipul următor: Taina nunții e dată omului de Dumnezeu de la creație, dar prima pereche s-a grăbit la sfatul și ispita unui “șarpe”. Prima pereche trebuia întâi **să crească și sufletește** până la capacitatea de a-și putea stăpâni instinctul, dar, grăbindu-se, instinctul a ajuns el să conducă mintea și să scoată omul de sub ascultarea lui Dumnezeu, care ar fi întărit libertatea și conducerea conștientă a acestui instinct cu rostul exact al lui, după destinul care i-l da-se Dumnezeu.

Această grabă și neascultare a primei perechi e **păcatul strămoșesc**, și aceasta s-a înscris în factorul ereditar al omului. Această deviere a fost și cauza potopului. Dar potopul totuși n-a fost leacul păcatului strămoșesc. Atunci a zis Dumnezeu “*că-I pare rău că a făcut pe om*” (Facere 6,6).

Putea să le șteargă cu totul urma de pe pământ dar, avea o făgăduință primilor păcătoși, când i-a scos din starea de rai în lumea aceasta de necazuri, că le va trimite **un Mântuitor** care să-i izbăvească de sub

tirania celui care i-a rob it păcatului. Le-a trimis pe Iisus Hristos. Dar în izbăvește numai dacă-L iubesc pe El mai mult decât lumea și mai mult decât se iubesc pe sine și viața asta în condițiile patimilor cu care s-au obișnuit și li se pare viață normală și naturală.

E o greutate: instinctul se prezintă mai devreme decât mintea. Și numaidecât mai vine o greutate: patimile cer ele libertate și întâietate. Așa se explică știri ce ne vin de necrezut. Într-o școală mixtă, undeva, se înregistrează 12 fete sub 14 ani însărcinate. Au fost eliminate din școală. Cum de se poate așa ceva?

Instinctul, când se declanșează, are o substanță endocrină care **erotizează scoarța cerebrală** în așa măsură, încât funcția gândirii e învăluită total și respectivul(a) nu mai vede decât împlinirea patimii. Nu mai ascultă de nimeni, nici de Dumnezeu, nicidecum de părinți, ba mai mult se leapădă și de credință (deși până aci erau cuminți, ascultători și credincioși), acum răbufnesc în comportări de necrezut de ostilitate și răutate. Își bat părinții, băiatul își scuipă mama în obraz ... Se întâmplă și cazul contrar: părintele își ucide fata, că școlăriță fiind, se pretează la regim de bordel public. Se întâmplă și sinucideri. Fuga de-acasă e figura cea mai moderată. Înăltarea cu “îngerii” căzuți se numește “prietenie” - “prieten” și “prietenă”. Metoda aceasta amână căsătoria la calendele grecești. Sarcinile provenite sunt lepădate sau ucise cu diferite otrăvuri, care dăunează toată viața sănătății, chiar după o pocăință și corectare a vieții. Așa se instalează sterilitatea și așa provin copii infirmi, monștri, surdo-muți, orbi și alți declasați în fel și chip.

- De unde provine pacostea precocității sexuale ?

- De la abuzul la care se pretează căsniciile “creștinilor cu numele”.

Că nici o viețuitoare din cele cunoscute de noi nu face acest abuz peste sarcină. Și impresia acestui abuz (întrucât e inutil) simțit de mamă, se imprimă ca latență, ca predispoziție, ca grabă la aceleași senzații la care a fost supusă mama în vremea sarcinii cu respectivii precoci. Și se mai însemnează ca vină și înclinație accentuată și în genele cromozomilor XX și XY ai embrionului și fetusului respectiv. Iar când ajunge la oarecare maturizare și declanșare, latența trece violent la actualizare, chiar săvârșind viol și crimă.

Necazul e ispășire și plată. Toate legile tuturor oamenilor au stabilit o “socializare” chiar o “încreștinare” a acestei forțe oarbe a naturii omenești. Iar abaterile și graba violentă au fost aspru pedepsite de toate legile tuturor neamurilor.

Urmări [ale desfrânării; la evrei]:

1. Lepădarea Domnului Hristos.
2. Dărâmarea definitivă a Templului din Ierusalim.
3. Împrăștierea poporului în toată lumea.

Urmarea pentru celelalte neamuri:

1. Războaiele, până la cel din urmă între supraputeri, război capabil să pustiească definitiv pământul de oameni.

2. Scăderea credinței până la ateism, fenomen numit de Biblie “nebunie”.

3. Venirea zilei Judecății din urmă prin foc. Așa cum scrie locul din cartea Isaiei proorocul: “*Duhul Domnului peste Mine ca să vestesc anul de milostivire a Domnului, robilor dezlegare* etc. (Isaia 61,1-3; Luca 4,18-19), oprind citirea la “ziua urgiei” (care va fi la A Doua Venire) prin aprinderea și disocierea elementelor chimice, “*de istov*”, cum scrie Sfântul Apostol Petru de trei ori (II Petru 3,10-12).

Fenomenul necredinței începe cu frecvența desfrânării “*creștinilor cu numele*” (cum scrie sfântul Pavel). Că de la creștinii slabi încep toate relele istoriei omului ...

Dar până atunci **fiecare** trage niște urmări **personale**, ale acelei neascultări străvechi.

Chiar credința li se strâmbă, frâna către păcate slăbește și păcatele făcute atrag automat ispășirile (necazurile specifice fiecărei căderi și decăderi). Mai mult: li se strâmbă înțelesul noțiunii despre bine și rău, în sensul că binele ar fi plăcerea, iar răul ar fi durerea și necazul. Când această strâmbare se instalează în minte, biata minte deschide poarta tuturor păcatelor, care se prezintă cu făgăduința și ambalajul mincinos al binelui sau al naturalului.

De aci urmează o îngustare a minții numai către avantaje: toate acestea mincinoase ale vieții trecătoare **de acum** și **de aici**. Cei ce nu s-ar lăsa în această îngustare se trezesc rătăcind cu mintea în doctrine orientaliste, care nu au nici responsabilitatea, nici Judecata din creștinism,

nici o viață veșnică, ci o dispariție într-un neant numit Nirvana. E o fugă “inteligentă” de răspundere și de pedeapsă veșnică. Chiar bunătatea lui Dumnezeu e adusă “argument” împotriva eternității iadului. Origen a fost unul care a gândit așa, dar a fost pedepsit de Biserică și de Sinoadele ecumenice pentru ideea “apocatastazei tuturor (și a dracilor)”.

Alții “găsesc” alte soluții, că nici suflet n-ar fi. Sunt atâtea filosofi și psihologii fără suflet și fără Dumnezeu. Iar oamenilor li s-a imprimat **genetic** panta declinului mintal și al robiei la diferite patimi, până la măsura de a nu mai înțelege ce e păcatul și ce este mântuirea. În continuare ajung la cea mai primejdioasă “liniște” a nepăsării și a nu-i mai interesa problema sufletului și a mântuirii. Și e primejdioasă temnița în care te simți “bine” (Iorga). [7]

Copiii lui Dumnezeu și copiii păcatelor

Evangelistul Luca își scrie Evanghelia sa “*cercetând cu de-amănuntul toate de la început*” (Luca 1,3). Astfel, privitor la sfântul Ioan Botezătorul, reiese din Evanghelia sa, că acesta e un copil dobândit după multă rugăciune la Dumnezeu. Rugăciunea lor pentru a avea copii a fost răsplătită de Dumnezeu cu un copil ales să fie Înaintemergătorul și Botezătorul Ioan. Deci le-a dat un dar mai mare decât au cerut.

“Acesta îți va fi bucurie și veselie și mulți se vor bucura de nașterea lui, căci va fi mare înaintea Domnului. Vin și băutură bețivă nu va bea, ci se va umple de Duh Sfânt încă din pântecul maicii sale; pe mulți din fiii lui Israil îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor. Acesta va întoarce inimile părinților spre fiii lor și pe cei neascultători la înțelepciunea dreptilor” (Luca 1,14-17).

E drept că tată-său, Zaharia proorocul, a avut să plătească cu capul viața copilului său, căci pe el l-au ucis soldații lui Irod între templu și altar, pentru că n-a spus unde e ascuns pruncul său Ioan. Iar dacă nu era prigoană asupra copilului, el nu petrecea în pustie, să se călească într-o viață aspră și astfel să înfrunte cu asprime viața stricată a veacului său. Rămâne statornicit pentru totdeauna că Ioan a fost unul dintre copiii lui Dumnezeu. Deci:

- 1) un copil dobândit după multă rugăciune,
- 2) plin de Duhul Sfânt încă din pântecul maicii sale,
- 3) ocrotit de Dumnezeu peste toată prigoana lui Irod.
- 4) înzestrat cu o viață de model - cu o mare autoritate

morală asupra poporului. Iar mai departe scrie:

- 5) Acesta va întoarce inimile părinților spre fiii lor, adică va avea o misiune a lui Dumnezeu între oameni.

Ce credeți, voi, care veniți plângând cu copiii în brațe, n-ați putea avea copii mai buni? Că n-a fost numai Ioan Botezătorul copil al lui Dumnezeu, ci au fost toți sfinții calendarului. N-ați putea împlini și voi condițiile de-a avea copii mai ai lui Dumnezeu? De pe unde am venit (de la Sâmbăta la Prislop n.n.) vă aduc mărturia celor ce m-au ascultat și vă spun că se poate. Și pe acolo tot așa au început să-mi vină pe cap, cu copii trântiți de pământ și nenorociți în tot felul. În fața durerii nu știam ce să mai fac. Nu puteam nimic, nu știam nimic. Dar atunci de ce-mi trimite Dumnezeu pe cap atâta nenorocire adusă în brațe?

Am citit Cartea lui Dumnezeu - Scriptura - de la capăt, și am găsit un loc (Exod 20,5) în care spune: "*Sunt un Dumnezeu râvnitor, care pedepsesc vina părinților în copiii lor până la al treilea și al patrulea neam*". Așa am dat de rădăcinile nenorocirilor, care trebuiau smulse.

Despre copiii lepădați

Altă durere pe care o aveți voi mamelor, taților, sunt copii lepădați. Acesta este un păcat strigător la cer. Este uciderea la mijloc. Nu este cu nimic mai ușoară. Ascultați toți cu luare aminte: sângele lor cere răzbunare. Nu vei avea noroc nici cu ceilalți copii, ci numai plâns și jale. Răzbunarea sângelui vărsat se face fără milă: ori îți ia Dumnezeu și pe ceilalți copii, ori vor cere ei însăși capul mamei.

Știți bine că aceasta se întâmplă, la multe, atunci pe loc. Iar aceasta așa se tocmește că altă supărare vei avea în casă, că îți pierzi cumpătul și uiți de marea milă a lui Dumnezeu, ce o are cu toți păcătoșii, și se apropie diavolul de tine și îți bagă în cap gândul să-ți iei lumea în cap și să-ți faci capătul. Acesta este glasul împotriva tuturor celor care fac așa. Mare ispitire pătesc mamele care fac așa, care au ucis copii. Iar dacă vrei să scapi, tu și ceilalți copii pe care i-ai făcut, trebuie să pui în loc tot atâți copii ai altor femei sărace și să-i botezi (iar dacă nu, ia-i și botezați gata) și să îngrijești de dânșii ca de copiii tăi, cu îmbrăcăminte, cu încălțăminte, făină, bani de școală, până ce sunt în stare să-și câștige pâinea și ce scoți din copiii tăi, aceia să iasă și din aceia. Iar toate necazurile pe care le vei avea în vremea aceasta, fie pentru ei, fie de la ei, să le rabzi pe toate, nădăjduind în mila lui Dumnezeu, că îți va ierta păcatul, căci prin răbdare ispășești păcatul. Iar milostenia, cu osteneală, biruie înaintea judecății.

Acesta este un cuvânt de mângâiere pentru voi, dar faceți întocmai, căci față de Dumnezeu nu te poți plăti cu minciuni. Și-ți va spune diavolul că ai dat destul, așa numai ca să te bage dator, ca să-i fii și lui datornic și să nu-ți plătești față de Dumnezeu datoria. Să înveți pe cele tinere să nu facă și ele așa cum ai făcut tu, pentru că tu știi cu câtă înfrigurare pătimești în sufletul tău.

Vrei copii puțini, nu lăsa bărbatul să se atingă de tine. Însă ca să puteți face lucrul acesta, trebuie să vă înfrânați cu postul, iar eu zic cu foamea. Căci trupului acesta de noi nu-i pasă, dacă ne bagă în focul iadului. De aceea, ar trebui ca nici nouă să nu ne pese de poftele lui, ci să le mai ucidem cu postul.

Te sfătuiește bărbatul ca să ucizi copiii? Sfatul este ucigaș, nu-l asculta, ci mai bine rabdă să fii alungată de la casa lui și Dumnezeu va

vedea osteneala ta și nu te va părăsi, ci te va milui, de vei fi vrednică.

În toate acestea se încurcă oamenii care nu postesc, căci aceștia sunt izbiți de toate relele, care de la stomac încep, iar eu vă spun că și de la brâu în jos.

Prin urmare, să vă pocăiți și să nu mai păcătuiți. Să alergați la spovedanie curată și la Sfânta Împărtășanie, căci altfel nu vine ocrotirea lui Dumnezeu asupra voastră și asupra avutului vostru. Nu uitați însă că postul este poarta iar patrafirul este ușa. Iar, cu acestea, vine ocrotirea vie a lui Dumnezeu, fără de care nu putem face nimic... <<“*Mărturisii-voi Domnului fărădelegea mea,*” și îndată a ridicat pedeapsa păcatului meu >> (Psalm 31, 5). Asupra noastră atârnă pedeapsa păcatului și urmează să-l ispășim și să-l scoatem din obicei. “*De aceea, toată sluga să se roage la vreme, chiar potop de ar veni să nu-l poată potopi*”. Vedeți cum trebuie să vă fie așezământul minții, al inimii și al trupului vostru? Curățiți. Căci Dumnezeu nu păzește trup spurcat, inimă și minte cu vicleșug; iar dacă ne îndreptăm, zilele se înseninează și ne vom bucura.

Dacă veți fi și împlinitori, nu numai ascultători, se vor urni necazurile din loc și nici eu nu am bătut toaca la urechile surzilor. Mai sunt încă multe de dezbătut, cu ajutorul lui Dumnezeu, dar nu se pot toate dintr-odată, ci pe rând și cu cât le veți auzi mai des cu atât le veți ține minte mai bine.

Mărire Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Amin. (*Caietul Părintelui Petru Vanvuleswcu; p. 77-78*)

Pribegia copilului

Crucea lui Iisus începe odată cu nașterea Sa. Între ai Săi a venit, și ai Săi îl așteptau cu mâna pe sabie. Toți copiii din Betleem, până la doi ani, au fost condamnați la moarte. Așa au trebui să plătească cu viața cei mai nevinovați, copiii, nașterea lui Iisus între ei. Și au fost - spune Tradiția, paisprezece mii de prunci. Crima aceasta, unică în istoria lumii, a fost prevestită cu șase veacuri în urmă:” *Plângerea și tânguirea din Rama*”.

Providența divină o luase înaintea răutății omenești. Iosif a fost înștiințat de îngerul Domnului în vis, despre planul ucigaș al lui Irod, motiv pentru care trebuia să se scoale, să ia Pruncul și pe Mama Lui și să fugă în Egipt și să stea acolo până va fi vestit din nou ce are să facă.

“Îngerul Domnului” era Îngerul Pruncului, Îngerul omului. Iisus, întrucât își ascunsese dumnezeirea, smerindu-se până la marginile omului pământean, avea nevoie de înger păzitor.

Îngerul fiind o făptură de gând și mult mai subțire decât gândul omenesc, în temeiul tocmirii sale și al rosturilor superioare pe care are să le păzească, face deșartă ura ucigașă și planul potrivnic.

Daca în Vechiul Testament vedem intervenția îngerilor, ca și păzitori ai vieții omenești, numai unde și unde, în creștinism, îngerii fac parte din iconomia mântuirii fiecărui creștin în parte. Ei sunt păzitori în limitele libertății omenești, ale darurilor mântuirii îngerești. Drept aceea, în aceeași noapte pregătește caravana pribegiei fugarului Iisus. Aurul magilor era foarte binevenit.

Călătoria foarte lungă, prin deșerturi mișunând de tâlhari, într-o țară necunoscută, era FUGĂ, nu călătorie; era răspundere de soarta mântuirii omului pe care n-o puteau purta decât primii mari credincioși ai Copilului - Sfânta Sa Mamă și Dreptul Iosif.

Copil fugar, dar dus în brațe.

Astăzi Irod s-a multiplicat; nu mai e familie în care Irod să nu ucidă pruncii. Doar puțini copii fugari mai scapă cu viață. Unde ești Maica Domnului să aperi pe maica omului de pofta ucigașă a lui Irod?

Irod, stârpitura deșertului, căci nu era iudeu, își omoară prima

nevastă și toți copiii cu ea, de teamă ca aceștia să nu-i ia tronul. Era deci un ucigaș, care își temea domnia până și de proprii lui copii. A doua nevastă și cei trei copii avuți cu ea, s-a întâmplat să scape. Irod însă n-a scăpat de blestemul mamelor cu mii de copii uciși. Despre el se știe că, la trei ani după nașterea lui Iisus, a murit putrezit de viu, ros de boli rușinoase și împrăștiind o duhoare pe care nimeni nu o putea suferi. A încercat să se sinucidă, dar trebuia să fie osândit de model pentru toata omenirea, de pedeapsa dumnezeiască, pentru așa mari fărădelegi.

Arhelau, urmașul său în partea Iudeii, e reclamat de iudei romanilor, care îl exilează în Galia, și țara i-o anexează Siriei. În timpul domniei lui Arhelau, fugarii se întorc după vestire îngerească, însă nu în Iudeea, ci în Nazaretul Galileii. Evanghelistul Matei, care scrie evanghelia sa pentru iudei, nu scapă nici un prilej de a le dovedi că în Iisus se împlinesc toate proorociile, până și cele de amănunt. Astfel, nu e trecută cu vederea proorocia lui Ieremia, despre „plângerea și tânguirea din Roma”; nu e scăpată din vedere nici chemarea fugarilor din Egipt și nici așezarea Sfintei Familii în Nazaret. Grija Evanghelistului de a dovedi providența, adică purtarea de grija a lui Dumnezeu de om, asistența lui la micile și marile noastre decizii despre El, ne încurajează să călătorim și noi amărâta noastră viață de fugari, sub călăuza unui înger.

Călăuza idealului pentru care și IISUS a fost fugar. (*"Fiii Învierii"* - mss)

Să nu moară în neștiință cei ce pățimesc atâtea rele

[O Antropologie care să împace știința cu credința]
- extrase

Însemnările acestea, fără sistem și continuitate ci ca la întâmplare, ar vrea să fie doar idei de folos pentru schițarea unei antropologii pastorale, ca ajutor și orientare în haosul necazurilor omenești.

O orientare și în haos e totuși posibilă. Căci necazurile oamenilor au obârșie, urmări și rosturi. Ce sameni crește, rodește, culegi - vrei nu vrei - mănânci de-ți vine rău, nu mai știi unde să alergi să scapi - scăpare nu-i - așa învață omul minte, care învață. Căci înțeleptul învață din pățania altuia, prostul nici dintr-a lui. Și cum nimeni nu vrea să moară prost, e bine să se angajeze la niște corecturi ale vieții.

Acesta-i unul din rostul însemnărilor: îndrumarea preventivă, cunoștința cât mai clară a necazurilor și a felului logic - matematic chiar - al urmărilor, cu care nu se poate discuta, cu care nu se mai poate face decât un singur lucru: de a le primi ca bune, așa cum vin și să zici cu toată convingerea (convertită de explicația exactă) că: *“ce avem așa ne trebuie!”* Altfel nu li se poate potoli focul în care ne ard.

Sfântul Simeon Noul Teolog zice că: *“Tot creștinul e dator să cunoască pe Dumnezeu, să se cunoască pe sine și pe diavolul. Pe diavol pentru că el e dușmanul nostru din umbră și se folosește de necunoștința noastră de noi înșine și de instinctele noastre, pentru a ne devia în tot felul de la rostul nostru pe pământ.”*

Teologia se studiază dar nu angajează; a devenit știință.

Antropologia o cunoșteau părinții Deșertului, precum și destulă demonologie. Astăzi mulți preoți nu mai cred în existența personală a diavolului - îngerul căzut prin mândrie - care încurcă în fel și chip viața omului, ba încâlcește și istoria - tot din umbră. Ei zic că diavolul, ca persoană, nu-i decât o reminiscență a trecutului când se personificau marea (Neptun), râurile, Iordanul, războiul (Marte), hadesul, șeolul etc. Ba un profesor de filosofie, preot, mi-a spus sub formă de dojană: “ești

om de cultură; astea-s idei ale unui trecut mitologic, rămase ca o explicație mitică în popor.” - Bine; atunci vă rog să-mi spuneți ce “idei mitice” au intrat în turma de porci, de s-a aruncat toată în mare.

Potrivit îndatoririi sfântul Simeon Noul Teolog las Teologiei ale Teologiei, iar Antropologiei îi schițăm un sumar conținut oferit de o oarecare documentație de teren. La o atare îndatorire am mai apăsăat și un cuvânt al Scripturii prin Solomon; spune-le: “*Să nu moară în neștiință de ce pătimesc atâtea rele*” (Înt. lui Solomon 18,19).

A trebuit o lărgire și adâncire a cunoștințelor exacte, ba chiar o sinteză de orizonturi diferite, o vreme de însușire a lor și iarăși o vreme de aplicare și verificare. Ori, “*Ars longa, vita brevis ... finietur*”. Preocuparea la un orizont lărgit, a stârnit și bucurie și invidie. Căci îți iartă oamenii orice, dar nu-ți iartă să le-o iei un pas înainte.

Ăsta-i tot secretul: orizont larg de cunoștințe exacte despre om, într-o sinteză armonioasă. Între știință și credință nu e conflict, ci numai între credință și superficialitate. Pregătirea unilaterală, oricât de avansată, nu poate face față la trebuințele iarăși unilaterale ale celorlalți. De pe poziții “dogmatice” nu se poate ajunge decât la un dialog între surzi. Prejudecățile sunt piedici de netrecut, cum se va vedea în alte capitole. O știință “după ureche” nu e decât superficialitate, prejudecată și eroare de logică.

*

.....

În creier funcționează două glande endocrine: **epifiza** și **hipofiza**.

Aceste două glande produc hormoni pe care-i trimit pe calea sângelui la toate celelalte glande endocrine de pe verticală, cu dispoziții precise de lucru. O caracteristică a lor e faptul că emit hormoni într-o strânsă interdependență, și, de acordul lor, ascultă toată coloana. Una din ele, hipofiza, e sensibilă la **concepția pe care o alege omul ca normativă de viață**; și în funcție de această concepție, trimite, prin hormoni emisari, vecinei sale din creier, impulsul să producă hormonii ei specifici care dirijează în continuare toată coloana endocrină, în conformitate cu această concepție. Într-un fel lucrează toată coloana când te afli în *turma lui Hristos*, și cu totul într-altfel dacă te găsești cu concepția, în *turma lui Epicur*.

- Dar natura nu e o constantă ?

- Energiile naturii se pretează la convertiri - nu e chiar oarbă - dacă e cineva, care să vadă și să îndrăznească. Un torent sălbatec de ape poate fi zăgăzuit, cum avem și noi zăgăzuită Dunărea pe două locuri, și apele pot fi puse la o treabă mai presus de firea lor și puterea naturii oarbe transformată în lumină. De asemenea și puterea haotică a aburului a fost convertită în energie circulară și în final în forță mecanică ordonată și chiar în lumină.

- Sunt diguri care se rup ...

- Sunt, adevărat, naturi care se dezechilibrează. Se întreba și Alexis Carrel, care să fie misterul că aceeași disciplină a stăpânirii de sine, pe unii îi potențează până se spiritualizează, pe alții îi cufundă în noaptea nebuniei. *“Drepte sunt căile Domnului și cei dreپți merg pe ele; ceilalți, pe aceleași căi, se poticesc și cad”* (Osea 14,10).

- E cumva un destin sau o “cenzură” aci?

- Mai târziu se va potrivi răspunsul. Deocamdată reținem că posibilitățile spirituale ale unui botezat în Hristos sunt incomparabil mai mari ca ale unui nebotezat asupra sălbătăciunilor sale glandulare. Ca lămurire asupra acestui punct de vedere trebuie să ținem seama că, pe parcursul vieții, mulți uită botezul și trec în turma lui Epicur - azi se cheamă pragmatism -, și sunt prinși cu momeala plăcerii ca scop al vieții, al vieții “aici” și “acum”. Câte pățesc vom vedea cu răgazul.

Ne întâlnim în prezent cu ... viitorul trecutului; și de multe ori cu un trecut ancestral, de multe generații.

*

Deocamdată lămurirea e cam puțină și unilaterală ... Din aproape în aproape ajungem și la lămurirea suficientă. Genetica are cuvântul. Trebuie să ne coborâm în infinitul mic biologic ca (să) prindem - poate - chiar “misterul” ființei omenești, în ciuda infinitei sale variabilități constituționale.

- E drept, mărturisesc mulți vrednici de crezut, că nu sunt doi oameni identici de la Adam încoace și tocmai asta-i imposibilitatea de a-i înțelege.

- Nu numai asta, dar variabilitatea este pur și simplu infinită. Posibilitățile aranjării genelor (primele subunități ale unui cromozom) în cromozomi întrec numărul atomilor în univers.

- Atunci Antropologia ar fi cea mai imposibilă încercare.

- Și tocmai asta vrem să facem: imposibilul, posibil. O rânduială este. Creațiunea nu e haos. Convergența elementelor se intensifică. Dar, la rând ... Întâi e nevoie de o metodă de lucru, adică de o supraprivire a materialului care se adună din toate părțile și din diverse moduri de experiență și existență.

- Știința și Revelația ... Nu sunt în conflict?

- Numai dacă ești de rea credință, sau dacă adopți convingerea că rațiunea ta naturală e ultimul criteriu al adevărului, sau, dacă crezi (greșit) că materia e singurul mod de existență. Dar, iar o luăm pe filosofie și ne angajam la genetică.

- Adică tot știință ...

- Și încă veche. Mult mai veche decât mazărea lui Mendel. Nucleul geneticii a fost revelat lui Moise, când i s-au dat scrise poruncile pe Muntele Sinai: *“Pedepsesc vina părinților în copii, până la al treilea și al patrulea neam, pentru cei ce calcă poruncile mele și Mă milostivesc până la al miilea neam pentru cei ce Mă ascultă”*; (Exod 20,5-6~ 34,7~ Deuteronom 5,9-10~ Ieremia 32,18) - Comentariu la porunca a șaptea. Știința descoperă acum și înțelege cu aparatul modern ceea ce e pus de la creație în om și în toată firea vie. De altfel atotștiința lui Dumnezeu știa și genetică ... Și de la început omul a fost pus să facă și știință, dându-i-se să numească toate făpturile creației. A fost o ocupație vastă, cât creația, cât n-a isprăvit nici acum cu numirea și analiza ei. Inventarul creației e neisprăvit și înainte mult mai este. Omul însă a început să se laude întru sine cu treaba asta și uită pe Cel ce i-a dat instinctul citirii creației, nevoia științei.

- Și se complace “în conflict” ...

*

- Conflictul e el însuși o deviere a omului de la destinul său în creație; și, atunci și știința lui e deviată de la rostul cu care i-o da-se Dumnezeu. Dacă până aci *“știința fără conștiință* era pierzania sufletului”, acum e și mai rău, că-i pierzania și a trupului, cu planeta Pământ cu tot.

Dar să revenim la genetică. Ce sunt cromozomii, genele, alelele și conexiunile lor întreolaltă, catenele, e azi treabă de cultură generală.

Ceea ce nu se știe, pentru că nu se lasă prins în experiment, dar nu că nu există, e faptul legăturii biologiei noastre personale cu Dumnezeu.

- Ce implicație poate fi între contingent și Transcendent ?

- Numai aceasta că Transcendentul străbate, asistă, susține contingentul; îl vede în toate unitățile de măsură ca spațiu și timp, ca durată sau structură, ca destinație sau alienare, ca libertate sau robie ... și încă mai înainte de a fi vreuna din acestea. N-am atins aci decât foarte puține note operaționale ale Transcendentului cu privire la contingența noastră. Să luăm în analiză doar două note, care lămuresc linia noastră ereditară cu care deschiseserăm problema: **Harul și Judecata**. E clar că aceste note ale Transcendentului nu pot fi în nici un fel panteism. De asemenea, în lămurirea problemei, pomenim și din partea contingenței noastre, nota **libertății**, cu care suntem înzestrați ontologic.

Ca urmare tot ce gândim, vorbim și facem se petrece în atotprezența lui Dumnezeu, Care le înseamnă în contul nostru, în două locuri: în Cartea Sa - **Cartea Vieții** - și cartea noastră, **codul genetic** (subl. n.).

- Cum?

- **În codul genetic, arhiva vieții noastre, în care sunt și resturi de arhivă de la înaintașii noștri de milenii chiar, avem scrise și înscriindu-se în flux continuu tot ce gândim, vorbim și facem, ca pachete de energie virtuală, informația genetică, în genele cromozomilor noștri - factorii eredității noastre spre viitor.**

Clipele acestea, cu valențe în eternitatea noastră, au multe direcții în antropologia creștină. De felul cum le trăim suntem în continuu fie sub Har, fie sub Judecată. E deci foarte important să știm în ce concepție de viață ne înscriem (idealism, epicureism - pragmatism, materialism, spiritualism), ca să știm ce se consemnează și la ce să ne așteptăm chiar și numai într-un viitor apropiat.

Aci, cu toată silința de a simplifica terminologia și a lămuri transcrierea datelor în arhiva eredității - informația totală și în flux continuu în codul genetic - mai trebuie, ca elemente de lucru, încă puține cunoștințe de biologie genetică.

Când greșim - avem libertatea și prostia de a greși - de la destinația noastră spirituală, cea gândită pe seama noastră la creație de Dumnezeu, faptul se înscrie ca Defecțiune, ca defectivitate, într-una din genele unuia din cromozomii care au condus o zonă, un organ al făpturii noastre fizice. Informația codificată trece la arhivă, activul nostru genetic, și așteaptă prilejul transcrierii de la virtualitate la actualitate. **Această genă cu înscriere negativă (a greșelii) se numește genă recesivă; informația se numește recesivitate și va traduce, va dirija o infirmitate, o deviere, o urâțire, o infirmare, o moarte, în linie ereditară spre viitor.**

Speța umană are 46 de cromozomi în nucleul fiecărei celule a organismului. Când vine vremea - și e vorba de formarea unui embrion - se petrece o înjumătățire a catenelor celor doi progenitori, patern și matern, și fiecare jumătate se va uni cu cromozomul, catena și locusul omolog al celuilalt partener. Dacă prin această unire “se întâmplă” să se unească o genă recesivă cu alela, omoloaga sa, tot recesivă a celuilalt partener, **atunci apare infirmitatea respectivă din virtualitate în actualitate.**

- Cum: “se întâmplă”? E hazard, domnia întâmplării?

- Știința nu știe ce e aci, ci mărturisește că ar fi hazard, că ar fi legea evoluției care lucrează și cu involuția, prin care scoate din circuitul mare al vieții, exemplarele slab înzestrate. În realitate situația în mers e extrem de complicată și totuși **nu e hazard, ci o superioară Decizie a legilor care atârnă peste fărădelegi**, a Legiuitorului, care cunoaște și conduce creația. O genă recesivă e transcrierea în codul genetic a unei informații, a unei greșeli sub vederea lui Dumnezeu “*care e de 10.000 de ori mai puternică decât a soarelui și privește la toate căile oamenilor și vede toate părțile cele ascunse*” (Înțelepciunea lui Isus Sirah 23,27).

Comportamentul, purtarea omului, se consemnează și se înscrie ca informație în codul genetic. Transcrierea e în flux continuu: a binelui sub Har și a răului sub Judecată sau recesivitate. Deci regenerare și degenerare, sunt cele două sensuri ale unei transcrieri a informației. Tot ce contravine destinației sau menirii omului e deviere către degenerare, infirmitate, monstruozitate, ieșire din circuitul vieții și chiar moarte.

La constituirea unui embrion Transcendența e de față. Ea alege din milioanele de spermatozoizi exemplarul care pedepsește urmașul unor greșeli ale progenitorilor în prezență. Sau cazul invers: binecuvântează cu înzestrările Harului (Harul e o energie necreată) alegând exemplarul favorabil unei misiuni viitoare, care transmite această informație genetică.

- Ar trebui exemplificată această micro-biologie.

- Adevărat, s-ar înțelege mai ușor. Din studiul patimilor să luăm spre exemplificare beția. Sunt cunoscute ravagiile acestei patimi în creier, că scoate din rost pentru totdeauna milioane de neuroni. Această situație a inventarului rămas se transcrie, la zi, în biografia lui genetică, ca o imensă recesivitate. Urmașul său, din prima generație, moștenește aceste lipsuri de inventar înscrise în catena sa. Dar datorită catenei sănătoase a partenerei, nu devin defecțiuni actuale, dar rămân o încărcătură cu maximă probabilitate de actualizare în generația următoare. În felul acesta se înțelege cu exactitate expresia nucleului genetic, spus de Dumnezeu lui Moise, comentând porunca a șaptea. La fel cu toate celelalte uzuri organice, transmisibile, ca slăbire a patrimoniului ereditar. Căci patimile - viciile - nu urcă ci coboară/, -prăbușesc chiar - ființa omenească. Ce prăbușire mai tragică, decât să vezi epileptic, nepotul unui bunic bețiv? Trag deci urmașii de această patimă blestemată - chiar dacă ei nu mai sunt bețivi - până se stinge -prin sterilitate, sau ne-mai-angajare în căsătorie - acest cod genetic nenorocit, 3-4 generații de degenerați. **A cincea generație nu mai există.**

Ce te faci când vezi, cu pricepere, că partahalele geografice distruse din creier se transmit, exteriorizându-se, în regiuni întregi calamitate de alcoolism și sifilis? Căci și boala aceasta, extrem de perfidă prin rezistență și acțiunea sa îndelungată, e o urmare a judecății lui Dumnezeu asupra patimii desfrâului combinată cu patima beției. **Două nebunii perfide, ținându-se de mână, contra amărâtului de om** - chiar dacă pe unul din acești năpăstuiți nepoți, îl chema genialul Mihail Eminescu.

Antropologia pastorală trebuie deschisă printr-un atac mult mai frontal al problemelor ei, decât simpla sudură între câteva ramuri ale științei despre om și câteva locuri ale Revelației, cum schițarăm până aci.

Observăm că nu ne mai putem înțelege cu contemporanii din cauza „conflictului între știință și credință” - deși ele nu sunt în conflict, ci cel mult o ne-știință și o ne-credință, puse în conflict de o rea-credință. Se întâmplă ceva cu contemporanii, ceea ce s-a întâmplat demult de tot, de la obârșia omului, o boală care a devenit “strămoșească”, de o foarte dură ereditate: **uită de Dumnezeu ca pământul**. Omul nu mai știe nimic despre suflet; nu-l mai găsește în nici o psihologie. Wirkow zicea că a făcut mii de disecții și vivisecții și n-a găsit sufletul. Cum să-l găsească cu bisturiul? Altul, era potcovar, asigura că n-a găsit pe Dumnezeu în potcovăria lui - dar l-a citit în potcoava unui cal. Alții, ca și un profesor de filosofie a religiei, nu mai găsea întemeiată azi, existența lui Satan și a dracilor lui. Astea ar fi idei antropomorfe rămase în memoria omenirii din vremuri mitologice, când stihile se personificau și țineau loc de științe naturale. Iar omul nu are în sine nici o divinitate, ci mizerie, fiind doar evoluția unei zoologii paleontologice: fiul maimuței. Așa că a pus omul piciorul pe lună, dar pe celălalt încă nu-l putem scoate din peșteră. De asemenea nemurirea e doar un deziderat fără nici o realitate; cel mult în memoria urmașilor. Responsabilitatea nu e decât o măsură socială, care să țină în frâu anarhia oamenilor, care, altfel, ar fi într-un permanent și universal conflict. Învierea din morți, o încăpățănare mitică în capul omenirii* [7]

* [Nota PS Daniil: *Aici se încheie manuscrisul, rămas neterminat al Părintelui Arsenie (...) unul dintre cele din urmă texte scrise de sfinția Sa, cu siguranță între 1984-1988 (...)*].

Conflictul între generații sau cum se înmulțește uciderea

*“Și va da frate pe frate la moarte și
tată pe fiu și copiii se vor răzvrăti
împotriva părinților și îi vor omori.”*
(Marcu 13,12; Matei 10,21)

Familia intră în criza desființării. Unii urmăresc instaurarea “amorului liber”, fără îndatoriri, fără răspundere; iar alții nu mai au curajul răspunderii, văzând demolarea din interior a acestei instituții.

Imoralitatea, anarhia și haosul; urmează pieirea.

I

Să analizăm genetic și antropologic problema. Vrem să stabilim geneza, obârșia și răspunderile acestei nemaipomenite răzvrătiri între părinți și copii, care urcă până la crimă.

Genetica a adus în discuție, pentru explicarea comportamentului agresiv al tinerilor și ca o circumstanță atenuantă în fața justiției, frecvența unei anomalii cromozomice, anume prezența cromozomului Y suplimentar, supranumit “cromozomul crimei”. După oarecare vreme de acordare a circumstanței atenuante, totuși a revenit, reabilitând responsabilitatea criminalilor, indiferent de anomaliiile cromozomului lor de sex și criminalitate. Ba au mers și mai departe: la o Universitate americană, cu 200 de contra 30, s-au oprit cercetările de laborator, cu privire la aberațiile cromozomiale de tip XXY și XYY, deși începute de psihiatrul Stanley Walter încă din 1968, asupra copiilor din Boston. Aci se opresc relatările.

Și totuși ce e cu aceste aberații? Structura normală a cromozomului de sex este, pentru masculin XY, iar pentru feminin XX. De unde aberațiile XXY, XXX, XYY, XXXX etc? Iată de unde.

Se știe că 6 gr. de alcool la litrul de sânge al unui bărbat, sudează câte 2 spermatozoizi cap la cap, într-un număr imens de perechi. Aci apare prima fază a anomaliei. Aceste perechi nu-și pierd deloc capacitatea de fecundare, ba capătă și un avantaj de mișcare întrucât cele două cozi ale unui cap monstru realizează distanțe duble și o insistență peste limitele naturii feminine: intră pe trompe și, dacă întâmpină

un ovul pe drum spre locul lui normal, îl blochează acolo și începe proliferarea unui embrion.

Crescând nelalocul lui produce o durere de moarte și trebuie extirpat la foarfecă. Aceasta e **sarcina extrauterină** al cărei capăt e sterilizarea și toate consecințele sterilizării: treptele dereglării endocrine și în final chiar nebunia.

Dacă însă acești mici monștri - urmare a unei simple beții -- găsesc ovulul la locul lui normal, iar ei fiind o pereche “sudată” la un ovul, apare aberația:

$2(XY) + XX = XXX; XYY; XXXX \dots$ Deci numai aberații cromozomice, responsabile ale comportamentului agresiv; agresivitate fie masculină, fie feminină. Dacă însă fondul genetic e defectiv și la alte capitole apar, în primul rând defecțiuni ale sistemului nervos, până la nivel de epilepsie.

Ăștia sunt fiii și nepoții bețivilor, fie criminali, fie nebuni.

Responsabilitatea e clară.

Vinovatul e identificat.

Pedeapsa e cu moartea.

*

Responsabilitatea cuprinde o - arie

- sferă în care intră foarte mulți complici.

Primul e cel ce s-a îmbătat, fie și numai o singură dată, atunci. Legea a stabilit totuși responsabilitatea “iresponsabililor”. Pedeapsa atinge urmașii fie pentru comportament, fie prin instalarea bolilor degenerative. Perspectiva degenerării e imensă. Ar fi catastrofală dacă n-ar instala, printre altele, și sterilitatea urmașilor.

“Nemo causetur ignorare Legem !” - E nepermisă neștiința legilor. Toți trebuie să știe legea. În primul rând preoții; pentru că “cei căzuți între tâlhari” sunt fără de număr și au fost încredințați Bisericii. Răspunderea slujitorilor Bisericii e imensă.

Iar medicina cea mai bună e cea preventivă, nu cea curativă. Primul spital a fost întemeiat de Biserica din Capadocia prin sfântul Vasile cel Mare.

Degenerarea nu numai că e ireversibilă, dar crește în progresie geometrică pe când sănătatea sau “calitățile” scad.

*

Deci nu se poate avea nădejde de “mai bine” fără capacitatea de stăpânire de sine și răspundere în familie și neam.

II

Dar cum dă la moarte tată pe fiu ?

Până aci a fost schițată doar latura agresivității unei structuri genetice anormale, datorate beției sau drogurilor. Beția, pe nume bețivii, mai antrenează și alte urmări în progenitura lor. Fie în prima generație, dar sigur în a doua generație, nepoții, se nasc cu predispoziție spre tot felul de boli ale sistemului nervos. Unele apar foarte devreme, altele mai târziu; dar toate până la nivel clinic, culminând cu epilepsia și schizofrenia. A avea așa urmași însemnează că ai ucis toți urmașii tăi. Cum vei scăpa de răspundere?

Dar “părinții” își mai “ucid copiii în pânțece”. Sau și mai simplu: “se feresc de a-i zămisli”. Deci “părinți” ucigași. Pentru asta **e ridicată nunta la cinstea de Taină?**

*

S-a observat la bețivi o degradare biologică și o deteriorare a sănătății, care isprăvește cu ciroza hepatică; dar și o degradare socială. Prietenii lor încep să fie declassații. Alcoolul, pe care nu-l mai poate “arde” ficatul, fiind peste volumul lui de lucrări, pătrunde liber în circuit și arde un număr enorm de neuroni. Acestea sunt “sechelele” din creier, cauza crizelor comițiale. Dacă ținem seama că maturizarea creierului nostru se împlinește până la 15 ani, iar de aci începe naufragiul, întrucât până la 25 de ani pierdem 10.000 de neuroni în fiecare zi, iar la 40 de ani mai mult de 100.000 pe zi, în mod normal, fără toxice, ne dăm seama ce cataclisme se petrec în iconomia biologică a unui bețiv sau drogat.

Ignoranța, iresponsabilitatea sunt circumstanțe atenuante? Urmările spun că nu.

*

Fiind sistemul nervos în discuție, în speță neuronii, amintesc că aceste celule nu se regenerează, nu se replică. Le avem la numărul și durata prevăzută genetic; dar, pe foarte multe, le pierdem pe drum. Se „hrănesc” ca toate celelalte celule, cu: oxigen, glicogen și hormoni. Se regenerează, după oboseală, cu: somn și ... concepția de viață. Cultura.

Se întrevăd aci cauzele care provoacă pierderile, degenerarea. Tot aci se leagă și necesitatea Endocrinologiei. Cei ce ajung din vreme să știe cum pot evita decrepitudinea, senilitatea, nu se avântă fără frâu în vârtejul uzurii “vieții”. **Concepția de viață - și cea mai bună e Revelația**, că are orizontul cel mai larg, până dincolo de zare, și echilibrul perfect (deplin) între orice fel de împrejurări, - e totuși un efort, dar care antrenează noi circuite în creier, noi sinapse, care suplinesc pe cele pe care ni le fură vârsta pe drum. Cu alte cuvinte **efortul culturii** (“*Viața veșnică este cunoașterea lui Dumnezeu ...*”) **transcende fondul genetic**. Sau altfel spus: la genii și la sfinți patrimoniul genetic a fost depășit sub efectul culturii, ceea ce a antrenat crearea de noi sinapse în creier.

III

Ce nu spune Genetica despre codul genetic?

Fiindcă nu “vede” în mișcare, în simultaneitate și în prezență. Acestea folosesc aci pentru adâncirea cunoașterii “mecanismelor” ultime care configurează un om. Cum se multiplică celulele organismului - afară de ale sistemului nervos -, cu ajutorul ARN-ului care face “fotocopiiile” ADN-ului, ale transcriptazei, ale memoriei imunologice etc., se găsesc ușor în cărțile de specialitate. Dar, pe lângă datele de laborator mai trebuie și intuiție care să le “citească” nu numai biologic, ci și ontologic.

Asupra fluxului continuu de date, care se transcriu în infinitul mic al codului genetic, adăugăm:

1. Că formele *timpului*: trecut, prezent și viitor, există simultan într-o continuitate, într-o contabilitate “la zi”, care le cuprinde și le exprimă în mișcare.

2. Că toată “*durata*” noastră în care ne mișcăm cu tot inventarul nostru biologic are un suport metafizic: *sufletul* și un Asistent transcendent: *Dumnezeu*.

3. Că acești doi factori nu pot fi “prinși” niciodată de experiență la nivelul laboratoarelor, dar nici nu pot fi contestați. Iar fără ei nu putem avea nicidecum o explicare integrală a omului.

*

Faptele se petrec așa: toată înfățișarea noastră fizică, toate faptele, vorbele și gândurile, - deci de la expresia cea mai materială până la cea mai mică undă de energie a unui gând - se transcriu, în flux continuu, în

constituenții fondului genetic, în sămânța de om, ca energii virtuale, sau ca recesiuni - defecțiuni -, care, în cursul devenirii au să ajungă (devină) actuale, fie ca un plus de viață, fie ca un minus de existență.

Paradox: trecutul se ține de noi ca prezent și ne așteaptă ca viitor; prezentul poate frâna trecutul și modifica viitorul; viitorul poate fi anticipat în prezent și poate frâna, chiar stinge trecutul.

Analiza paradoxurilor cu cazuri concrete.

Există o lege, în toate religiile superioare, a urmării faptelor. Să o spunem pe a noastră: *“Nimeni să nu se amăgească: cu măsura cu care va măsura la alții, i se va măsura și lui”* (Matei 7,2). *“Tot cel ce scoate sabia - la alții -, de sabie va pieri”* (Matei 26,52). *“Ce seamănă omul aceea va culege”*. Există deci o dreptate, o etică, un echilibru care se restabilește peste capetele oamenilor. Aceasta nu poate fi prinsă în experiența de laborator.

Da, cazul concret.

O familie oarecare se hotărăște să aibă numai doi copii, mai mulți nu. Au la îndemână mai multe mijloace: medicale, chimice, mecanice sau “practice”. S-au hotărât adică să calce o lege a vieții. Zic ei că de ei depinde ce să facă, nu de lege. Au desființat ei Legea vieții? Nu. Au interpretat-o arbitrar, călcându-o. Au și o grămadă de “argumente” care “le dau dreptate”. Adică libertății omenești i se mai prezintă în minte și o altă lege, decât cea înscrisă în fire, de Autorul firii.

Această vină nu rămâne neînscrisă, și încă în mai multe locuri deodată. Un loc e locusul” pe spiralele acidului dezoxiribonucleic, ADN, din codul genetic; al doilea în “câmpul” conștiinței; al treilea în contabilitatea transcendentă a unei “cărți” a Vieții sau alta a Morții. Vina aceasta generează urmări pe planul fizic dar și pe planul metafizic al sufletului, care a citit arbitrar sau anarhic Legea.

Dar, ce zice Legea? E scris în Legea lui Moise; primul nucleu al Geneticii: *“Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu râvnitor, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea și al patrulea neam”* (Exod 20,5). Cei ce se ocupă cu beția înscriu în fondul genetic carențe ale sistemului nervos până la epilepsie; cei ce se ocupă cu limitarea numărului de copii - cu crima

adică - înscriu alte curențe, care apar fie în copii pe care-i fac, fie în urmașii acestora. S-a observat că unde sunt “planificați” copii puțini, numai bine nu sunt teferi sau, mai ales, sunt o calamitate pe părinți. Greșeala e că părinții au evitat legea și au primit fărădelegea.

Cel ce asistă din transcendent toată existența pe care a creat-o, de la atom până la Univers - altfel acestea nu s-ar menține în existență -nefiind supus, ca noi, categoriilor timpului - știe de mai înainte ce vom face în temeiul libertății noastre și pedepsește planificarea noastră în sănătatea sau comportarea viitoare a copiilor, trei sau patru generații. A cincia generație nu mai apare, fie prin neangajare, fie prin instalarea sterilității.

Deci unde greșești, acolo vei fi pedepsit. În ce greșești în aceea vei fi pedepsit (cf. Înțelepciunea lui Solomon 11,16).

Această sămânță minusculă de om, vizibilă, ca mecanisme, la microscopul electronic, rezumă omul, îl menține constant “la zi” dar îi și prescrie viitorul. Dacă “*în Dumnezeu trăim, ne mișcăm și suntem*” (Faptele Apostolilor 17,28), a vedea biologia ontologic și religios, nu putem produce nimănui nici o supărare. Dimpotrivă: dacă Dumnezeu a putut comprima în prima și cea mai simplă celulă de viață toate formele ulterioare de dezvoltare, e cu atât mai minunat și mai neajuns. Noi, doar “cetim” o parte din opera Sa și suntem departe de a fi pus nume -omenești - la toate făpturile Sale (Facere 2,20), la toate mecanismele infinitului mic sau mare.

S-au semnalat mulți copii atinși în sistemul nervos la nivelul nervului optic, orbi din naștere. Ce ispășesc aceștia? Căci e o lege a ispășirii. Părinții [n.ed.: bunicii] n-au vrut să vadă nici o lege, nici un Legiutor. Au tăgăduit-o pe “temeiul” inerenței la materie și a părutei inexistențe a Legiutorului. Această poziție negativă s-a însemnat și, nerevenindu-și, acum o poartă în brațe ca pe o tragedie a vieții. Sistemul nervos secționat, nu se sudează; unde lipsește, nimic nu-l poate suplini deplin. Filamentele de platină conduc biocurenții dar nu transmit informația, nu interpretează senzația, transmit impulsuri dar pierd semnificațiile. Orbi din naștere, adică unde în scobiturile piramidale ale craniului nu e nimic ca ochi, sau piese ale sale, și nici vreo transmisie la creier, nimeni n-a putut tămădui decât numai Cel ce le-a făcut de la început. A-I sta împotriva, nu se poate fără urmări.

Când călătorești cu mai mulți, de se întâmplă cunoscuți, nu le mai gura câte fleacuri spun. Cui i-ar veni a crede că toate fleacurile se înregistrează și că se adună pe unul sau pe altul din talerele unei cumpene, cam fără să se poată pierde vreodată? Și câți oameni sunt și câte nu vorbesc și nimic nu se pierde, ci totul se înregistrează.

Biata scară omenească, multe figuri ne mai face ...

Ne-am născut într-o temniță: între vreo 13 categorii ale rațiunii, din care nu putem ieși decât sub titlul de postulate. Ca și când un postulat de ăsta a creat Universul sau a pus în om Conștiința.

Și totuși, de mila omului sau pentru valoarea lui, de care el nu e conștient, Dumnezeu S-a comprimat, S-a pogorât și la această biată scară omenească, făcându-Se până și om, Iisus Hristos, dar prin fapte dovedindu-Și dumnezeirea.

Dacă El ar fi fost ascultat întocmai, cu oamenii s-ar fi petrecut o regenerare, ca o a doua creație a lumii. Creierul omenesc ar fi ajuns să lucreze și cu funcțiile lui centrale, nu numai cu ale cortexului. Dacă El ar fi fost ascultat întocmai, și celelalte funcții ale “genelor” din spiralele cromozomilor s-ar fi actualizat, **conferind trupului omenesc însușiri care, și numai spuse astăzi, ar ului rațiunea**. Dacă n-am avea modele realizate, și înțelese, n-am strica vorba.

Dacă natura noastră ar fi puternic întărită de supranatură - de Har - și nu ne-am clăti spre amăgire, am vedea mult mai clar că suntem de neamul Lui (Faptele Apostolilor 17,28) și am depăși scara zoologică și poate că și toate categoriile lui Kant.

Rând pe rând, generație de generație s-ar fi eliminat din activul genetic poate că toate genele recesive cu prilejul înjumătățirii celor două semințe de om, la formarea embrionului. “... *Mă milostivesc până la al miilea neam spre cei ce păzesc poruncile Mele*” (Exod 20,6).

Instinctele sunt legi divine înscrise în fire (Prof. Paulescu). Degradarea lor aparține omului și unui sfetnic din umbră. Peste viciu nu coboară Harul, ci pedeapsa. Una din pedepse e sterilitatea ... schizofrenia ... Cine-i de vină ?

Deci “concepția de viață”, și cea mai bună, Revelația, e condiția de viață a neuronului. Sistemul nervos se menține în bune condiții de viață și de echilibru numai pe fond religios. [7]

Despre ereditate

[Existăm înainte de a ne urzi în pânțece]

Înainte de a exista ca persoane pământești, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu. *p.236*

Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, atâtea fețe omenești, încât numărul lor să împlinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică? [numărul combinațiilor ce se pot face cu cele 24 perechi de cromozomi, se ridică la astronomică cifră de 282.429.536.481 de posibilități]. *p.236-237*

De faptul că suntem oarecum anteriori față de forma noastră pământească, Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuiase pe pământ: „*Înainte de a te urzi în pânțece... te-am sfințit și te-am rânduit prooroc printre popoare*” (Ieremia 1, 5). *p.237*

[Plata păcatului în noi și în copiii noștri: necazuri, suferințe, boli, bătrânețe, moarte]

Mintea, care odinioară vedea pe Dumnezeu într-însa, acum e templu al idolilor, având în loc de un singur Dumnezeu, multe chipuri ale patimilor necurate (Sf. Maxim Mărturisitorul). Deci mintea nemai-depănând în sine vederea lui Dumnezeu, stăpânitorul lumii acesteia (In. 14,30), s-a încâlcit în înfățișările cele supuse simțurilor. Mintea, fiind o putere arzătoare, ca una ce avea să sălășluiască într-însa pe Dumnezeu, care încă este foc arzător (Ier.20, 9), acum născocește și aprinde plăcerile trupului, ea însăși fiind reținută astfel în legătură pătimasă cu simțurile! Iată cum s-a furișat în sfatul minții legea păcatului, care este plăcerea simțurilor și pentru care s-a hotărât moartea trupurilor, ca nu cumva răutatea să fie nemuritoare (Fc.3, 22). *p.213*

*

Iată Genetica modernă, dată în nucleu lui Moise, de Mântuitorul Însuși prin revelație, acum 3500 ani pe muntele Sinai. Nu e nici o mirare: Iisus avea conducerea spirituală și înainte de venirea Sa în trup omenesc. Pe urmă, că iniția pe Moise în tainele eredității nu este nici o mirare, întrucât cine poate să cunoască mai bine omul, decât Cel ce l-a făcut și i-a dat legile vieții?

Stăruim asupra faptului ca Iisus e creatorul omului și ca gen apartine și ca persoană îndeosebi până la sfârșitul vremii. În această creație conlucra cu părinții pământești menajându-le libertatea, dar prevenindu-i că, în cazul în care Îi calcă legile, calcă viața propriilor lor copii.

„Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt Dumnezeu râvnitor, care pedepsește vina părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam – pentru cei ce Mă urăsc. ... Și Mă milostivesc până la al miilea neam, către cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele (Deuteronom 5, 9-10). p.235-236

După textul Scripturii e clar că toată recesivitatea apare în părinți pe urma vreunui păcat. Știința, neavând termenul [de păcat], nu poate da răspunsul la întrebarea: cum au apărut în ascendenți genezele defective, prin ce accident sau după care legi? Sau mai pe larg: prin ce împrejurare, independentă și anterioară procesului eredității, apar în cromozomi, de unde nu erau, aceste granule infinitezimale degenerative și cu urmări dezastruoase, pentru o eventuală progenitură? Ca să răspund pe scurt, genezele recesive apar în ascendenți în chip independent, nu după legile probabilității, ci după legile care atârnă peste fărădelegi. p.236

Toate faptele omului, toate mișcările lui, se înseamnă undeva, într-o nevăzută carte, și se înseamnă și în sămânța sa, și cu aceasta își trage urmașii sub povara isprăvilor sale. p.236

Luați aminte părinților, că nu e glumă cu viața copiilor pe care îi aveți sau vreți să-i aveți. Sunteți răspunzători de ei și de toată viața lor, căci cum le-ați dat-o așa o au! Și copiii voștri vă vor judeca pe voi, după cum bine știți și bine plătiți. Iar când te-or supăra. fii cuminte și nu-i blestema, ascultând pe diavolul până la sfârșit, ci dă-ți seama că ei îți aduc aminte păcatele tale cele nemărturisite și neispășite. Roagă-te pentru ei și roagă-te și pentru tine - chiar când te-or blestema - să te ierte Dumnezeu. (Cuvânt din 22 feb. 1942, Mân Brâncoveanu)

*

Cancerul, această misterioasă anarhie celulară, mi se pare că vine tot cam din aceleași pricini din care vine și o anarhie socială, tot un dezechilibru dovedește în vreo zonă necunoscută a organismului, sau vreo slăbire în serviciul de siguranță al sistemului nervos. Bănuiesc despre roiul celulelor canceroase că au chiar o altă formă cromozomică; în tot cazul recesivitatea e sigură. p.253

Medicul, care crede că, povățuind pe oameni, n-are trebuință de suflet și de Dumnezeu – autorul și stăpânul vieții – e, până la un loc, un bun veterinar. *p.242*

Însușirea sufletului de a-și cunoaște și recunoaște pe Tatăl, sau de a se lepăda de El, e dependentă și de construcția genetică a trupului în care va avea să petreacă o vreme. *p.254*

Înclinarea sufletului face interferență cu înclinarea trupului în care a fost trimis. Deci, dacă vine într-un trup în care găsește numai dezechilibru, nu-și va putea manifesta înclinarea sa către cele de sus, ci va asista neputincios lângă un aparat stricat care nu cântă, ci huruie. Toate chinurile conștiinței izvorăsc din simțirea acestor infirmități, ce zac în străfunduri, și de unde ele răbufnesc până în suprafața faptelor văzute. *p.255*

Să presupunem într-un ins moșteniri contradictorii a două dispoziții deosebite; Când respectivul vrea, de pildă, să se roage lui Dumnezeu, odată cu energia luminoasă a conștiinței se ridică din subconștient și răbufnirea energiei contrare. La momentul conflictului se mai adaugă și acțiunea hormonilor genezici asupra scoarței cerebrale, care stârnesc, pe ecranul minții, o imaginație cu totul alta decât momentul și icoana de rugăciune. Dacă persoana respectivă e mai în vârstă și de cumva are la activ oarece aventuri contra firii conflictul îl mai sporește și însușirea sufletească a memoriei. Un trecut păcătos n-a prea trecut: însoțește un cazier judiciar. Ispășirea e obligatorie; așa se asigură și se menține iertarea tot prin concursul memoriei, răbdând palmele trecutului peste obrazul minții. *p.255-256*

Tot într-o situație de contrast e și trupul ce se roagă. De aceea unii, nesuferind contrastul, rezolvă situația greșit: nu se mai roagă. Sfinții însă, purificându-și trupul de patimi, au izbutit să-l aducă în armonie cu țințele superioare ale conștiinței, încât trupul lor prezenta multe din caracterele sufletului. Dincoace, multe din patimile trupului se fac și însușiri ale sufletului. *p.257*

Destinul e de speriat numai întrucât asupra celor ce păcătuiesc e ca o forță strivitoare. Dar dacă îl considerăm în partea lui divină, atunci forța aceasta a destinului are altă față. În cazul când avem pervertirea energiei genetice, o ereditate proastă, un mediu decăzut, cu siguranță că dăm în boli trupesti și sufletești. Când mediul social e vreaște, cum e azi,

destinul e strivitor. Pedepsele vin una după alta (*Misticismul și puterile naturale - conferință*).

*

Viața are o matematică, deci o explicație și astfel se poate interveni în variabilele ei. *p.218*

Ereditatea, mediul și destinul sunt factorii de căpetenie care configurează diferențialele persoanei omenești. *p.224*

Forma, ritmul și durata; astea dau tonul în materie de ereditate. *p.226*

Problema eredității mai are un capăt, dincolo de biologie și probabilitate. Chiar numai factorul eredității, ca să fie cunoscut îndeajuns, depășește limitele științei pozitive. *p.234*

Dacă știința ar putea prinde momentul când apare în părinți o geneză [genă] defectivă, ar însemna pentru ea un adevărat triumf. *p.234*

Ereditatea nu fixează poziții fatale, din care nu putem ieși, ci limite mai mult sau mai puțin fixe, după cum e vorba de o însușire sau alta, în cadrul cărora mediul ne fixează poziția. *p. 259*

Când mediul interior sau exterior e favorabil genezelor recesive, energia lor latentă nu întârzie să răbufnească prin subconștient asupra conștiinței, și astfel s-o înlăture, s-o întunece, ș.a.m.d. *p.257*

*

Viața și organismul nu sunt o simplă actualizare a virtualităților native date în sistemul genezelor, ci un rezultat al interferenței dintre aceste virtualități și mediu, în care configurația genezelor se dezvoltă. Surprindem la mijloc și un mic cerc vicios, dar real: structura genezelor atârnă de mediul — de toate mediile — în care s-au configurat; iar dezvoltarea lor în filogeneză atârnă, pe lângă acestea, și de toate configurațiile mediilor viitoare, din tot parcursul creșterii. Desigur că și odiseea aceasta nu poate fi împinsă până la absurd; dintr-un ou de muscă nu poți ajunge la un pui de găină. Acțiunea mediului nu e fără frâu; are margini, și încă bine definite, totuși destul de elastice ca să ne permită — zic specialiștii — ca printr-un mediu dirijat să obținem o muscă numai cu un ochi, sau cu trei ochi.

A denatura firea e ușor, mult mai ușor, decât a scoate denaturarea introdusă în fire. Cu alte cuvinte, putințele de dezvoltare, pe care le închide sistemul genetic, nu se reduc niciodată numai la una singură, ci la mai multe, chiar foarte multe. Din acestea foarte multe, mediul totdeauna alege una singură. *p.259*

[**Piere familia, pier dreptii, pier neamul**]

De multe ori haosul îl anunță prima celulă a mediului: familia necreștină. p. 260

Prin Isaia proorocul, Cuvântul se tânguie: „Piere dreptul și nimeni nu ia aminte; se duc oamenii cinstiți și nimănui nu-i pasă că din pricina răutății a pierit cel drept” (Isaia 57, 1).

- Cum pier dreptii și nimeni nu ia aminte?

- Foarte simplu: că nu se mai nasc.

- Și e de vină omul? Trebuie să se întrebe omul, de ce nu se mai nasc dreptii?

- Iată că trebuie, de vreme ce-i aflat de vină; iată că dispariția dreptului e o problemă, de care suntem trași la răspundere. Căsătoria are cuvântul. p.270

Scurtarea vieții a venit neamului omenesc ca o plată pentru căderea în desfrânare. Nici că se poate mai drept. L-a înzestrat Dumnezeu pe om cu atâtea daruri minunate, ca el să renunțe la ele și să se coboare satisfăcut la singur rolul de mascul și femelă? Asta-i toată aspirația lui? Neînvățat la un ideal mai înalt, sau nevrând să ostenească mai sus, așa după cum a rânduit Dumnezeu o instituție, Biserica, tocmai cu acest scop, ca să-l îndrepte și să-l ajute spre împărăția spiritului, sigur că se află în disonanță și în dezechilibru cu Dumnezeu. De Dumnezeu nu scapi pe simplul motiv că nu-l asculți, sau Îi tăgăduiești existența, și-I nesocotești Biserica, pentru că el are o rânduială și-ți cere s-o urmezi.

Solomon, ca unul ce avea s-o pătească, a întrevăzut acestea: „*Cei nelegiuți pedepsiți vor fi... Femeile lor sunt fără minte și copiii lor stricați, iar spița lor blestemată*” (Înt. 3, 10-12). p. 265

Ultimul efect: denatalitatea, depopularea etc. Așa se stinge neamul... p. 263

[**Cum evităm sămânța neghinei în câmpul eredității?**]

E cu puțință, pentru fericite excepții, despovărarea de sub o moștenire mizerabilă? Da, e cu puțință, cu prețul și cu osteneala unei vieți curate... Creștinismul e a doua creație a lumii, a doua creație a omului, o creație din nou a firii. p. 267

Iisus Hristos decide, în infinitul mic, ce calități sau defecte să fie expulzate prin cele două globule polare, care cuprind jumătate din numărul

cromozomilor, și nicidecum hazardul. El înclină să fie una sau alta din configurațiile, probabile pentru noi și sigure pentru Dumnezeu; El formează destinul nostru în așa fel încât o așezare specifică în infinitul mic să aibă urmări imense în configurația și în faptele noastre viitoare. Toate acestea le face contabilitatea absolută a lui Dumnezeu, care creează în dependență cu omul și potrivit cu faptele sale, ajungându-l cu răutățile lui din urmă și întorcându-i-le în brațe, sau iertându-l de ele, dacă s-a silit, prin lupta cu sine însuși, să-și dobândească iertarea. *p. 268*

Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și în stare să fie drepți. Dar trecând ei prin poarta nașterii pământești, iau în spate poveri părintești, care-i spetesc și-i încovoae spre pământ. Pe urmă, slăbiți de osteneala vieții și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu. *p.281*

Ieșirea din înghesuirea aceasta nu e cu puțință decât trăind prezența nevăzută a lui Hristos în noi, trăind învățătura creștină în toate fibrele ființei, ceea ce face cu puțință lui Dumnezeu să scoată afară, prin mecanismul eredității, neghina recesivă și, în vremea străduinței celui în cauză, să facă să revină mulțime de geneze recesive în geneze dominante, ceea ce lui Dumnezeu îi este foarte cu puțință. Puterile credinței, amplificate de puterea și binecuvântarea lui Dumnezeu, au influență nebănuit de mare asupra eventualelor noastre infirmități. *p.268*

În opera recreațiunii omului în Hristos, cele două părți [soții] trebuie să se simtă că sunt chemate la cinstea de colaboratori ai lui Dumnezeu (1 Corinteni 3, 9), care urmărește printr-înșii o intenție divină, îmbrăcată în pui de om. O căsătorie cu o așa socoteală o binecuvintează Dumnezeu când ridică nunta de la instinct la rostul ei spiritual, la cinstea de Taină. E singura garanție a unei căsătorii durabile și plăcute lui Dumnezeu. *p.269-270*

*

Însușirile copilului atârnă de gradul de pervertire la care a ajuns instinctul maternității la femeie. Dacă i-a fost stârnită senzualitatea – ceea ce e o decădere de la rostul firii sale, o pervertire convenabilă pentru mascul – evoluția embrionului în atari condiții de viață intrauterină aduce pe lume un copil ușor aplecat spre onanie precoce și târzie, și va fi un copil arțăgos, ereditar nervos, și predispus spre boli nervoase. Toată această povară își are rădăcina numai în această trezire afară de cale a senzualității mamei.

Invers, dacă mama n-a fost încă împinsă în acea aprindere a

senzualității, nici în vremea dezvoltării intrauterine n-a fost tulburată de bărbat și nici în vremea alăptării copilului, noul venit v-a fi un copil prea puțin înclinat spre trezirea genezică prematură, neatras spre onanie și aproape deloc dispus spre nervozitate.

Dacă mama își pervertește rostul maternității sale, aduce pe lume copii predispuși unor perversiți sporite care le va distruge sistemul nervos sau, de se vor căsători, vor mări decăderea și necazurile. Țasta-i ocolul de cercuri [cercul vicios] și se soldează cu stingerea neamului celui ce apucă pe panta perversității rosturilor firii. *p.263*

Toată vremea sarcinii și a alăptării bărbatul trebuie să se înfrâneze, ca să nu tulbure viața viitoare a celui ce vine în lume cu un anumit rost de la Dumnezeu. *p.264*

Mai mult: toate stările trupesti și sufletești ale celor doi părinți, iar mai cu deosebire ale mamei în vremea celor nouă luni, se întipăresc în copil, cu tendințe sau predipoziții, pe care copilul le va avea pentru toată viața. Supărări, amărăciuni, dureri, predispun copilul la tristețe, melancolie, nesănătate. Deci toate acestea trebuie ocolite. În vremea aceea, dacă mama fură oarece, copilul va fura toată viața. Se îmbată mama odată, copilul se va îmbăta toată viața – mai ales beția are și suport ereditar. Se roagă mama lui Dumnezeu, se va ruga și copilul. *p. 272*

Nota sufletească dominantă în familie, cu deosebire din vremea aceea, și mai ales a mamei, va fi caracteristica întregii vieți a urmașilor. Acum e vremea când să faci ce vrei din copilul tău, acum ești cu deosebire dator să-l păzești de toate relele, cu care n-ai vrea să te supere, fiindcă numai acum poți și te ascultă cu desăvârșire. *p. 272*

Îndreaptă purtările tale, mamă, către Dumnezeu, care săvârșește prin tine minunea îmbinării unui pui de om cu un pui de cer, răsplată de fericire pentru ostenele tale. În atari strădanii, orice mamă se va mântui. Iată faza spirituală a vieții de familie, răbdând pentru un rost divin o pravilă sfântă, despre care zice Sfânta Scriptură: „Cei ce au păzit pravila sfântă, sfinți-se-vor, și cei ce-ar învăța-o vor ști ce să răspundă” (Înțelepciunea lui Solomon 6, 10).

Iată de ce vin: Iisus la nuntă și nuntașii la judecată. *p. 272*

(extrase din “Cărarea Împărăției” ș. a.)

Regenerarea morală a insului, familiei și neamului

*“M-am înhămat la carul unui ideal cam greu:
Transformarea omului în Om, fiul mai mic al
lui Dumnezeu și frate al Fiului Său mai mare.
Însă toate idealurile mari au în ele ceva paralizant:
nu te lasă să te preocupi de nimicurile acestei vieți”*

Misticismul și puterile naturale

- Conferință preoțească -

**[Suntem chemați la pocăință nu la răzvrătire.
Misiunea și răspunderea preoților]**

Când neamul se autonomizează de Biserica lui Hristos atunci nu mai ajunge la cunoștința de sine, ci ajunge așa cum sunt neamurile care se leapădă de Hristos. Vor protesta și a doua oară protestanții, dacă nu s-au mulțumit cu protestarea lui Luther. Le va fi după faptele lor.

Aceste trei răspunderi și misiuni, a **Bisericii**, a **preoților** și a **Statului**, dacă nu se inserează în ordinea normală a locurilor, atunci se inversează valorile și rolurile. Căci acolo unde poruncește trupul sufletului sau vremelnicul veșnicului, lucrul nu dăinuiește.

Noi, preoții, suntem oameni trimiși de Dumnezeu. Toți preoții sunt trimișii lui Dumnezeu, ca să ajungă la cunoștința de sine și de Dumnezeu, ca să aducă și pe alții la cunoștința de sine și de Dumnezeu ca să nu rămână în întuneric și să se răzvrătească.

Dintre slujitorii lui Dumnezeu, potrivit credinței Bisericii noastre, din vreme în vreme sunt aleși unii și încredințați cu o **misiune specială**. Sunt misiuni care apar din vreme în vreme, misiuni speciale așa cum au

apărut la iudei timp de 1500 de ani proorocii mari și proorocii mici de la Moise la Sf. Ioan Botezătorul, ultimul prooroc. Aceștia au fost cei care au trezit credința adevărată atunci când evreii voiau să se autonomizeze sau să slujească altor dumnezei.

Misiunile speciale sunt arătate așa în Sfânta Scriptură: „*Vă voi trimite slugile Mele dis de dimineață...*” adică înainte de a veni pedeapsa pentru păcate. Dumnezeu trimite vestitorii fiecărei vremi, ca să-ți dea răgaz să te îndrepti „*Voi trimite slujitorii aleși dis de dimineață*”, înainte de a începe bătaia lui Dumnezeu în toată plinătatea ei. Pe aceștia îi alege Dumnezeu cum vrea și cum știe în înalta lui Înțelepciune. Pe cine este curat îl bagă la lucru. Un cioban cu viața curată a fost ales la evrei, David – deși mai avea 11 frați. Apoi alt cioban, Amos. Aceștia erau mai curați ca toți ceilalți. Când David a pățit apoi una și alta, a avut minte și le-a folosit în bine și acele căderi. Dumnezeu a ales pe trimișii Săi și dintre preoți: pe Ezechiel preotul, pe Isaia preotul, și dintre fii preoților.

Vremea în care suntem o vedeți mai bine ca mine, citiți și aveți răgaz să vă dați seama ce zic purtătorii de război. Unul dintre ei, cel mai important, chiar zice: „*Nu este vorba de învingători și învinși, ci numai de supraviețuitori și distruși*”. Sortii războiului nu sunt în mâna celui ce l-a stârnit, ci în mâna cerului; cum va fi cumințenia oamenilor, așa va ține și lumea. Dumnezeu caută cumințenia oamenilor în vreme de încercare. Dacă o au și trec la pocăința cerută – fără care nu se poate - puternic este Dumnezeu să întoarcă cele rele în bine. De multe ori am spus-o încât cred că s-a auzit și de urechile mari.

În ordinea chemării la pocăință, Dumnezeu te cheamă mai întâi prin **glasul conștiinței**; dacă nu asculți îți rânduie după aceea **glasul preoților**; dacă nu asculți nici de această chemare îți dă **necazuri, boli, suferințe** - le îngăduie. Dacă nici acestea nu te duc la pocăință, îți grăiește Dumnezeu cu **tunul**. Unii e drept se fac mai credincioși, după ce au fost pe front. Alții nu vor crede nici când Dumnezeu le grăiește cu tunul. De glasul domol al preoților n-au vrut să asculte, de glasul aspru al tunului la fel, atunci le rânduiește Dumnezeu chemarea a cincea, care este **anarhia**... unde nu mai este temere de Dumnezeu ci prigonire. Și cine trece dreptcredincios prin această încercare este mântuit. Căci în

acele zile sau ești cu ei sau cu Dumnezeu.

Aceasta este vremea strâmtorării celei mari. Așa merg lucrurile în afară, dacă nu-și dau seama să se îndrepte înăuntru. Apocalipsa e cea mai citită carte în vreme de strâmtorare.

Știm că în vremurile de pe urmă Dumnezeu va trimite îngerii, căci oamenii tot nu s-au pocăit de păcate și de curvie. Noi, preoții, suntem slugile lui Dumnezeu între oameni. Maleahi o spune: „*suntem îngerii lui Dumnezeu*”. Un altul zice că a văzut pe Iisus, Marele Preot, și ceată nouă de slujitori. Aceștia sunt cei care vor avea să fie trimiși în bucata de vreme de la venirea Mântuitorului până la a doua venire. Aceasta relevă de altfel o problemă de teologie foarte importantă. Dar nu ne e nouă dat să ne ocupăm de ea și nu e nici timpul potrivit. În orice caz, Scriptura ne silește la aceasta: slugi ale lui Dumnezeu și împreună slujitori (lucrători); suntem colaboratori ai lui Dumnezeu în via aceasta.

Iată, știind ce suntem, răspunderea preoților în împrejurările actuale este de a chema pe toți la pocăință, la viață curată, astfel ca la „venirea a doua” noi, cei care suntem cu Dumnezeu, să fim gata și poate puțini sunt cei care vor intra în Împărăția lui Dumnezeu. Preoții au datoria de a lumina pe toți, de a „pescui”, de a învăța, ca cei chemați să fie în stare să-l mărturisească pe Mântuitorul și să poată trece proba muceniei, nu ca niște fricoși, ci ca niște oameni plini de puterea credinței. Numai prin El putem birui. Noi suntem chipul neputinței, dar prin Hristos, care este Atotputernic, noi devenim puternici. Dacă suntem slugi ale Lui, avem puterea Lui.

Azi ne-am împărtășit cu Hristos. El trăiește în noi. Trebuie să facem să sporească această trăire și să ajungă la puterile la care au fost cei dintâi creștini. Și a fost în acea vreme mare credință. Cu studenții de la Sibiu m-am înțeles că, dacă mai fumează și nu luptă împotriva acestei patimi așa de mici, la pereți nu mă mai duc să vorbesc. Nu tabacul e păcătos, ci neputința de care dau dovadă. Iar dacă tu azi te-ai împărtășit cu Hristos cum cutezi să pui în gura Lui țigară? Iar Sfânta Împărtășanie, dacă n-ai știut v-o spun, se consumă toată, în întregime, nu dă nici un rest, așa că Hristos e în trupul, în vinele noastre.

Răspunderea preoților a fost făcută pe înțeles de însuși Dumnezeu. Iată ce zice către Iezechiel Proorocul: „*Iată, te-am pus străjer peste*

neamul lui Israel și dacă vei auzi vreun cuvânt din gura Mea, dă-i de veste. Dacă Eu voi spune celui rău: „Păcătosule, vei muri” și tu nu-i vei da de veste, ca să se abată din calea lui, păcătosul va muri în fărădelegea lui și sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă tu ai dat de veste păcătosului, să se abată din calea lui și să se pocăiască și nu se va pocăi de faptele lui, va muri în fărădelegea lui, iar tu ți-ai mântuit sufletul” (Iez. 3, 17-19). Așadar te-am pus străjer, adică să vorbești ca din partea Mea...

Noi, duhovnicii, suntem mai mult decât dreptii, căci duhovnicul este răspunzător de cele ale credinței. Iar dreptul fără smerenie nu se mântuiește. De aceea, duhovnicii nu trebuie să se teamă nici de fața dreptului, când aceasta nu are smerenie.

Am văzut, capitalul uman e reprezentat prin *ins, familie și neam*. Insul este răspunzător de faptele sale, familia de asemenea (Răspunderea în familie este mai grea ca a unui călugăr. A da roadele tainei căsătoriei e mai greu decât sarcina călugăriei. Adevărul spun, căci așa este). Neamurile de asemenea sunt chemate a umbla în lumina mării lui Dumnezeu. Și **împărații** pământului vor aduce mărirea lui Dumnezeu.

Iată, deci, care este răspunderea și misiunea **Bisericii** și cea a **preotului**. Și am văzut și zona în care e răspunzător **statul**, prin ascultare sau neascultare, prin subordonare sau nesubordonare față de Biserică. Acum se târguiesc cum să dea legi. Târgul acesta nu duce la bine. Cel vremelnic trebuie să stea unde e, că de se va amesteca unde nu-i e locul o va păți.

Misiunea preotului este de a mai salva ceea ce se mai poate salva; de a propovădui răspicat voința lui Dumnezeu, de a scoate pe cei ce sunt credincioși să se mântuiască, că, de cumva nu vom lumina poporul, va fi rău. Noi suntem datori a propovădui pe Dumnezeu în Treime după predania Bisericii. Noi nu propovăduim ziduri moarte, ci pe Hristos cel răstignit, căci azi sunt din aceia care propovăduiesc un Hristos fără cruce.

Aceasta e misiunea Bisericii, a cărui conducător este Hristos. În zadar se neliniștește **statul** să afle cap **Bisericii**, că are cap, căci Hristos este cu noi până la sfârșitul veacurilor, purtând de grijă și adevărind cuvintele „cu voi sunt până la sfârșitul veacurilor”. Activitatea insului, familiei, neamului așa trebuie înțeleasă.

[Tâlہărirea energiei genetice]

E bine să dau o asemănare rustică. Cu câtă grijă umblă plugarul să aibă sămânță bună! Știți cu toții că umblă cu multă grijă și nu numai plugarii, ci în cele din urmă statul. Cu atât mai vârtos noi, duhovnicii, trebuie să fim cu grijă asupra seminței de om. De aici și misiunea duhovnicului, rânduit de Dumnezeu să cheme pe oameni la pocăință din vreme în vreme. Cum acționezi asupra seminței de om, căci prin ea trăiește insul, familia, neamul, ea având cu atât mai multă importanță cu cât Mântuitorul a binecuvântat nunta?

Când energia genetică nu se stârnește cu prețul sau cu măsura care trebuie, aceasta degenerază și avem în jos toate formele de degenerescență ale insului, familiei și neamului, atât în privința trupului (scăderea populației, a sănătății etc.), cât și a sufletului (credință greșită, misticism fals sau nebunie).

Energia genetică este o problemă și a preotului și a medicului. Totul depinde de felul cum lucrează omul asupra acestui capitol din viața lui, cum îl învățăm s-o chivernisească, căci este una din puterile naturale de care e vorba în subiectul conferinței. Dacă va fi bine grijită, chivernisită, atunci această energie de prim ordin va fi **convertită**, va da roadele de regenerare ale insului, familiei și neamului. Dacă însă duhovnicul se lasă biruit de fața omului sau de neștiința lui, avem toate formele de **pervertire** a energiei genetice, adică formele anormale.

Deci rostul duhovnicului este de a lovi în păcat, mai ales în rădăcina păcatului. Vorbirăm în acest sens de convertirea energiei genetice, deci de *regenerarea insului, familiei, neamului*, iar în pas cu nuanțele de pervertire a energiei genetice, de *degenerarea neamului*.

Energia genetică – după categorie (bărbați sau femei), și de aici începe împletirea fiziologiei cu duhovnicia – e o energie naturală menită să perpetueze spița. Dacă lași porunca firii de capul ei, fără îngrădire, ea tinde spre pervertire din pricină că e însoțită de momeala plăcerii. Omul se lasă momit de momeala plăcerii și astfel este tâlہărit de energia genetică, cu tot pomelnicul păcatelor desfrânării, care sunt și în căsătorie legitimă. Să vă înșir păcatele prin care se tâlہărește energia genetică.

1) De pe la 5 – 6 ani apar jocurile cu împunsături necurate de-a mirele cu mireasa – cu sora, verișoara.

2) A doua perioadă începe pe la 14 – 15 ani, funcție de gradul de vitalitate a individului, când apare altă formă de desfrânare: onania, malahia, sau pe limba poporului: curvia cu mâna. Ea ține de la 14 până la 75 ani, dacă nu să grijește să se izbăvească de ea. Fetele de asemenea au desfrânarea cu mâna, dar ele merg așa departe, încât ajung să se lupte cu nebunia.

3) Desfrânarea cu dobitoacele apare tot în faza copilăriei; uneori copilul o ia pe perversiune și face păcatul cu dobitoacele. Se poate să țină acest păcat și după copilărie.

4) Păcatele curviei. La căsătorie mulți nu se pot căsători din pricină că ținuta lor are o gravă defecțiune. Pe respectivul nu-l doare nimic, dar nu reușește să convie și să-și aleagă o soție.

5) Alte păcate din acest pomelnic, sunt cele din interiorul familiei, începând cu cele de dinaintea cununiei bisericești, cu propria aleasă. Ei nu mărturisesc păcatul înainte și cer Sf. Taină a căsătoriei peste curvie nemărturisită. După asta se miră de traiul rău și că nu e binecuvântarea copiilor.

Când a făcut păcatul înainte de căsătorie, poate s-a temut că prinde copii. Această frică fiind foarte puternică s-a resimțit în tot corpul și astfel i-au fost paralizate ovarele. În felul acesta ajunge să nu mai aibă copii, să fie stearpă. A gustat mai înainte de vreme din fructul oprit și a avut o teamă care a trecut prin ea ca un curent electric ce i-a paralizat ovarele.

6) Și după căsătorie poate fi desfrânare. Sub numele căsătoriei își îngăduie toată risipa și toate blăstămățiile ce se întâmplă. Se face o pervertire a energiei genetice până acolo că intră în simțul lor și desfrânarea devine o a doua natură. Când devine a doua natură ei sunt robiți de plăcere și sărăciți de putere. Se întâmplă să mai zămislească și copii, căci căsătoria nu e dată spre plăcere, ci este doar însoțită și de plăcere (asta e cu totul altceva). Ispitiți, oamenii au despărțit plăcerea de poruncă și se feresc de zămislire, ferire care aduce daună atât bărbatului cât și femeii. Aceasta ajunge tot la sterilitate. Ferirea de copii este a doua pricină de sterilitate.

Acestea sunt formele de pervertire. Acesta este felul în care se tâlhărește capitalul vital. Ce-i de făcut? De a acționa energic asupra acestui capital, ca să fie trecut sub formă de energie convertită și să nu se dărăpene până în pervertirea energiei genetice.

Numai atât, numai nunta e binecuvântată de biserică, cât este spre nașterea de copii – restul e desfrânare. Acest adevăr e greu de primit, până nu-i dovedești, nu-i spui de ce e așa. Răspunsul vine îndată ce voi dovedi fiziologia omului (insul, familia, neamul) când ar asculta de voința lui Dumnezeu. Voința lui Dumnezeu aceasta este: **sfințirea și să vă feriți de desfrânare**. Să știți să stăpâniți vasul în sfințenie și cinste, nu în patima poftelor, că numai atâta - nunta e binecuvântată de Dumnezeu, cât este spre naștere de prunci. Restul e desfrânare.

Desigur, avem de lucru cu cel mai vrăjmaș dintre toate păcatele, căci peste măsură este încâlcit omul cu desfrânarea. Mulți îți zic: de ce e păcat? Pentru că treci de măsura care, desigur, pare foarte aspră.

Iată ce pățește omul care desfrânează: de îndată ce energia naturală este tâlhărită prin una din formele desfrânării, această energie nu-și mai are și cursul ei intern. Nu mai are și funcția sa endocrină. Organele din care izvorăște această energie, nu mai au răgaz, nu mai prididesc să treacă energia lor, prin transformare, în sânge, energie care e foarte trebuitoare în circulația sângelui. De aceea trebuie o presiune de înfrânare, de a opri trecerea în afară, până n-a trecut în aparatul circulator. Trecerea energiei genetice în sânge este, ca să folosim o analogie, ca și trecerea energiei căderii de apă în energia electrică. Așadar, nu e o trecere de substanță, ci de energie, sângele capătă granule de energie vitală, cu rostul de a ține în bună stare organismul trupesc. Sufletul este de altă natură, decât energia genetică, chiar dacă aceasta este transformată după cum am arătat.

[Cauza bolilor: desfrânarea Medicamentul: înfrânarea]

Printr-o morală rigoristă, adică după cum e dorința lui Dumnezeu, energia genetică trece ca energie vitală în sânge. Această energie se mai numește hormonală. Când o ai în sânge, ea îți asigură sănătatea în

întregime, a tuturor organelor. Tot prin această energie hormonală se asigură prin urmare și buna funcționare a sistemului nervos cerebro-spinal, simpatic și a sistemului nervos în general.

Energia aceasta care-și are sediul în sectorul de jos al omului, dacă este bine strunită trece în sânge și dă organismului sănătate perfectă. De îndată ce ai tâlhărit-o, sănătatea devine șubredă — toate tânjesc, devin șubrede, stomac, ficat, plămâni, simțurile, oasele chiar. Lucrul acesta l-am văzut cu ochii; oamenii veneau într-un suflet la mănăstire, la vârsta lor de 30 — 40 ani, și întrebau: "*Cum se poate să fie așa de prăpădit la vârsta asta?*". Dar pe de altă parte, eu vedeam semnele desfrânării pe fața lor. Și după caz, chemam și pe soț și pe soție și-i întrebam: vreți să fiți sănătoși? Vrem, cum să nu vrem, că doar am fost pe la toți doctorii și nu ne-au găsit nimic. De fapt aveau toate organele la loc, fără lipsuri mari și evidente pentru doctori. Le lipsea să funcționeze normal. Vreți să fiți sănătoși? Iată ce faceți:

Timp de..., după caz, să trăiți în înfrânare, din toate punctele de vedere, în toate privințele. Pleca omul. Nu făceam socoteala matematic, cât timp e necesar să primească energia hormonală și să se refacă, căci omul nu moare, ci trăiește zilele câte-i sunt rânduite de Dumnezeu. După o jumătate de an se făceau sănătoși. Veneau la mănăstire și acum nu știu cum să mulțumească lui Dumnezeu că s-au făcut sănătoși fără doctori. Doctoria erau ei, dar nu știau.

Și acum despre hormoni și microbi. Toți cei care își tâlhăresc energia genetică pătesc și boli microbiene. Desfrânarea e cauza și aici. Microbii stau la pândă în noi ca niște tâlhari. De fapt, fiecare din noi avem agenții tuturor bolilor, dar ei nu pot acționa decât atunci când au un mediu prielnic. Ca să poată irupe acțiunea lor virulentă, se cere un mediu prielnic. În felul acesta, dacă nu ești înarmat cu „siguranța internă” a energiei hormonale, poți trece prin bolile aproape tuturor organelor și spuneau unii din oameni seria de boli prin care au trecut, una după alta: de stomac, intestine, ficat, plămâni, etc. Aceasta pentru că la ei nu mai exista „siguranța internă” care să pareze acțiunea microbilor. Acum, dacă îl convingi că trebuie să fie înfrânat, îl aduci pe calea sănătății fizice. Asta o fac hormonii, care distrug microbii [creează în organism un mediu neprielnic microbilor].

[**Misticismul bolnav**]

Iată și legătura cu sufletul. Aparatul nervos cerebro-spinal și în general sistemul nervos e un dicționar între două limbi: cea văzută și cea nevăzută sau neauzită. E dicționarul între suflet și lumea de dinafară, de dincoace. E mediul de transmisie între lumea lui Dumnezeu și lumea aceasta. Aparatul acesta de radio-recepție este intermediul între cele văzute și cele nevăzute.

Dacă ai sănătatea care trebuie, traducerea se face firesc. Dacă n-ai energia endocrină necesară (cea mai importantă este hipofiza, o glandă mică de la baza creierului mare, care are legătură cu glandele din sectorul de jos al omului), n-ai nici sănătate. Dimpotrivă, dacă ai această energie endocrină ai și un aparat (sistem nervos) bun de radio-recepție și transmisie, ca să le faci cunoscute celui din lumea nevăzută.

Dacă ai o morală justă, dacă duci o viață curată, se întâmplă această convertire a energiei vitale și întreg aparatul de radio-recepție (sistemul nervos) îți servește admirabil cauza. De îndată ce ești șubred cu viața, purtările sunt păcătoase și aparatul este șubred și înregistrează toate nebuniile. Ești într-adevăr pradă a unei lumi nebune. Ești în cazul unei fals misticism, de domeniul psihiatriei. Medicina spune că nici nu poate stabili o limită între normal și anormal (nebun) în lumea de dincoace. Duhovnicul o poate spune după viața pe care o duce.

Tot așa pot fi clasați cei care propovăduiesc un misticism bolnav. Și sunt mulți care vorbesc în numele acestui misticism bolnav. Merg până a zice că sunt Hristos. A fost unul și la mănăstire.

[**Misiunea Bisericii și răspunderea preoților în regenerarea insului, familiei și neamului**]

Viața înfrânată duce la redobândirea sănătății, încât să poți deosebi binele de rău. Lucrurile acestea sunt așa: Ori de câte ori, ca duhovnici, acționăm energic, fără să ne temem de ponoase, asupra acestui capital vital - energia genetică -, tot de atâtea ori putem avea formele de regenerare ale insului, familiei și - dacă acțiunea se extinde pe o rază mai mare - a neamului. Regenerarea este atât în privința sănătății fizice cât și

a minții, căci numai cu mintea sănătoasă poți împlini porunca lui Dumnezeu.

În Biserică, omul tâlhărit nu poate primi cuvintele lui Dumnezeu căci este ca o corabie sfărâmată aruncată de valuri pe mal și, oricât te-ai strădui de a o străluci cu strălucirea unui Ioan Gură de Aur, tot nu te poate asculta. El e tâlhărit de acele păcate de toată puterea lui sufletească. O spune Sf. Apostol Pavel despre păgâni, care, deși au avut filosofi mari, nu au putut să ajungă la o viață mai bună. Aceasta este, de altfel, și tragedia intelectualității noastre. N-au morală și n-au nici credință. De cutezi să le spui în față: îți râde, dar cine va râde la urmă va râde mai bine.

Dacă veți fi pătrunși de misiunea Bisericii și de răspunderea preoțească, lucrați mai cu curaj, pentru a curăți pe oameni. În felul acesta vom avea și o regenerare a sufletului și a trupului. Căci numai cu o sănătate regenerată vom putea face față împrejurărilor de astăzi. Numai așa vom spori credința ca în vremurile dintâi. Numai așa ne vom putea face preoți adevărați. Numai așa vom putea împiedica întinderea necredinței. Numai așa vom putea să scăpăm să nu pățim ceea ce au pățit frații din strana strâmbă. Adică **numai lucrând asupra acestui capital vital, vom putea împiedica obrăznicia necredinței.**

Așa că, în plină cunoștință a misiunii noastre, putem păși la lucru, căci noi nu suntem singuri: Mântuitorul este cu noi, personal am această cunoștință, de care nu sunt vrednic. Mi-am văzut stăpânul și mi-a arătat păcatele. Așa se deosebește adevărul de părere, căci mi-a arătat păcatele mele nu ale altora.

E vorba de mobilizare morală făcută cu tot natul [n.red.: toată lumea]. Și nu izbutesc numai dacă se curăță de păcate, cât e cu putință și cu trebuință; atunci va spori Dumnezeu credința. Tu, ca duhovnic, nu ești decât unealta și omul de curaj. Numai atunci vom putea să-i scoatem din valurile de oameni și să-i întărim pe cei care sunt ai lui Dumnezeu. Vor veni vremuri în care cei păcătoși, numeric vor fi mai tari, dar calitativ, cei credincioși, căci calitatea totdeauna este superioară cantității.

Prin răbdarea noastră, a preoților, vom putea să ne mântuim sufletul. Noi suntem lucrătorii luați în ceasul al 11 – lea. Pacea s-a luat de pe pământ. Spiritul vremii noastre este acesta al ceasului al 11 – lea. Lupta e pusă, noi trebuie să păzim lucrul ca să nu piară cei ai lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să urmeze o poruncă pentru ca în vremea de vârtej,

care va cuprinde toată suprafața pământului, ei să nu-și piardă capul.

Dacă nu-i sănătate e scăzută și credința. Credința trebuie să fie așa de tare, încât cu prețul vieții s-o mărturisești. Să avem așadar grijă să nu se piardă credința. Să avem grijă să nu fie neputincioși. Ziua încercării nu este zi de temere, ci pe cei ai lui Dumnezeu îi bucură. Ori de câte ori le spun oamenilor la mănăstire cum cheamă Dumnezeu pe cel slab cu credința, tot de atâtea ori ei plâng. Ori eu totdeauna simt semnele bucuriei pe față. Într-adevăr, zilele grele, pentru cel slab cu credința, sunt pricină de plâns, ori pentru cel pregătit nu, ci mai mult, e prilej de bucurie. Noi avem posibilitatea, dacă vom regenera poporul nostru printr-o viață morală aspră, să-l trecem prin proba grea a muceniei. Cei căldicei desigur vor fi de pagubă. Să nu fim și noi vinovați de aceasta. Cei răi se vor lepăda de Dumnezeu și se vor lega de stăpânitorii veacului. Pentru aceștia nu va fi deschisă împărăția. Pe ei îi va cuprinde atunci groaza. Ei sunt contra celor care cred. Când vin vremuri tari se împlinește cuvântul lui Dumnezeu: *„Când veți vedea că vin vremuri de războaie și zvonuri de război să nu vă înspăimântați, căci trebuie să fie toate, dar încă nu va fi sfârșitul. Căci se vor scula neam peste neam și împărăție peste împărăție ... dar cel ce va răbda până la sfârșit se va mântui”*.

Suntem cei ai credinței, cei ai curajului. Nu ne temem, căci trecând proba muceniei, știm ce ne așteaptă.

În ce privește cuvintele *„Acesta e glasul de dimineață a vremii ce va să vină”* trebuie înțeles, că aceasta este o misiune mistică către puterile naturale, dintre care n-am vorbit, decât despre una (energia genetică) și am adus câteva din dovezile Sf. Scripturi, căci e plină, apoi dovezile științei.

[Puterile naturale (ereditate, mediu și destin)]

Ar mai trebui să vorbesc și despre alte puteri naturale: **ereditate, mediu și destin** (destinul, după concepția creștină, vine mai mult de la divinitate). Acesta e nervul conferinței. Acesta e înțelesul titlului conferinței: misticismul și puterile naturale. Care din acestea vor putea duce la mântuirea omului?

Și ereditatea este o forță cu care să luptăm. Se poate interveni și în

ereditate, în mediu extern ca și în cel intern (după cum am văzut), cât și în cel spiritual cu deosebire; vom vedea că se poate interveni și în puternica forță a **destinului**, care oarecum e din lumea aceasta. Când auzim cuvântul destin parcă ai auzi că e vorba de o forță care îți anihilează orice inițiativă sau care ți-ar ușura răspunderile. Lucrul nu stă tocmai așa. Când purtările tale sunt rele, pedeapsa lui Dumnezeu vine până la al patrulea neam. Așa scrie în Sf. Scriptură (Levitic 20).

Ori de câte ori, ca duhovnici, auzim că un copil e neputincios, tot de atâtea ori, ne lovim de *ereditate*, de influența *mediului* [n.ed.: este vorba mai ales de mediul social (educație), dar și de cel natural: alimentație / post, climă etc.] și dacă mergem și mai la rădăcina lucrurilor, de *destin*: copilul ispășește vina părintelui. De multe ori trebuie s-o ispășească și pe a strămoșilor.

Se poate însă interveni și în ereditate și influența mediului și chiar și în zona divină a destinului nostru, care covârșește pe pământeni.

[Forța destinului și moștenirea spirituală]

Destinul e de speriat numai întrucât asupra celor ce păcătuiesc e ca o forță strivitoare. Dar dacă îl considerăm în partea lui divină, atunci forța aceasta a destinului are altă față. În cazul când avem pervertirea energiei genetice, o ereditate proastă, un mediu decăzut, cu siguranță că dăm în boli trupești și sufletești. Când mediul social e vreaște, cum e azi, destinul e strivitor. Pedepsele vin una după alta.

Dacă însă *biserica, preoții, statul* chiar ar lucra spre o regenerare a neamului, atunci destinul n-ar avea fizionomia aceasta strivitoare, ci cu totul o altă înfățișare. Ar fi o funcțiune majoră de ridicare a tuturor puterilor. Destinul n-ar mai trimite conducători care să te spânzure, ci care să te ajute.

De noi atârnă cei de mâine, de felul cum vom ști să le dăm locul, așa vor veni. Oamenii se plâng că nu ne-au mai auzit. Dar eu i-am întrebat: N-ați auzit de biserică? N-ați auzit poruncile lui Dumnezeu? Ascultatu-L-ați? Ba. E de vină părintele? Ba. Vă tânguți de lipsa păstorilor? E durere, lipsesc.

Dar cu ocazia aceasta vă leg – cu bună tocmeală: sfătuiți pe oameni ca **să păzească nepătată sarcina**, căci orice legătură trupească peste copilul din pânțece, e rea, căci se întipăresc în copil toate poftele părinților și la împlinirea vârstei răsar toate ca ciupercile după ploaie, faptele tatălui. Când crește copilul, cresc și faptele moștenite. De îndată ce oferi sufletului venit de la Dumnezeu o temniță întunecoasă, peste care ai semănat toate roadele, va covârși omul cel dinafară pe cel dinăuntru. Și chiar dacă Dumnezeu l-a trimis cu destinația de a fi preot, el fiind încărcat cu păcate, temnița de pe el îl va strivi și el va fi neputincios, ca să nu zic necredincios. El nu va avea puterea să propovăduiască cu toată puterea cuvântului lui Dumnezeu. Mai mult va fi spre sminteală. Va predica apă și el va bea vin.

De aceea trebuie să intervenim, căci lumea nu se gată cu noi. Trebuie să lucrăm sistematic asupra problemei morale ca să poată trimite Dumnezeu propovăduitori vrednici poporului, altfel se răresc tot mai mult. Ca să fie cum îi vrea Dumnezeu, atârnă și de părinți, căci aceștia îi încarcă cu poveri prea mari, pe care copiii trebuie să le împărtășească, iar, când sunt maturi și ar trebui să propovăduiască pe Hristos, ei sunt ispășitori ai păcatelor înaintașilor.

Iată temeiul pentru care suntem răspunzători de *misiunea de regenerare morală*. Căci dacă Dumnezeu nu ne trimite conducători luminați, nu Dumnezeu este de vină. În felul acesta destinul nu este ceva apăsător, strivitor, Dumnezeu trimite sufletul cu anumită misiune, dar tu, pământeanule, ești de vină că ea nu se desfășoară, că preotul nu poate propovădui cu toată puterea și nu este un propovăduitor al poporului.

Ci scrie: „*Dacă nu se vor griji de păcatele lor, pentru aceasta îi voi da în mâinile copiilor lor*”. Deci de noi depinde, de noi atârnă ce generație vine. Știm cu toți că după război (după 1914 – 1918) am căzut în toate păcatele, am călcat postul, am desfrânat. Am văzut și rezultatele. Asta a fost generația de după război. În vreme de război nu trebuie concepuți copii, căci aceștia moștenesc toată starea nervoasă a tatălui, care vine cu nervii zdrobiți de branduri, atacuri, etc. A fost cu pușca în vremea aceea, să nu se mire nimeni că la vremea lui, copilul va lua pistolul și va ucide. Generația de acum, să priceapă aceste lucruri: ori se leapădă de păcate, ori va vedea ce zile vor veni.

Iată schițată și această forță – destinul, care e și naturală și supranaturală, căci jumătate e de pe pământ, iar numai cealaltă jumătate e de la Dumnezeu. Deci și de noi atârnă ce zile vor veni. Destinul nu e numai în mâna lui Dumnezeu, ci și a celor ce știu ce e și cum lucrează.

Dar aceste trei forțe: *ereditatea, mediul și destinul*, le voi dezbate atunci când vom pune problema *natalității*. Atunci vom vorbi mai mult pe limba medicilor, căci se pare că acolo au și ei răspunderea, că au și ei o misiune în regenerarea neamului. Dar la ei e multă necredință. Va trebui să mai lase pe Hipocrat și să vină să se adape de la doctorul trupurilor și al sufletelor și să se dea la o viață morală.

Concluzii: Intervenirea energică în ținerea riguroasă a moralei, a vieții morale a insului, a familiei și prin aceasta a neamului. Asta pentru că vremea o cere. Dacă boala e grea atunci și medicamentul e mai puternic. Sunt și leacuri de limită. Când betșugul s-a întins recurg la asemenea leacuri de limită, care ori te fac sănătos, ori te pierd. Răul își face de cap. Ori îl lăsăm de coarne, noi toți, care suntem hotărâți să ducem o viață după Dumnezeu, ori vom fi pierduți. Să o facem ca să nu fim păgubași în ceasul încercării. Dumnezeu să ne ajute.

Talanții Împărăției

[Primirea talanților]. Împărățiile pământului își au banii lor și Împărăția lui Dumnezeu își are talanții ei.

“*Omul de neam ales*” din pilda talanților este Iisus. După învierea Sa din morți, Iisus S-a dus într-o țară îndepărtată: “*Suirea la Tatăl*” - cum i-a spus Mariei Magdalena ce plângea la mormânt ca să pogoare oamenilor darurile Duhului Sfânt; cum le-a spus Iisus și Apostolilor după Înviere: “*Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ...*” (Matei 28, 18). “*Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi...*” (Ioan 20, 21). “*Mergeți, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate .. câte v-am poruncit vouă...*” (Matei 28,19). “*Cine va crede și se va boteza se va mântui, iar cel ce nu va crede se va osândi*” (Marcu 16,16).

Cuvintele acestea erau “întărirea crăiască”, împărțirea talanților, câmpul de negustorie și răspunderile. Acesta era ceasul când **Iisus a împărțit avuția Sa lucrătorilor: cele 10 daruri ale Duhului Sfânt**. Cu acești talanți ai Duhului Sfânt, cei înzestrați cu ele au să negustorească în lume, câștigând cu ele fii ai împărăției.

[Înmultirea talanților]. De acum încep **răspunderile**. Ai să ajungi conștient că înzestrarea ta spirituală este de la Dumnezeu și spre slujirea Lui între oameni, ți s-a dat înzestrarea? Sau te constitui ca un talentat iresponsabil?

Convertirea talentelor este un mare talent. **Înzestrările lui Dumnezeu nu ne sunt date ca niște simple ornamente, de care să ne bucurăm numai noi**; ele sunt înzestrări de energie divină, energie pe care lumea nu o cunoaște. Acestea dau îndrăzneală mucenicilor, răbdare pustnicilor, darul cunoștinței, curajul adevărului, nebunia pentru Hristos, interpretarea vieții în perspectiva luminii divine.

În fiecare ins ce vine în lume Dumnezeu ascunde un gând al Său, o intenție divină, un plan pe care-l urmărește între oameni, și, potrivit cu el, tocmirea celui care vine capătă însușirile de a-l putea îndeplini. Aceasta e o mare taină! Aceștia, prevăzuți de Dumnezeu cu o slujbă anumită încă mai înainte de a se naște și trimiși să o împlinească, sunt slugile Sale, cărora le-a dat avuția pe mână. Talanții sunt talentele: înzestrări cu daruri, misiuni, slujbe duhovnicești și slujiri cetățenești, meșteșugul artelor, meșteșugul științei, a oricărei științe, darul chivernisirii avuției, pe scurt valorile culturii, valoarea morală, politică, teoretică (știința), estetică, economică și religioasă.

Și fără vorbă, s-ar pricepe că toate valorile, talentele, ar trebui să se negustorească între oameni de bună voie și din liberă voință, în favoarea lui Dumnezeu, căci precum este o ierarhie a valorilor, tot așa este un Ierarh al lor.

[Îngroparea talanților]. Dar, zice pilda că unii din talentați n-au vrut să-L recunoască de stăpân: “*cetățenii Săi Îl urau și au trimis solie în urma Lui zicând: Nu vrem ca Acesta să domnească peste noi*”. Aceștia sunt cei ce nu se cunosc pe sine ca avându-și obârșia spirituală și toată înzestrarea de la Dumnezeu ci socotesc că sunt ale lor

darurile date de Dumnezeu. Aceștia nu vor să primească peste ei domnia lui Hristos, ci domnia lui Antihrist. Ei se umflă cu părerea de sine, își afumă mintea cu mândria și scot afară pe Dumnezeu din negustoria lor. A nu lucra cu valorile în sensul în care le-a rostuit Dumnezeu, înseamnă a ieși din ierarhie și a face anarhie. Toată zdroaba lor e egală cu **îngropa-rea talantului în pământ**.

Dezechilibrul mintal al trufiei a contaminat aproape toate valorile și le-a pus în conflict. În valoarea politică trufia stârnește tirania, terorismul, dictatura; în religie, inchiziția, despotismul, protestantismul; în știință și economie, materialismul; în artă, senzualismul; în toate a băgat anarhia față de Dumnezeu, Ierarhul lor de drept. Deci, **ce vor zice, când li se va cere socoteală?**

Dacă Iisus a suflat sufletul viu, viață duhovnicească în Adam, în temeiul căreia Adam vedea pe Dumnezeu, dacă a suflat Duhul Sfânt peste Apostoli și toți urmașii lor pentru iertarea păcatelor spre reînvierea duhovnicească a oamenilor și dacă s-a întărit această înviere prin suflarea ca de viitor a Duhului Sfânt în ziua Rusaliilor, a mai rămas totuși o suflare a Duhului Sfânt pe care Iisus n-a împărtășit-o omului. Pilda talanților vorbește și despre tăierea acelor vrăjmași, care n-au vrut ca să domnească Iisus peste ei. La cartea Proorocului Isaia, unde se înșiră darurile sau puterile lui Mesia, ultimul este suflarea de moarte cu care îl va omorî pe cel fără-de-lege (Isaia 11,4).

Deci, de două ori Duhul Sfânt a suflat spre viață: o dată - primului om, și a doua oară, la plinirea vremii - tuturor oamenilor spre reînvierea lor duhovnicească; iar a treia oară va sufla Duhul Sfânt spre moarte spirituală asupra unui singur om, omul fărădelegii.

Nu se poate ca Iisus să nu fie Dumnezeu adevărat când în El erau începutul și sfârșitul, Alfa și Omega, într-o continuă și divină prezență. De altfel, această prezență a lui Iisus în toate fragmentele timpului este ceea ce dă talanților valoarea lor de energii divine. Cei înzestrați cu acești talanți (sau talente) ale Duhului Sfânt se cuvine să negustorească cu ele în lume, câștigând fii ai împărăției. **Legile negustoriei sunt cele două legi: iubirea de Dumnezeu și iubirea de oameni.**

Tot celui ce recunoaște Providența de la Dumnezeu a talentelor sale i se va mai da și tot celui ce i se pare că nu le are de la Dumnezeu i se va lua și ceea ce i se pare că are.

Cu **talantul Botezului** sunt dăruiti creștinii ortodocși, talant îngropat, și de puțini dezgropat și sporit. (*Caietul părintelui Ioan Fărcaș*)

Un destin înțeles

[Talantii destinului]. Pribegim mulți ani în viață fără a ne lămuri **un rost în lume**. Unii pribegesc fără rost, fără țintă. Alții îl caută toată viața fără să-l găsească sau fără să știe că l-au găsit.

Înțeleg prin destin rosturile pe care le-a ascuns Dumnezeu în viața fiecărui om și pe care omul trebuie să le desfășoare la rândul-i între oameni. **În fiecare ins e sădită o intenție a lui Dumnezeu, care prin om trebuie să devină creație. În creștinism omul este ridicat până la cinstea de colaborator al lui Dumnezeu, iar această colaborare e destinul. Talanții (talentele), sunt înzestrările acestei colaborări ale lui Dumnezeu cu omul.**

Lucrând în sensul înzestrărilor, lucrezi în sensul destinului tău. Omul e neliniștit câtă vreme nu știe ce vrea Dumnezeu cu el, ce vrea Dumnezeu de la el. Viața pământească nu e un scop în sine ci numai un mijloc, e numai cadrul unui destin sau e în cadrul unui destin. Mulți se tem de cuvântul destin, ca nu cumva să însemneze predestin, prin urmare, să se trezească într-o doctrină fără de libertatea voinței, deci fără conceptul specific creștin al responsabilității ultime.

Cum să nu răspunzi de ceea ce ți-a dat Dumnezeu? Și cum să nu răspunzi dacă n-ai făcut ceea ce ți-a dat de făcut? Lucrătorii viei angajați de Dumnezeu, iconomi ai creației Sale, nu aveau să răspundă pentru că și-au interpretat destinul? Mozaicii din Ierusalim, care aveau această istorie unică în lume, istorie mai mult a viitorului decât, a trecutului - Sfânta Scriptură - sunt cu atât mai răspunzători, cu cât n-au înțeles destinul ascuns de Dumnezeu în neamul lor, în sensul lui Dumnezeu, ci în sensul unei împărății pământești. Marea răspundere a lui Israel a rămas tocmai vinovăția că nu s-au integrat în viitorul pe care-l destinase Dumnezeu Scripturii.

[Talantul lui Iisus: golirea de sine până la Cruce]. Dar iată că vine cineva la praznicul Paștilor în Ierusalim, un copilăș de 12 ani, plăcut la chip, cu ochii frumoși și păr bălai ca odinioară strămoșul lui, David (Regi 16, 22), care Își înțelege destinul la reala interpretare a destinului lui Israel.

Toți capii de familie erau îndatorați de religie să vină la Ierusalim de 3 ori pe an. Printre aceste 3 zile era și praznicul Paștilor iudeilor, care comemora ieșirea evreilor din robia Egiptului, dar mai însemna și ultima zi a robiei, când așteptau îmbrăcați de plecare porunca lui Faraon de punere în libertate. Mai era ținută în Praznicul Paștilor și jertfa pe altarul templului a mielului pascal, sângele căruia era semn pe ușa fiecărui israelitean, spre apărarea de îngerul morții care pedepsea Egiptul.

Când a văzut copilul Iisus jertfa și arderea mielului, atunci Cel ce era personificarea iubirii S-a identificat durerii mielului și deodată I s-a deschis taina ce preînchipuie această jertfă. Această puternică impresie a jertfei unui miel nevinovat a organizat dintr-o dată, într-o lumină nouă de viitor, întrebările pe care avea să le pună rabinilor de îndată ce-i va putea prinde de vorbă. De aceea, după praznic, Iisus nici gând nu avea să se întoarcă acasă, până ce nu afla tot ce-L ardea pe el. Cum Iisus avea 12 ani, vârsta de trecere între copii și tineri și vârsta de admitere în școala rabinică a templului, printre tinerii care ședeau la picioarele bătrânilor era și Iisus.

Într-o aripă a templului, întrebându-i și răspunzându-le din Scriptură, preoții țineau curs de îndrumare prin întrebări și răspunsuri, în felul în care erau mai demult școlile profeților. Iisus era printre mozareții templului, întrebându-i și răspunzându-le din Scriptură despre venirea lui Mesia. Bătrânii ascultau Copilul și se minunau de înțelepciunea Lui. Ei nu-și puteau da seama că vorbesc cu un Copil ce Și-a înțeles destinul, misiunea pe care o avea în lume de a înlocui cu Sine mielul de jertfă. Cu umilință de copil, Iisus repetă textele din profeți arătând înțelesuri mai adânci pe care mozareții le treceau cu vederea. Copilul îi întreba mai des despre locul din Isaia în care sunt profețite suferințele lui Mesia și din Psalmi, despre jertfa Mielului lui Dumnezeu.

Dacă de la această întâlnire a lui Iisus cu mai marii templului s-ar fi mers mai înainte, s-ar fi trezit un mare interes pentru religie iar când Iisus, la 30 de ani - vârsta legală ce dădea dreptul de a învăța, ar fi început să propovăduiască, ar fi găsit căpetenii care să-L primească

drept o împlinire a Scripturilor. Bătrânii vedeau în El mari făgăduințe, dar nu le vedeau decât prin cercul lor îngust. Copilul le mișca inima, cum poate n-o făcuse nici un om până la El. Dumnezeu încearcă să le dea învățătorilor lui Israel o nouă lumină a Scripturilor, folosindu-se de nevinovăția de copil a Fiului Său, singura cale care nu le rănea îngâmfarea lor de rabini. Ei nu admiteau ca cineva să-i învețe. De aceea Iisus le-a dat impresia că ei sunt învățătorii iar El școlarul. Era singura cale de a le arăta că profeții le mesianice mai au și alt înțeles. Dar trufia lor nu le îngăduia să recunoască și o altă interpretare a Scripturilor, decât aceea care le satisfăcea pofta de dominație. Dacă L-ar fi ascultat, tâlcuirea locurilor mesianice ar fi suferit o radicală reformă, în sensul vederilor dumnezeiescului copil.

Au trecut 3 zile frumoase pentru Iisus, nu însă și pentru Iosif și Maria, Maica Sa, care- L căutau deznădăjduiți. Când Îl găsesc între bătrâni, mama Îi face o duioasă dojană: *“Ce ne-ai făcut? Tatăl Tău și cu mine Te căutam!”* La aceste cuvinte ale mamei, copilul răspunde într-un grai neînțeles: *“Nu știți, că în casa Tatălui Meu se cade să fiu?”* Iisus aflase cine era și ce avea de făcut.

Iată un destin înțeles la 12 ani. Întâlnirea cu jertfa din templu și cu rabinii i-a făcut lui Iisus revelarea destinului. Deși acesta ar fi trebuit să fie cunoscut de ei după Scripturi - iată Iisus Și-l cunoaște împotriva lor, fiindcă **cunoașterea lor era orbită de prejudecăți politice și nu era orientată spre năzuințele desăvârșirii**. Dreptul Simeon Îl cunoaște pe Copil acum 12 ani, în același templu, dar urmașii dreptului nu mai aveau viața lui ca să-l cunoască și ei. Acesta, din copilărie ars de o rază a destinului, aștepta...

Oamenii nu știau cu ce răbdare și îndârjire a înzestrat Providența pe Copilașul acesta Căruia I-a încredințat marea misiune a mântuirii oamenilor. De atunci nu mai este între oameni destin mai mare decât al lui Iisus. Iar Iisus Și-a asociat la același destin al Său pe toți ucenicii Săi din veacuri: a fi gura Lui, a fi inima Lui către orice necăjit al lumii, a face din viața ta viața Lui. Așa cum și Sfântul Pavel își interpreta destinul: *“Mie a vieții este Hristos, iar a muri (pentru El), este dobândă”* (Filipeni 1, 21). De atunci, Iisus dă omului și toată energia Lui divină. Iisus este un destin întruchipat. Cine-L ajunge, știe ce are de făcut!

Cum a murit Constantin Brâncoveanu cu copiii săi

“Rugăciunile și jertfa Sfinților Brâncoveni m-a adus pe mine
pentru țara acesta a noastră” – *Părintele Arsenie Boca*

Plenipotențiarul venețian la Țarigrad, Adrea Memno a fost de față în dimineața lui 15 august 1714, la execuția lui Constantin Brâncoveanu Vodă și ai membrilor familiei sale, uciși din porunca sultanului Ahmed.

În scrisoarea sa către dogele Veneției, plenipotențiarul său raportează astfel:

“Duminică 15 august de dimineața s-a tăiat capul bătrânului principe al Valahiei, tuturor fiilor lui și al unui boier care-i era vistier. Iată cum s-a făcut: Încă de dimineață sultanul Ahmed se puse într-un caic împărătesc și veni la seraiul zis foișorul lui Ialilaiacos, pe canalul Mării Negre, în fața căreia era o piața unde a adus pe Brâncoveanu Voievod, pe cei patru băieți ai lui și pe vistierul Văcărescu. I-au pus în genunchi unul lângă altul, la oarecare depărtare. Un gâde le-a scos căciulile din cap și sultanul i-a muștrat făcându-i haini. Apoi le deteră voie a face o scurtă rugăciune.

Înainte de a se ridica securea deasupra capului, au fost întrebați de voiesc să se facă turci și atunci vor fi iertați? Glasul cel înăbușit de credință al Brâncoveanului răsună și zice înspăimântat de această insultă: *“Fiii mei! Iată toate avuțiile și tot ce am avut am pierdut; să nu ne pierdem însă sufletele; Stați tari și bărbătești, dragii mei, și nu băgați în seamă moartea! Priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, câte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit ! Credeți tare întru aceasta și nu vă mișcați, nici vă clătinați în credința cea pravoslavnică, pentru viața și lumea aceasta”*.

La aceste cuvinte Ahmed se făcu ca un leu turbat și porunci să li se taie capetele. Gâdele înfiorător ridică securea și capul marelui

vistiernic Enache Văcărescu se rostogoli pe pământ. Apoi începu cu uciderea copiilor, începând cu cel mai mare. Când gădele ridică securea la capul celui mai tânăr dintre copii, Beizadea Mateiaș, numai de 16 ani, acesta se îngrozi de spaimă. Sărmanul copilaș văzând atâta sânge de la frații lui și de la Văcărescu, se rugă de sultan să-l ierte, făgăduindu-i că se va face turc. Însă părintele său, Domnul Brâncoveanu, a cărui cap a căzut la urmă, înfruntă pe fiul său și-i zise: *“Mai bine să mori în legea creștinească decât să te faci păgân, lepădându-te de Iisus Hristos, pentru a trăi câțiva ani mai mult pe pământ”*.

Copilașul ascultă, ridică capul și cu glas înțepet zice gădelui: *“Vreau să mor creștin ! Lovește!”*. În urmă ucise și pe Brâncoveanu.

O, Doamne, Doamne, pana-mi tremură când vă scriu execuția, ce am văzut și mă întreb: putut-a fi de față cineva și să nu fi plâns, văzând capul nevinovatului Mateiaș, tânăr, tinerel, rostogolindu-se pe jos, lângă capul părintelui său, care se apropiase de al copilului, părând al îmbrățișa?

Gădele stropit cu sânge creștinesc face un salut sultanului Ahmed și se retrage. Sultanul, însoțit de plenipotențarii Germaniei, Rusiei, Angliei se ridică să plece. Văzându-ne cu ochii înlăcrimați, spuse sultanul că regretă acum ceea ce a făcut,,.

Tămăduirea și iertarea

„Fiule, iartă-ți-se ție păcatele!”

Iată cum sunt oamenii, nu caută pe Dumnezeu sau nu-L caută decât la necaz. Iar alții la necaz Îl suduie și de mai mari necazuri dau, mai rău se scufundă, până ce necazurile le încovoiaie ceafa și atunci Îl caută și ei pe Dumnezeu. Situația stă așa: ***oamenii se roagă lui Dumnezeu să-i scape de necazuri, iar Dumnezeu se roagă de oameni să părăsească păcatul. Acum, care de care să asculte mai întâi? Dumnezeu de oameni sau oamenii de Dumnezeu?***

Se plâng oamenii că tare e grea viața pe pământ, că tare-s multe boli, multe pagube, multe sudalme, beții, bătaii și toate păcatele. ”Fiii mei, ați spus că tare e grea viața și încărcată de păcate. Atunci nu le mai faceți!”

Iată că bolile vin pe capul oamenilor și uneori chiar și în cap, de pe urma păcatelor, ca plată, ca ispășire și ca părtăș al păcatelor. Dar durerea cea mai mare, ***pedeapsa cea mai grea ca plată a păcatelor este că izbește și în urmaș***, până la al treilea și al patrulea neam. Iată ce scrie la Deuteronom 5, 9-10: “...pedeapsa părinților vine în copii până la al treilea și al patrulea neam pentru cei ce mă urăsc... și Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce mă iubesc și păzesc poruncile Mele”.

Cele mai grele boli sunt bolile de nervi. Mor nervii și te trezești nebun sau slăbănog. Nu e boală de moarte și nu are leac odată întâmplată. Și cine distruge nervii? Iată ce ne spun și doctorii: beția, desfrânarea cu boala ei, mânia și supărările peste măsură. Acestea omoară milioane de firisoare (celule) nervoase care nu se mai refac în veac. Toate țesăturile se refac, afară de celulele nervoase. Un tată pătimăș de acestea n-are urmași sănătoși, ba și în nepoți și strănepoți se moștenește ceva găunos, care la o întâmplare oarecare, răbufnește afară. E destul să se îmbete un tată o dată, ca să aibă din beția aceea un urmaș cu boala copiilor (epilepsie). E destul să-și sperie o dată soția în vremea sarcinii, ca dintr-o dată să se aleagă cu un copil nenorocit pe

toată viața. Așa se răzbună păcatele părinților în bieții copii, care nu au nici o vină.

Iisus a prețuit dragostea și credința celor ce-l coborau prin podul casei pe slăbănog înaintea Sa. I-a fost milă de neputința lui, dar întâi i-a iertat păcatele apoi i-a vindecat nervii.

Pentru Iisus, care e Dumnezeu, nu e o minune că l-a tămăduit, căci e Stăpânul vieții și poate învia și din morți. În tot cazul tămăduirea slăbănogului e o dovada a dumnezeirii Sale. Preoților însă, Iisus nu le-a dat darul tămăduirii minunate, cum îl avea El și cum îl dă la puțini dintre sfinți, din vreme în vreme; le-a dat însă un dar mai mare: al iertării păcatelor! Nu le-a dat îngerilor, dar le-a dat oamenilor. ***Darul iertării păcatelor e mai mare decât darul minunilor, întrucât privește sufletul, pe când minunile privesc de obicei trupul.***

O iertare a sufletului, o curățire a lui, uneori e adevărata înviere din morți și e mai de preț decât tămăduirea unui picior. Fără darul minunilor între oameni, ne putem mântui. Ce n-a dezlegat preotul pe pământ așa rămâne nedelegat și în cer. Dar preotul nu te poate dezlega dacă tu nu vii să-ți mărturisești păcatele.

De asemenea, preotul nu te poate dezlega, oarecum cu zile, dacă nu-ți dai tu însuți toată silința de a te dezlega de toate năravurile rele. Iertarea păcatelor înseamnă și încetarea de a le mai face. Iertarea păcatelor nu înseamnă a te spovedi mereu și să le iei de la capăt și iar să te spovedești. Creștinismul mai e și chestiune de refacere a voinței. Ne trebuie buna voință ca să o facem, tărie de caracter... Oamenii umblă după făcătorii de minuni, fie ei și vrăjitori. Dar minunea cea mai mare e învierea vieții tale pe temelia ei, Iisus Hristos; e încreștinarea vieții tale. Asta-i minunea cea mai mare, "înnoirea vieții tale", care ne stă la îndemână și s-a dat nouă poruncă: "Înviați-i pe cei morți". După învierea ta tânjește Iisus. Ce înseamnă aceasta, n-ar putea să ți-o spună mai bine nimeni decât ei înșiși, cei ce au înviat din moarte sigură, ca dintr-un vis...

- Oare de unde începe slăbănogirea (paralizia)?

- De la socoteala trufașă a minții. I se pare ei mai bine să nu se conducă după Dumnezeu, ci după capul ei, după păcat. Și așa dă cu omul drept în plata păcatului, ca și cum ai da cu cuțitul în gard. Tot minte slabă dovedesc și aceia care nu vor să vină la ștergerea păcatelor

și n-au de ce aștepta tămăduirea bolilor.

Daca oamenii și-ar potrivi purtările după poruncile lui Dumnezeu, nu după momeala păcatelor, ar preveni, ar ocoli toate păcatele, dar așa dau drept în ele, de-și sparg capul și apoi umblă plângând. Lasă-te condus de un sfat dumnezeiesc, că de nu, capul care n-ascultă se sparge și n-are cine ți-l lega.

Oare de ce merg oamenii așa de în silă la spovedit? Fiindcă știu că li se cere lepădarea de păcate, ori le plac mai mult păcatele decât înfrânarea de la ele. E o poveste știută pretutindeni, totuși v-o spun și de aici:

Știți că sunt șerpi care sug laptele și sunt vaci care, odată supte de șarpe, aleargă nebune după șarpe să le sugă iarăși. Și așa se întâmplă că vaca se apropie de înțârcat, dar de nărav nu se înțârcă și se duce mereu la șarpe. Șarpele îi sugă sângele, iar dacă nu-i prea vine, în sfârșit, o mușcă. Iată prostia de vacă osândită la moarte.

Dar și prostia de om tot la moarte-i osândită. Toata tinerețea ta o dai dracului și vezi pe urmă că ai ales răul. Dar întrebarea este dacă-ți mai rămân zile să le dai lui Dumnezeu și dacă îți mai primește o grămadă de cioburi în loc de un vas frumos și întreg, cum putea fi? Aspre vorbe, dar ăsta-i un răspuns la întrebarea de ce nu vin oamenii la spovedit în primăvara și în vara vieții lor? Își dau, din nefericire, vloga lor să o sugă șarpele-diavol!

În toată lumea nu găsești un lucru mai ușor de făcut decât păcatele, și iarăși, nimic nu pricepe omul mai greu ca: "Ce este acela păcatul?", căci petrece tocmai în el. De aceea, păcătuim cu ușurință dar ne pocăim anevoie!

Altă pricină care te împiedică de la spovedit e că judeci preoții, ești nemulțumit de preoți, iar de care ai fi mulțumit ti-e frică. La unul nu te lasă păcatele lui, la altul nu te lasă să mergi păcatele tale.

Orice duhovnic, indiferent de bogăția, sărăcia, cultura mai puțină sau chiar și sărăcia morală, este totuși reprezentantul lui Dumnezeu, trimisul lui Dumnezeu și credincioșii nu au nici un motiv de a-l ocoli. Darul acesta (al preoției) e în funcție de Dumnezeu, nu în atârnarea de omul care-l reprezintă. Prin glasul slugii Sale Dumnezeu te iartă. Lui Dumnezeu te mărturisești în fața altarului. Nu de la tine se cer calitățile

preotului, de la tine se cere căința în inimă și voința de a te îndrepta.

Sunteți nemulțumiți de preoți, dar oare ce ați făcut pentru preot, ca să fiți mai mulțumiți? Cerut-ați de la Dumnezeu un copil măcar pe care să I-l închinați slujirii lui Dumnezeu? Credeți că vina o poartă numai ei, preoții? Și ei sunt fiii voștri. Cum i-ați născut așa îi aveți. Ce le băgați de vină? Vă trebuie preoți mai buni? Nașteți! Tot poporul e răspunzător că nu are slujitori mai străvezii spre Dumnezeu. ***Poporul își are în toate privințele povățuitorii pe care îi merită!***

Nu mai sta cu gânduri ucigașe împotriva copiilor, că nu știi în calea cărui dar de la Dumnezeu te-ai împotrivit și ai să dai seamă; ci nașteți copii cu gândul să fie slujitorii lui Dumnezeu între oameni.

Iată ce spune Scriptura în privința aceasta. Se întreabă proorocul: "Oare nu i-a făcut El să fie o singură făptură, trup și suflet?" (Maleahi 17,15). Si aceasta făptură (unitatea căsătoriei) la ce năzuiește ea? Odrasle pentru Dumnezeu!

Tămăduirea slăbănogiei neamului de aici începe!

Asta i-ar fi iertarea! („Fiii învierii” p. 41-44 mss)

Despre Înviere

Această înviere scrisă din Scripturi se împarte și ea în două: prima înviere și a doua înviere. Să luăm pe fiecare în parte.

Să vedem ce înseamnă aceasta: "*Ferice de cei ce au înviat întâi*" (Apoc.20,6). Despre învierea celor morți, deși trăiesc, a vorbit Mântuitorul. Nu pentru cei care au murit și cu trupul a vorbit Mântuitorul, ci pentru acei care au murit cu sufletul, deși trupul este viu, adică trăiește. Că numai pentru aceștia au fost trimiși Apostolii de Fiul lui Dumnezeu și preoții Bisericii de la începutul veacurilor până la a doua venire, cu poruncă de a învia din morți pe cei morți sufletește, adică numai pe acei care se întorc de la faptele lor rele și se pocăiesc. [*"Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că-i iubim pe frați; cel ce nu-l iubește pe fratele său rămâne în moarte"* - 1In.3, 14]. Iată deci lămurit și pe înțelesul tuturor că prima înviere nu este totuna cu a doua înviere, fiindcă *la prima înviere au înviat duhovnicește* numai acei

care la glasul trimișilor lui Dumnezeu, adică la glasul preoților și al Bisericii s-au întors de la faptele lor rele și au început să ca să facă voia Tatălui ceresc făcându-se fii ai Celui Preaînalt din fii ai diavolului. Trimișii lui Dumnezeu au o poruncă de la Tatăl, iar la Judecată vor da seama pentru toate sufletele pierdute. Cei care nu vor să asculte de glasul trimișilor lui Dumnezeu (adică al preoților) și de Biserică, morți se socotesc, deși trăiesc, iar dacă tot timpul cât a trăit omul nu a înviat, sufletește adică, duhul este pierdut pentru veșnicie și când va veni a doua înviere, va învia pentru osândă. Iată, deci, că la glasul trâmbiței lui Dumnezeu vor învia de prima dată oamenii care nu au ascultat de toate poruncile lui Dumnezeu, adică cei păcătoși, pentru judecată și osândă veșnică. Iar pentru cei dreپți această înviere nu are nici o putere de judecată și osândă veșnică, ci aceștia vor învia și vor trece de la moarte la viață, pentru ca să moștenească fericirea veșnică. Deci a doua înviere nu are nici o putere față de cei ce au înviat de prima dată, duhovnicește.

Prima înviere se face cu duhul, adică cu sufletul, la glasul preoților și al Bisericii. A doua înviere, la glasul lui Dumnezeu, prin glasul trâmbiței Sale, la care toți vor învia, cei dreپți pentru fericirea veșnică, iar cei răi pentru osânda veșnică.

Cine poate să schimbe starea celor care au păcătuit din neștiință? Iată că și această pricină are leacul ei. Lui Dumnezeu I-a fost milă de zidirea Lui, adică de om, știindu-i firea sa și a lăsat pe pământ judecata celor buni, care se căiesc de faptele lor și se îndreptează pe calea cea bună. Această judecată poartă titlul de **spovedanie**, adică judecata lui Dumnezeu prin slugile Sale, prin preoții Bisericii noastre. Iată, deci, și mai lămurit în ce constă *dezlegarea primei învieri a celor care "la judecată nu vor veni"*.

Între doi oameni, unul poartă harul *dezlegării de păcate*, iar al doilea este omul păcătos care prin Taina Spovedaniei și-a Cuminecăturii se curăță de rele. Schimbarea vieții în bine se face numai prin *posturi și rugăciune*, făcute cu toată inima și cu credință în Dumnezeu. Să știe toți că poate să fie omul păcătos ca un drac și dacă se pocăiește, oricare ar fi păcatele lui se iartă și-și capătă mântuirea. Lămurit lucru!

Icoană pictată de Părintele Arsenie în biserica Drăgănescu

Părintele Arsenie: “Multora li se pare că se isprăvește totul cu mormântul. Creștinul însă își scrie pe crucea de la cap: aștept învierea morților. Credinciosul nu se teme de moarte fiindcă a desființat-o Iisus. Omul a fost renăscut în Iisus, iar morții nu i s-a dat decât păcatul. De acum moartea nu mai e o pedeapsă dată firii, ci o pedeapsă dată păcatului. **Iată câtă înviere e în crucea noastră cea de toate zilele**, câtă înviere e în săptămâna patimilor noastre care e viața aceasta toată. Iar de am fi vrednici și de asemănarea cu Iisus, acesta numai din aceasta se dovedește. Deci viața noastră în Hristos și viața lui Iisus în noi ne duce de la chip la asemănare, de la început până la sfârșit. **Iar a trăi în Hristos e a învia din morți**. Mărire Învierii Tale, începătura învierii noastre!”

CRUCEA -

singura cale de ispășire și mântuire

*“Cine vrea să urmeze lui Iisus și să semene cu El,
în Cruce să se asemene” - Pr. Arsenie Boca*

“Vina” lui Iisus

Iisus a vorbit către toți: *“Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa în fiecare zi și să-mi urmeze Mie”* (Luca 9, 23).

Evangelhia de la Ziua Crucii ne-a adus înaintea ochilor Răstignirea lui Iisus. Din toată această catastrofală decădere omenească, descrisă cu de-amănuntul, alegem numai un crâmpei. După ce Pilat și-a terminat cercetările asupra lui Iisus, amenințat de larma din curte, a scris pe cruce și “vina” Lui: *„Iisus Nazarineanul, Împăratul Iudeilor”*, evreiește, grecește și latinește, ca să știe toată lumea “vina” lui Iisus. Și poate că este “vina” pe care I-o va aduce toată “lumea” până la sfârșitul lumii. De atunci, Iisus e singurul Împărat pe pământ Care nu Se mai pogoară de pe cruce, dar și singurul Împărat care nu vorbește oamenilor de pe tron, ci de pe cruce.

Când Pilat a scris vina de “Împărat” a lui Iisus, fără să vrea a spus adevărul, fiindcă Iisus spre aceasta S-a născut. Numai că Împărăția lui Iisus nu e din lumea aceasta deșartă și mereu cutremurată de nestatornicia omenească. Împărăția lui Iisus e Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția sufletelor, Împărăția conștiinței, Împărăția adevărului. Dar Pilat nu era omul la înălțimea adevărului, când a scris ce a scris. El a vrut numai să-și bată joc de iudeii care l-au silit să răstignească un Nevinovat.

Stăpânirea romană, prin Pilat, voia să-L scape pe Iisus de ura iudeilor, dar “conducerea” lui Israel îl amenința pe Pilat cu: *“Nu ești prieten Cezarului, dacă nu răstignești pe Iisus, Care S-a făcut pe Sine Împărat”*. Adică, după părerea lui Israel, e strict interzis de a exista deodată și Iisus și Cezarul. Și o spuneau tocmai ei, care erau cei mai înverșunați vrăjmași ai Cezarului, încât nici pajura romană n-au admis-o pe zidurile Sinedriului din Ierusalim, încât Pilat a trebuit s-o ia de acolo ca să nu iasă lucrurile cu vărsare de sânge. De frica Împărăției

lui Iisus, care nu avea nici măcar de o iotă loc în inimile lor, iudeii au fost în stare de cea mai mare falsitate sufletească cu putință: să-și prefacă dintr-o dată ura lor de moarte față de Cezar, în cea mai "sinceră" iubire și supușenie. De fapt era o fățarnicie fără pereche.

De aceea și Pilat, care îi cunoștea, și-a spălat mâinile de sângele lui Iisus peste destinul neamului acestuia, precum înșiși au cerut: *Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri* (Matei 27,25). Și de ce voiau iudeii să scape de Iisus, chiar și cu prețul unui destin blestemat? Fiindcă poporul se lua după Iisus și ieșea din exploatarea în care-l ținea Templul și Sinedriul din Ierusalim. Pentru iudeii aceștia religia ajunsese o afacere, un izvor de câștig, o exploatare a păcatelor și a necazurilor. Conducătorii tâlhăreau poporul în numele Legii!

Dumnezeu avea deci dreptul să Se supere și să pună capăt acestei religii decăzute. De aceea Iisus i-a mustrat ca nimeni altul din profeți, pentru că au făcut din Templul lui Dumnezeu, o peșteră de tâlhari. De aceea și iudeii L-au răstignit pe Iisus între doi tâlhari.

Aceasta e vina lui Iisus: că venea între oameni ca Împărat al adevărului, împotriva împărăției minciunii și exploatării, pe care o iubea Israel.

Nemaivăzuta iubire de oameni a lui Iisus, pentru iudei era o pretenție asupra omului și aveau să I-o plătească cu Crucea. Și a plătit-o!

Dar iubirea de oameni n-a încetat nici de pe Cruce. Ba dimpotrivă: de aici strălucește cu și mai mare putere peste toți oamenii, chemând pe toți răstigniții vieții la Sine. Iisus e Împăratul, singurul în felul Lui, Care nu de pe tron, ci de pe cruce, așteaptă pe toți oamenii să vină la El. Și care sunt ai Lui, vin la El. Primul care a venit la Iisus cel răstignit a fost tâlharul. Aceasta e o mare mângâiere pentru oameni, pentru că nimeni nu mai are dreptul să descurajeze.

*

Cu aceasta ne-am apropiat de situația voastră, de pelerini la Ziua Crucii. Fiecare cu necazurile, păcatele și beteșugurile voastre. Fiecare cu vina voastră.

Deosebirea, marea deosebire, între noi și Iisus este aceasta: că Iisus n-avea vină, pe când noi toți avem vină. Și iarăși, cea mai mare deosebire: Cel nevinovat, Iisus, a primit Crucea., n-a ocolit-o, nu S-a apărat de ea, n-a strigat nevinovăția Sa, n-a amenințat stăpânirea

omenească care-L răstigneau, ci S-a purtat blând ca Mielul lui Dumnezeu cu cei ce-L răstigneau și-L huleau.

Noi, dimpotrivă, căutăm pe toate cărările cum să scăpăm de cruce, cum să ne strigăm nevinovăția, cum să ne ascundem păcatele și strigăm în gura mare ce cruce grea avem de dus în căsătorie, în serviciu, în obligații, în meserie, în viață. Ne numim creștini, dar ducem crucea târâș și-am fi tare bucuroși să scăpăm de ea.

Noi facem de rușine Crucea lui Hristos, dar și Crucea lui Hristos ne face de rușine pe noi. Căci, să fim drepti cu noi și cu Dumnezeu: nouă încă nu ne-a îndesat nimeni cununa de spini pe cap, încă nu ne-a bătut nimeni piroane în mâini și picioare și încă nu și-a bătut nimeni joc de noi, cum și-au bătut de Hristos. Dar chiar acestea toate de ar fi să le pătimim, trebuie să le răbdăm pentru mântuirea noastră, așa cum le-a răbdat Hristos, tot pentru a noastră mântuire.

Nu este altă cale de mântuire, de ispășire a păcatelor, decât calea Crucii. Dacă ar fi fost alta, Dumnezeu ne-ar fi arătat-o pe aceea. Prin Cruce, prin suferința unei răstigniri în viață, se intră în împărăția lui Dumnezeu. Și se intră cu atât mai sigur, cu cât răbdăm o răstignire nedreaptă.

Deci, cel ce vrea să se mântuiască n-are pe nimeni de osândit pentru crucea pe care o duce. Cine s-a hotărât cu toată puterea sufletului său să vină la Iisus, răstignirea-l așteaptă, dar acesta iubește din tot sufletul pe cei ce-l răstignesc. În necazuri se vede iubirea omului de Dumnezeu și de oameni. În cuptorul suferințelor de tot felul se curățește sufletul omenesc pentru Împărăția lui Dumnezeu. Suferința smerește trufia omului și îl face pe Dumnezeu prieten.

Așa să vă tâlcuiți crucea pe care o aveți fiecare din voi! În Cruce, Dumnezeu a ascuns o taină: taina mântuirii fiecăruia. Vai de cel ce nu are o cruce de dus: acela n-are prin ce se mântui. . . Aflați că neajunsurile voastre (necazurile de tot felul, bolile) au un preț înaintea lui Dumnezeu, dacă le duceți de acum înainte cu înțelesul de cruce.

Sfântul Apostol Pavel ne spune, întărind nădejdea oamenilor, că deși trupul nostru din afară se prăpădește pe zi ce trece în tot felul de necazuri, Dumnezeu ne lucrează o locuință veșnică, nefăcută de mână, în care ne va primi și o vom primi în schimb. Căci după Răstignire, așteptăm o Înviere! Nu se termină totul cu mormântul! Acesta-i motivul pentru care

încurajăm la răbdare și mulțumire în necazuri, pe orice răstignit al vieții.

Chiar dacă noi nu ne pricepem așa de bine să deslușim taina suferinței omenești, totuși asigurăm, luând garanție pe Cel răstignit, că multe sunt rosturile și binecuvântate roadele ei ultime.

Atragem aminte că greutatea crucii atârână la noi de greutatea păcatelor făcute. Păziți-vă de păcat și nu veți avea atâtea suferințe de dus. Că mai la urma urmelor, umblarea după păcate atrage nu numai răstignirea noastră, ci și răstignirea nedreaptă a lui Iisus. Și avem, mai presus de toate, interesul ca viața lui Iisus, duhul lui Iisus, purtarea lui Iisus, să se arate în viața noastră, că altfel nu semănăm cu El. De aceea Iisus ni S-a dat model, ca să năzuim a semăna cu El. De aceea ni s-a dat tuturor Crucea, ca în aceasta să ne asemănăm cu Iisus. Pentru Înviere, nu e lucru mare!

*

[N. edit.: Părintele **Arsenie Boca** a scris într-o predică ("Ziua Crucii"): *"Sfântul Marcu ne spune despre crucea încercărilor, că pentru trei pricini vin asupra noastră:*

1. Ca pedeapsă pentru păcatele săvârșite;

2. Pentru ferirea de cele ce altfel le-am face;

3. Pentru întărirea virtuții; ...virtutea necercată în necazuri nu este întărită".

Iar din scrierile, cuvintele și viața Părintelui Arsenie deducem că în viața pământească omul are **trei cruci** de purtat:

1. **Crucea de prevenire**, prin care Dumnezeu ne ține departe de ispite și păcate

2. **Crucea de îndreptare** (ispășire, pedeapsă), prin care plătim pentru păcatele făcute sau moștenite; canonul de îndreptare primit de la duhovnic după ce ne spovedim are și el rolul de a ne ajuta să nu mai facem acele păcate spovedite. Se spune că înțelepciunea este ca o sfoară cu două capete: primul capăt este *frica de Dumnezeu* iar al doilea este *iubirea lui Dumnezeu*. Când omul începe a fi credincios, cu *frică* de Dumnezeu, vede în tot ce i se întâmplă rău ca fiind pedeapsa lui Dumnezeu pentru ceea ce a greșit sau ispășirea. Când însă omul crește în credință și în *dragoste* față de Dumnezeu, atunci, dacă i se întâmplă ceva nedorit înțelege că acesta nu e, în fapt, o pedeapsă, ci e un mijloc de îndreptare, pentru a-l ajuta să nu mai facă păcate. O boală de exemplu îți reduce atât energia cât și posibilitățile de a mai face unele păcate. Fiecare creștin care dorește mântuirea sufletului este dator să fie gata a suferi cu dragoste

și cu răbdare toate necazurile, scârbele și durerile vieții, îngăduite de Dumnezeu pentru mântuirea lui. Sfântul Isaac Sirul spune că „*precum focul curăță arama de rugină, așa boala curăță păcatul omului*”. Și nu doar boala curăță sufletul ci orice încercare.

3. **Crucea de întărire (jertfă)**, prin care ne dăruim aproapelui, prin care trăim și chiar murim pentru aproapele. Aceasta e crucea creștinului. Numai cine iubește pe aproapele este creștin adevărat (In. 13, 35). Iar a ne jertfi pentru aproapele înseamnă a ne înmulți talanții pe care ni i-a dat Dumnezeu „*spre folosul tuturor*” (1Pt.4, 10), talanții destinului. Cine-și îngroapă talanții în pământul inimii (în sub-conștient), în întunericul egoismului (al lenei, indiferenței și uitării), nu ajunge la crucea de jertfă, ci, din contra, tâlhăresc viața aproapelui precum cei doi tâlhari răstigniți în stânga și în dreapta lui Iisus...

Observăm că aceste 3 cruci sunt asemenea unui tratament pe care Dumnezeu ni-l administrează pentru a ne lecu de bolile sufletești și care are 3 trepte: prevenirea apariției bolii, îndreptarea (însănătoșirea) și întărirea sufletului. Acestea formează „crucea vieții”, dar nu în sens de predestinare și fatalism ci în scopul desăvârșirii și mântuirii omului ca ființă liberă: „*Fiți desăvârșiți, precum Tatăl vostru cel ceresc desăvârșit este!*” (Matei 5,48). Suntem chemați să ne desăvârșim, să tindem spre sfințenie].

Marele examen [examenul crucii]

“Un creștin e mai presus de orice încercări” - Pr. Arsenie Boca

1. [Lepădarea de sine, de iubirea de sine]. “*Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie*” (Luca 9,23; Matei 16,24; Marcu 8,34). Crucea, podoaba Bisericii, lauda Sf. Pavel, semnul Fiului Omului, semnul Sfintei Cruci, suferința noastră cea de toate zilele, crucea suferinței, harul Crucii, iată atâtea nume în legătură cu crucea. Dar ***cea mai grea cruce e lepădarea de sine***. Nu poți să fii liber fără aceasta, fără lepădarea de sine; libertatea cu atâta se plătește. Să depănăm litania acestei porunci și condiția primă de a putea urma pe Iisus.

A fi creștin ortodox înseamnă mai mult decât aparținerea ta doctrinară

la creștinism. A crede în Iisus Hristos înseamnă mai mult decât semnifică vorbele: înseamnă a te strămuta din tine în El; înseamnă a-L avea pe El în inima ta, a-L face pe El inima ta; înseamnă să ai un moment, o clipă în viața ta în care te-ai întâlnit real cu Iisus; clipă care să nu-ți ajungă viața întreagă de a o desfășura între oameni. De altfel, acesta și este semnul că ești un convertit al lui Iisus, că te-ai dedicat Lui irevocabil. Toată vremea ta viitoare nu-i decât desfășurarea clipei aceleia, decizia a cărei bogăție nu se mai termină. Până nu te-ai lepădat de tine, ești o ființă seacă; iar dacă te-ai lepădat de tine și te-ai dedicat lui Iisus, El te-a schimbat în izvor de apă vie. Numai așa poate sufletul să ajungă la sine însuși, la El - cel adevărat, lepădându-se de sine și strămutându-se în Dumnezeu. Nu știu pe lume o biruință mai mare ca aceea de a te lepăda de tine și a ajunge liber; e trăirea libertății duhului: *“Adevărul vă va face liberi”*.

Deci, înțelegem că fără această vamă a fapturii noastre vechi stăteam în minciună, încolțiți de iluzii și striviți de roțile necesității fără ieșire, strânși în acest clește. De aici ne scoate numai Iisus. Când se petrece aceasta? Când Îl cunoaștem pe Iisus ca inimă a inimii noastre, ca suflet al sufletului nostru. Îl putem cunoaște numai în iubirea și bucuria pe care o simțim când renunțăm la eul nostru și ne aflăm față către față cu Dânsul.

Noi ne făgăduim să-L urmăm pe Iisus în marea călătorie interioară a întoarcerii la Tatăl, și prin simpla noastră hotărâre providența divină realizează treptat această dorință a noastră. Așa dăm de primul examen de admitere: **examenul crucii**. Până aici noi eram o sumă de dorințe și aranjamente pământești, peste care Dumnezeu coboară o dungă de-a curmezișul. Providența, urmărind interesul nostru veșnic, trimite peste socotelile noastre corecturi divine. Toate aceste corecturi le simțim ca o experiență de cruce; trebuie să treacă puțină vreme de reculegere ca să pricepem că “așa cum s-a întâmplat” a fost cel mai bine, iar nu cum am fi vrut “noi” în îngustimea noastră. Suferința aceasta, care ne simplifică treptat viața, care pune condiția crucii în față, e simbolul nesfârșitei posibilități de desăvârșire.

Noi trăim în restriște fiindcă suntem făpturi ale eului, care e aspru, strâmt la inimă, în care nu pătrunde lumina și care nu iradiază nici o lumină, iar pentru infinit e orb. Eul n-are decât zgomotele și stridențele sale; pe strunele lui nu vibrează niciodată muzica eternității. Suspine de

nemulțumire și descurajare, scânciri zadarnice după trecut, griji și neliniști pentru viitor; acestea-s care tulbură inimile noastre pipernicite, fiindcă nu ne-am găsit încă sufletele, și Duhul lui Dumnezeu încă nu S-a descoperit în noi. *“Tată, șterge păcatele mele”* – căci păcătuind, omul ia în sine însuși partea mărginitului împotriva nemărginitului. Păcatul e înfrângerea sufletului de către eu, e un foc primejdios de păgubitor, în care omul riscă totul, ca să câștige foarte puțin. Păcatul întunecă adevărul și tulbură vederea limpede a conștiinței. În păcat căutăm plăcerile, nu fiindcă ele ar fi într-adevăr vrednice de dorit, ci pentru că așa ni le prezintă lumina roșie și tulburătoare a pasiunii. Dorim lucrurile nu pentru că ele sunt mari în sine, ci pentru că lăcomia noastră ni le înfățișează exagerate și cu aparență de mărire. Aceste exagerări și falsificări de perspectivă ne tulbură la fiecare pas armonia vieții. Pierdem măsura cea dreaptă pentru valoarea lucrurilor și ne lăsăm rătăciți de interese felurite și contradictorii ale vieții. Zadarnica trudă a omului de a reduce toate elementele firii sale la o unitate cu Cel Preaînalt și sub stăpânirea Lui – aceasta e ceea ce-l face să simtă chinul despărțirii lui de Dumnezeu și-l împinge să se roage cu înfocare: *“O, Dumnezeule, Tată, șterge păcatele mele! Șterge rătăcirile eului!”*.

2. [Descoperirea sufletului și descoperirea lui Dumnezeu prin iubirea aproapelui]. Lumina din lăuntru e aceea care îi descoperă adevărata ființă. Când această lumină lăuntrică s-a aprins, atunci într-o clipă cunoști că pentru om descoperirea lui Dumnezeu într-însul e propria lui descoperire și spre acolo se îndreaptă respirația lui; spre descoperirea sufletului său, adică descoperirea lui Dumnezeu în sufletul său. Omul se desăvârșește, își ajunge expresia supremă când sufletul se recunoaște în infinit: ceea ce e propria sa revelație.

Adevărata restriște a omului e că nu izbutește deplin să-și aducă la expresie propria ființă, că e tulburat de eul său și-și pierde vremea cu lucruri de nimic.

Iubirea de sine nu trece peste hotarele sale personale; ceea ce e mai prețios într-însul se întunecă și adevărata lui ființă nu mai iese la iveală. Această aspirație după tiparul desăvârșit al ființei e înrădăcinată în om mai profund ca foamea și setea și ca patima după avuție și slavă. Și această aspirație nu e numai în el, ci ea e în adâncul întregii făpturi, e

neconținutul impuls al revelației, duhul veșniciei descoperit într-însul. Descoperirea infinitului (Taina Bunei Vestiri) nu se arată în toată plinătatea ei nici în cerul înstelat, nici în frumusețea florilor, ci numai în sufletul omului, căci aici Voința caută să se descopere în voința omului și libertatea e răsplata supremă în jertfa lui liberă. Aici Dumnezeu nostru trebuie să-Și câștige intrarea. Aici vine El ca oaspete, nu ca rege, și de aceea trebuie să aștepte până e îmbiat. Asupra sufletului omenesc Dumnezeu Și-a încetat stăpânirea pentru că vrea să-și câștige iubirea. Da, Dumnezeu stă în afară de eu nostru și așteaptă să-I deschidem ușa ferecată, căci acest eu al nostru nu poate să-și găsească sensul suprem, sufletul, și să se unească liber cu Dumnezeu decât prin iubire, singura care-l saltă peste piedica de sine și-l strămută în Dumnezeu.

Acela al cărui suflet s-a făcut una cu Dumnezeu stă în fața oamenilor ca o floare supremă a umanității. În el [în suflet] își cunoaște omul ființa adevărată, în el descoperirea deplină a lui Dumnezeu, contopirea deplină a Voinței supreme cu voința lui, contopirea iubirii veșnice cu iubirea lui. Noi vedem în el dorința Domnului împlinită, cea mai grea dintre piedicile descoperirii Lui înlăturată și însăși bucuria desăvârșită a lui Dumnezeu ajunsă la cea mai strălucită înflorire între oameni. În el apare întreaga lume omenească transfigurată de o lumină dumnezeiască. Viața lui transfigurată de dragostea lui Dumnezeu străluminează toată iubirea noastră pământească.

“Când un suflet omenesc trage cortina grea a eului și stă față-n față cu iubirea veșnică e ca și când ar privi pe Maestru creând o lume nouă. Când viața omului iese teafără din rătăcirile eului și-și găsește în suflet unitatea sa cu Dumnezeu, conștiința veșniciei e un semn imediat al existenței, tot așa ca lumina într-o flacără. Toate conflictele vieții se dezleagă, toate contradicțiile se împacă, știința, iubirea și acțiunea se armonizează. Bucuria și durerea se contopesc în frumusețe, plăcerea și renunțarea se egalizează în puritate. Prăpastia dintre finit și infinit se umple de o iubire exuberantă, fiecare clipă vestind pe Cel veșnic, Cel fără trup ne apare în forma florii și a rodului. Cel fără margini ne îmbrățișează cu brațe de Tată și merge cu noi alături ca un prieten. Numai sufletul, singurul lucru invizibil în om, poate să frângă orice

*graniță și să-și cunoască înrudirea cu Cel Preaînalt. Câtă vreme nu ajungem la armonia lăuntrică și la întregul ființei noastre viața rămâne înăbușită de lucruri de nimic”. (R. Tagore, *Shadana*, 37-45)*

[Smerenia – desăvârșita lepădare de sine]. După această litanie a unui fiu al răsăritului în căutarea sensului descoperit de “eu”, să trecem la o analiză concretă a sensului crucii, a lepădării de sine, așa cum le-a realizat Iisus și ni le-a dat cale de urmat până la El.

Învățătura desăvârșitei lepădări de sine o avem, deci de la “*Cel ce în chipul lui Dumnezeu s-a micșorat pe Sine, a luat chip de rob făcându-se ca un om, s-a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte și încă moarte pe cruce* (Filipeni 2,6-8). Așadar, desăvârșita lepădare de sine este tot una cu smerenia. Iar cu aceasta s-a definit desăvârșirea. Când cineva întreabă pe Sfântul Isac Sirul: “*Ce este desăvârșirea?*”, Sfântul îi răspunde: “*O prăpastie de smerenie!*”

Prin urmare, pe căile desăvârșirii lăuntrice nu poți merge sporind, decât întâmpinând cu bucuria acestui rost toate împotrivirile ce ni se întâmplă în fiecare zi. Acesta este și rostul pe care Providența menține la un loc și în permanentă tensiune “*grâul cu neghina*” desăvârșindu-se întreolaltă până la seceriș.

Să luăm faptele simplu: Într-o sâmbătă, în sinagogă, iudeii pândeau pe Iisus să vadă dacă “face bine” sâmbăta. ”Era acolo un om cu mâna uscată”. Și văzând că l-a făcut bine se umplură de nebunia urii și unii cu alții vorbeau ce să facă cu Iisus. Iată crucea formalismului sec.

Într-o altă sâmbătă Iisus trece printre holdele de grâu. Ucenicii au cules niște spice și le frecau în palme și le mâncau boabele. Unii dintre farisei formalizându-se în apărători ai sâmbetei îi ia la rost că treieră sâmbăta (Lc. 6, 2).

Când Iisus ierta păcatele slăbănogului, pe care credința binefăcătorilor săi îl aduse la Iisus prin acoperiș, [iertarea fiind] condiția neapărată a tămăduirii organice, unii din cărturari mârâiau în inima lor că: “Acesta hulește, că numai Dumnezeu poate ierta păcatele” (Mc.2, 7; Lc.5, 21). Nu-și dădeau seama că Iisus este Dumnezeu. Încremențiți în prejudecățile lor despre Iisus, gândul numai că e Dumnezeu le-ar fi plesnit capul în bucăți.

Cu prilejul îndreptării lui Zaheu - mai marele vameșilor, de asemenea, cârteau și împotriva lui Zaheu și a lui Iisus. Duhul răutății care-i muncea mereu îi împingea mereu să dea lecții lui Iisus. Dar nu numai tagma cărturarilor și a fariseilor îi administrau corecții. Odată un oraș întreg l-a ieșit în întâmpinare, orașul Gadara, spunându-i să plece de acolo. Legheonul de draci striga în gura mare că Iisus este “Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt” și l se ruga să nu-i trimită în adânc, ci în turma de porci. Dar parcă alte legheoane de draci au intrat în gadareni smintindu-i pentru porci împotriva lui Iisus, încât drept mulțumire a ieșit tot orașul în întâmpinarea lui Iisus dându-L afară din hotarele lor (Mc. 5, 1-17).

Iată prin ce mare de venin avea Iisus să treacă. Ce au oamenii aceștia împotriva lui Iisus? Că nici demonii nu l-au făcut atâta împotrivire câtă l-a făcut cenzura invidiei omului! Cred că nu au altceva decât complicitatea care l-a coalizat împotriva virtuții și împotriva oricărui care îndrăznește să iasă măcar un pas din această complicitate. Ori Iisus era afară cu totul din complicitatea cu păcatul, totuși, iubind pe păcătoși, le întindea acestora cursele iubirii divine.

Au fost îndărătniciri și fărădelegi împotriva lui Dumnezeu și în Vechiul Testament, dar atâta coaliție a veninului și ură în numele legii, împotriva lui Iisus, nu s-a văzut niciodată. Oare de ce? Cred că explicația ar putea fi următoarea: Dumnezeu se făcuse și om adevărat - omul pe care-l voia Dumnezeu. Acest model li se impunea oamenilor cu tăria modestiei divine. Dar ei nu voiau să fie ca Iisus, nu voiau să fie “dumnezei”. Ei voiau să fie “ei”, ei mai presus de Dumnezeu, potrivit cu impulsul cu care l-a răsturnat potrivnicul împotriva lui Dumnezeu. Omul voia să fie el singur, singur el; eul voia să fie ateu.

Iată ce sparge umanitatea în milioane de hârburi: trufia originală care dă lecții lui Dumnezeu și se desface de El. Iată oțetul și veninul pe care avea să-l bea Iisus cu mult înainte de a l se da acesta pe cruce. Aceasta n-o putea face decât un lepădat de sine, un lepădat de viață, unul desăvârșit în smerenie și pârjol de iubire, zice Sfântul Vasile.

[Cenzura invidiei]. Să urmărim puțin cu documentare patristică boala aceasta fără leac – boala invidiei – care multe cruci prilejuiește.

“Invidiosul nu primește doctor pentru boala lui și nu poate

găsi leac tămăduitor al suferinței sale, deși Sfânta Scriptură e plină de ele. El așteaptă ușurarea bolii numai într-un singur fel: să vadă prăbușit pe unul din cei invidiați. Capătul urii lui e să vadă pe cel invidiat din fericit-nefericit, din norocos-nenorocit. Pe unii oameni, cu totul potrivnici, binefacerile îi îmblânzesc. Pe invidios însă, binefacerile mai mult îl înrăiesc. Cu cât invidiosul are parte de mai mari faceri de bine, cu atât mai tare fierbe de ciudă, mai mult se supără și se mânie. Mulțumind pentru darurile primite și mai mult se cătrănește de purtarea binefăcătorului. Ce fiară nu întrece invidiosul prin răutatea năravului lui? Ce sălbăticie nu depășește el prin cruzimea lui? Câinii cărora li se aruncă o coajă se domesticesc. Leii cărora li se poartă de grijă se îmblânzesc. Invidioșii, însă, mai mult se irită când li se arată îngrijire și atenție.

Rănila invidiei sunt adânci și ascunse, ele nu suferă vindecare, ca unele ce s-au închis în durerea lor oarbă, în ascunzișurile propriei sale suferințe. Cel invidiat poate să scape și să ocolească pe invidios, dar invidiosul nu poate scăpa de el însuși. Tu, invidiosule, dușmanul tău e cu tine, vrăjmașul ți-e continuu în inimă, primejdia e închisă în adâncul tău! Ești legat cu un lanț neîndurător, ești prizonierul invidiei și nici o mângâiere nu-ți vine în ajutor.

A prizoni pe un binecuvântat de Dumnezeu și a urî pe cel fericit, iată o nenorocire fără leac!” (Sfântul Vasile cel Mare, Despre Invidie)

Răbdarea răului, primirea umilinței la care te supune lumea aceasta are cea mai mare putere asupra răului! Chip desăvârșit de umilință ne-a dat Iisus pe cruce. El, Fiul și Slava Tatălui, Dumnezeu adevărat, nu s-a împotrivit ateismului lui Iuda, ci a primit toate consecințele lui. A primit să treacă prin cea de pe urmă umilire pe pământ, căci ca un Dumnezeu știa ce putere are umilința. Răbdând bătaii, scuipări în obraz, cununa de spini, piroanele și spânzurarea pe cruce, iar peste suflet huirea celor fărădelege. Toate acestea încă nu erau crucea cea mai grea. Pe aceasta o avea la spate. Dar avea Iisus o cruce și mai grea pe care era răstignit cu fața: era neasemănata durere a milei Sale față de oameni. Crucea aceasta n-o simte decât omul care nu se mai smintește de om, ci înțelegându-l, nesfârșit îl iartă și-i stinge veninul cu roua cerului din sufletul său.

Oamenii aceștia care boleau de răi ce erau și care nu pricepeau nimic din dumnezeirea lui Iisus, reprezintă acea coaliție a veninului sufletesc împotriva lui Iisus; otrăviți de răutate, reprezintă culmea invidiei omenești contra sublimului, contra lui Iisus. Căci de ce a fost invidiat Iisus? Din cauza minunilor Sale printre cei săraci și oropsiți, cei dintâi chemați la mântuire.

Flămânzii erau hrăniți, Hrănitorul era dușmănit, morții erau înviați și invidioșii mureau de ciudă. Demonii erau alungați iar Celui ce poruncește la demoni să iasă oamenii îi întindeau curse. Leproșii erau curățiți, șchiopii umblau, surzii auzeau, orbii vedeau, iar Binefăcătorul era prigonit.

În cele din urmă L-au osândit la moarte pe Dătătorul vieții, au bătut cu biciul pe Izbăvitorul oamenilor și au judecat la moarte pe Judecătorul lumii. Dar Iisus și pentru aceștia S-a rugat Tatălui de iertare. Iubirea aceasta de oameni așa cum sunt și care n-a avut niciodată vreo umbră de cădere l-a pricinuit lui Iisus o cruce neasemănat mai grea pe care o poartă și pe care se ținutuește cu fiecare din răutățile noastre de fiecare zi, până la sfârșitul lumii. Și noi suntem printre iudeii care-L pironeau pe cruce, fiecare în veacul nostru pentru că Iisus e-n toate veacurile. Ar trebui să urmăm lui Iisus toată calea pământească măcar tot așa pe cât ne zorește foamea și setea după cele pierzătoare.

Modelul desăvârșirii lui Iisus în ascultare și în lepădarea de sine, pentru iubirea de oameni, a ridicat între creștini șirul fără număr de cuvioși și buni biruitori mucenici care pentru dragostea Lui erau fericiți și sufereau și ei chinuri înfricoșate de la necredincioșii vremurilor lor. Iată nebiruita armă: lepădarea vieții noastre pe cruce, care a făcut sfinți. De dragostea lui Iisus nu-i mai despărțea nici frica de moarte, nici dragostea de viață. Acești sfinți s-au arătat mai presus nu numai de durere și plăcere, ci au covârșit și moartea și viața. În ei se întâmplă și moartea și Învierea lui Iisus.

Nouă, neputincioșilor, deși cugetăm ale lumii și umblăm în calea păcatelor, încă nu ne-a îndesat nimeni cununa de spini pe frunte și nu ne-a bătut piroane în tălpi. În noi nu sunt semnele sfinților, dar zic însă: Providența știe hotărârea noastră. Cine vrea să urmeze lui Iisus și să semene cu El, în Cruce să se asemene! Și cât poate cuprinde firea omenească, asemenea cu Iisus va fi!

3. [Iubirea de vrăjmași - Fiți ascultători până la cruce!]. “Cum voiți să vă facă vouă oamenii faceți și voi lor asemenea!”

Evangelhia de astăzi s-a întâmplat să fie dintre cele mai scurte, dar cele mai grele, care cuprinde iubirea de vrăjmași. Simt că trebuie să mă rog de iertare și știți de ce? Pentru că nu v-ați pus problema desăvârșirii în casele voastre. Până când nu ajunge omul să fie cuminte, până atunci nu este cum cere Dumnezeu. Deci ascultați cuvântul Mântuitorului! Dacă am asculta, îndărătnicii de noi, n-ar trebui să vorbim de porunca desăvârșirii. Cu alte cuvinte, repetăm greșelile lui Adam! Înfruntăm pe Dumnezeu că ne-a dat un lucru imposibil. Desăvârșirea și iubirea nu sunt cuvinte evanghelice, ci sunt porunci cu împlinirea lor față de Dumnezeu. Stăm lângă Dumnezeu și El e cu noi și în noi dacă luăm Sfânta Împărtășanie cu vrednicie. Dați-vă seama, dar să nu descurajeze nimenea că fiecare trebuie să dea seama de tot ce face!

Cu un om am stat de vorbă și mi-a spus: cum ajută Dumnezeu omului ca să ajungă la desăvârșire și iubire? Aceste două porunci, desăvârșirea și iubirea, atârnă de conducerea Providenței în toate împrejurările grele din care nu putem ieși fără iubire. Sunt mulți care sunt răi și plini de ură, dar și de acestea are grijă Dumnezeu ca să ne împingă la desăvârșire. Toți au suferințe, dar la doi înși nu se întâmplă la fel pentru că fiecărui om îi este dat să se desăvârșească. Dacă nu înțelegem țesătura Providenței atunci nu putem înainta în desăvârșire. Iar dacă nu putem înainta pe calea desăvârșirii, atunci dăm că desăvârșirea e greșită și o lăsăm în urmă. Trebuie să vedem cât este de departe iubirea de vrăjmași în desăvârșire. Fără iubire nu ajungi la desăvârșire. Din cauza neînțelegerii puțini trăiesc laolaltă, care nu se urăsc.

Voiți să-mi ușurați crucea mea? Mie degeaba vreți să mi-o ușurați, căci asta este crucea mea! Voi să nu fugiți ca să vă lepădați crucea! Să nu vă mai rugați lui Dumnezeu să vă ia crucea, ci ca să v-o dea! ... Venirea suferinței e venirea crucii că atunci nu mai sunteți voi, ci Iisus e cu voi. De vreme ce suntem cu semnul crucii suntem cu toată însemnătatea crucii. Să luăm seama nu cumva să greșim cu respingerea crucii...

Iisus a avut ce răbda. Mai presus de toate a răbdat crucea, răstignirea, moartea. Noi trebuie să urmăm întocmai căci prin aceasta ne asemănăm cu Iisus. Toți creștinii sunt datori să se asemene cu Iisus...

Fiți ascultători până la cruce! Sfântul Apostol Pavel era fericit și chiar mulțumea lui Dumnezeu când era în suferință... Prin urmare suntem unși ca urmași ai lui Iisus: „*Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de Sine să-și ia crucea sa în fiecare zi și să-mi urmeze Mie*”. Să știți că fără cruce în fiecare zi nu se poate călători. Prin urmare, de nu vom fi bucuroși de cruce, vom fi străini de Iisus. Căci a răbda crucea, a te stinge din trufia de sine, înseamnă să te asemeni cu Iisus. Crucea este bună și nu este altă cale a te apropia de Iisus decât crucea. De aceea e bună suferința, de aceea binecuvântați crucea - podoaba suferinței. **Cea mai grea cruce e lepădarea de sine și nu poți urma pe Iisus fără lepădarea de sine.** Pui preț pe lepădarea de sine, poți urma lui Iisus. Nu pui preț pe lepădarea de sine, nu poți urma lui Iisus! (*«Fiii învierii» p. 55 mss*)

[În alt loc Părintele Arsenie scrie: “Iar faza culminantă a purificării... o trăim ca pe o părăsire în care ne-ar fi lepădat Dumnezeu. Această stare spirituală, grea, plină de întuneric și iad, este de fapt **o experiență a morții**, ca ultimă probă a **lepădării totale de sine**... Trăim disperarea părăsirii lui Dumnezeu. Trecem prin aceleași clipe prin care a trecut Iisus pe cruce. (*„Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?”* – Mt. 27,46; Mc. 15,34). „*Împreună cu Hristos ne răstignim, ca împreună cu Hristos să și înviem*”... Așa vine Învierea sufletului, încă din stadiul acesta al vieții... Atunci nu mai viem noi, ci Dumnezeu viază în noi... și până și trupul devine duhovnicesc având însușirile Duhului... Ajunge mare sufletul care nu-și dezmente obârșia”]

Oameni care au lăsat totul

„*Și trăgând luntrile la țarm, au lăsat totul și au mers după El*” – Lc. 5, 11. „*Toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic; dar pentru cuvântul Tău vom arunca mrejele*” – Lc. 5, 5. Pescuitul minunat.

Au lăsat totul: luntrii, pești, casă, părinți și au mers după El. Au simțit că nu-i chema un om oarecare ci îi chema un om ca nimeni altul. Dumnezeu se făcuse om. Un om sărac, bun, blând și de o nemaipomenită smerenie. Prin aceasta se străvede Dumnezeu; sufletul lor simțea și pe loc s-a aprins o mare dragoste de El, încât au uitat toate și nu le-a mai trebuit acelea, ci numai pe El. Este prin urmare o sete, o foame, o

trebuință a sufletului care nu se astâmpără cu nimic altceva decât numai cu Dumnezeu; când Îl găsește nu-i mai trebuie din cele de aici ci se leapădă de toate urmând Lui.

Mântuitorul Iisus cheamă ucenicii – urmașii apostolilor până la sfârșitul veacurilor. Durerea e că, deși noi Îl cunoaștem și știm cui credem, **noi nu lăsăm nimic din ale noastre și totuși ne ținem că urmăm lui Iisus.** De aceea întunericul necunoștinței de Dumnezeu și de noi înșine s-a întărit și tot mai grea se face noaptea fără de Dumnezeu. Și așa iată că **lumea întreagă se trudește toată noaptea și nu prinde nimic.** Oamenii se varsă unii pe alții, valuri, în mare, cum nu s-a mai văzut mai mare potop de valuri. Dacă lăsăm lucrurile să meargă în voia valurilor și nu vom face ca Simon pescarul de odinioară - „după cuvântul Tău”, truda oamenilor va fi din ce în ce mai zadarnică: noaptea necunoștinței de Dumnezeu din ce în ce mai întunecată și aceasta pentru înmulțirea fărădelegilor. Știm că astăzi lasă oamenii toate, dar neurmând pe nimeni, și bătaia e așa de mare, cât sare pământul în țandări. Iar pământul, după graiul Scripturii, e inima omului.

Aceia, de bucurie că au aflat pe Domnul, au lăsat totul și erau fericiți, urmându-i Lui. Cei din zilele noastre, care lasă toate de urgia prăpăditului, fiindcă n-au urmat pe Domnul, au vai peste vai.

Se răresc păstorii. „*Iată, vin zilele, zice Domnul, în care voi trimite foamete pe pământ, nu foamete de pâine și nu sete de apă, ci de auzit cuvântul lui Dumnezeu*” - (Amos, VIII, 11). Ce-i de făcut? Răspuns: **copii curați neîncărcați de atâtea păcate pământești, mai străvezii spre Dumnezeu, în stare să lase toate pentru dragostea de Dumnezeu și Evanghelia Sa.**

Iată de unde începe chemarea apostolilor, a propovăduitorilor de Dumnezeu, neînfricați și în stare a purta necazurile Evangheliei. De la noi toți, roade și nu frunze. Soarta apostolilor în lumea aceasta este împreunată cu primejdia de moarte. Dar dragostea de Dumnezeu ne desface de așa dragoste de pământ sau griji de viață.

Întâlnirea cu Mântuitorul schimbă pe oricine. Iar cine L-a întâlnit nu poate să nu-L propovăduiască, să aibă și alții parte de neasemănata bucurie de a-l urma pe El toată viața. După Înviere, Maria, Magdalena, Petru, Luca și Cleopa spre Emaus, toți aveau **datoria de a-L**

propovădui cu cuvântul, cu fapta, dar mai ales cu dragostea. Iar după vremea ce ne-o va cere, să ne ajute Dumnezeu să lăsăm toate cu bucurie pentru El și să-i urmăm Lui și în veacul de acum și în cel viitor: Chemarea ucenicilor lui Iisus Hristos în lume!

E ultimul cuvânt pe care vi-l spun

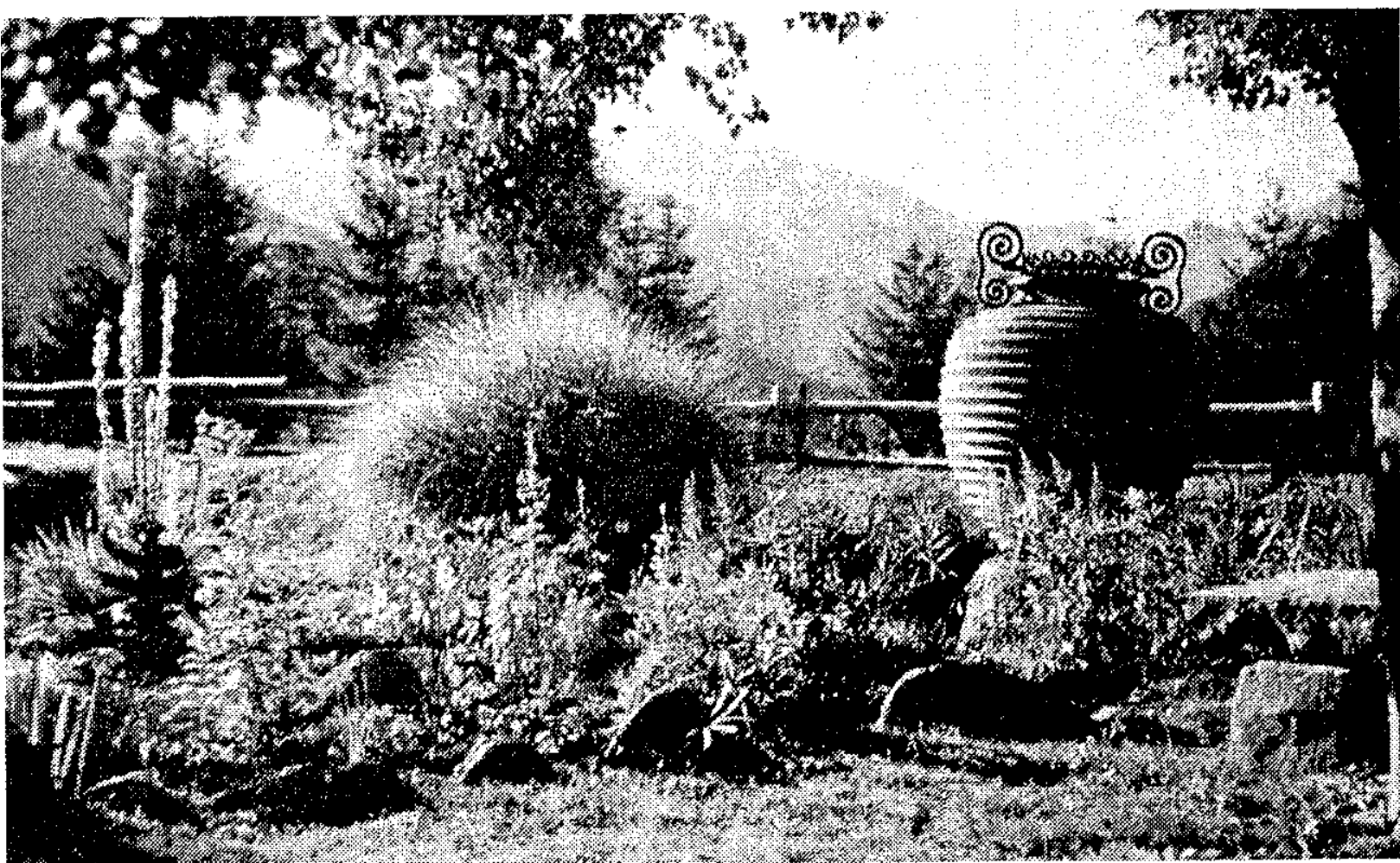
Nu te simți mai aproape de Dumnezeu și de oameni decât după **Cruce**! Dar nouă nu ne-a fost rânduită pentru că nu suntem vrednici.

Am vrut să vă țin ieri acest cuvânt, dar am vrut să aleg oamenii care vin pentru mântuirea sufletului pentru ca să nu-l spun în vânt. Eu nu vă dau canoane ca ceilalți preoți (metanii, rugăciuni, post), ci îndemn *să vă schimbați purtările [viața] și să-i mulțumiți lui Dumnezeu de crucea* pe care v-a dat-o... Vreau să schimb lacrimile voastre în bucurie, mulțumind lui Dumnezeu de toate durerile, căci schimbându-vă purtările vă veți bucura. O veți face?

Unii cred că rugăciunea înseamnă a sta în genunchi sau a rosti din gură sau în gând: „Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu miluiește-mă pe mine păcătosul”. Dar rugăciunea cea adevărată este a te simți mulțumit de toate și a-ți deschide sufletul să te poți simți aproape de Dumnezeu. Iar cei ce fac rugăciunea aceasta, Dumnezeu să le ajute. Dar cei care au dureri și suferințe sunt cei distinși, pe care i-a ales Dumnezeu pentru Împărăția lui veșnică.

Dometie, un tânăr călugăr de la Sf. Munte Athos era foarte vesel, tot timpul cânta. Într-o zi l-am găsit în chilie plângând. L-am întrebat de ce plânge? Mi-a răspuns că l-a părăsit Dumnezeu pentru că nu mai are supărări. Care din voi ați plânge pentru faptul că v-a părăsit Dumnezeu, în cazul că v-a luat **crucea**? Căci nu v-a bătut nimeni piroane și cunună de spini. Sf. Apostol Pavel zice așa: „*Roagă-te neîncetat, bucură-te neîncetat și mulțumește neîncetat lui Dumnezeu pentru toate bucuriile și durerile pe care ți le-a dăruit*”. Viața aceasta nu este numai pentru a strânge averi, a munci, a te îmbrăca, căci *nu aceștia sunt oameni fericiți, ci cei ce au o cruce de purtat*.

Mă doare mult faptul că sunt unii care se supără pentru boli, pentru că n-au memorie, sau pentru că nu sunt înțeleși în familie... dar puțini sunt acei care vin pentru mântuirea sufletului.

ANEXE

Mărturii despre darurile și sfîntenia Părintelui Arsenie

“Eu văd prin voi până la al treilea neam”

Pr. Petru Vanvulescu:

“Tata m-a lăsat curat în pîntece”

...Mulți se supără că de ce s-a scris cum s-a scris în „Formula As” sau în alte publicații. Dar nu putem lămuri adevărul până nu apar mai multe scrieri, inclusiv scrieri autorizate ale Bisericii. Tot e mai bine să se scrie și să se cerceteze, decât să nu se scrie.

...Era în război. O femeie din Sibiu, Cătălina, a aflat că soțul ei a murit. A luat în brațe copilul și fugea cu el prin Sibiu. În pîntece avea alt copil. La un moment dat a văzut că era plină de sânge. O schijă îi omorâse și copilul din brațe. Deznădăjduită și descumpănită s-a dus și a avortat copilul din pîntece. Auzind apoi de Părintele Arsenie s-a dus și ea la Mănăstirea Sâmbăta. După Sf. Liturghie Părintele a ieșit și a strigat: „Cătălină, Cătălină, ce-ai făcut! Știu că ți-a murit soțul și copilul. Ai fost încercată. Dar dacă-l lăsați pe cel din pîntece... Ai omorât un copil cu care Dumnezeu avea un plan mare!”.

Vedeți că azi Irod e în fiecare familie. Noi îl judecăm pe Irod (și în colinzi) că a omorât copiii, dar îl acceptăm aproape în fiecare familie. Ne omorâm singuri copiii prin avorturi. Și omorâm aleși ai lui Dumnezeu. De aceea neamul nostru nu progresează. Când, după revoluție, am auzit căăștia liberalizează avorturile, am zis: „Îi gata cu noi”. Zicea Părintele că „din cauza avorturilor ne vor stăpîni țigani”. Țigani au acum stăpînire, au aur destul în bănci, sunt și studenți, parlamentari, mari patroni. Cumpărăm de la ei. Și printre ei sunt creștini. Da’ creștini adevărați! Iar noi am ajuns „mai rău decât necredincioșii”. Deci Dumnezeu emancipează și binecuvîntează neamul lor pentru faptul că nu și-au omorât copiii.

Cătălina i-a arătat unui preot, în catedrala din Sibiu, un om cu o mână ce o ținea nemișcată și i-a spus: ;<< Omul acesta l-a bătut pe Părintele Arsenie în închisoare, la Brașov. Dar l-a bătut cumplit. Mi-a spus-o chiar el. Când l-a lovit foarte tare, de l-a umplut de sânge, Părintele a spus: „*De acum, mâna aceasta a ta nu va mai bate pe nimeni,*„. Și imediat a zbierat acela căci mâna i s-a făcut moale. Și s-a întors către Dumnezeu, el și familia lui >>. Îl vedeam noi plângând în catedrală, dar nimeni nu știa taina lui.

Părintele Arsenie nu are asemănare cu nici un duhovnic din România și Europa, în ziua de azi. Dar a suferit mult și din partea slujitorilor Bisericii. Mi-a spus mie că mai mult l-a durut aceasta decât chinul securiștilor. Așa spunea și Sf. Apostol Pavel despre frații mincinoși [n. ed.: în dosarul de securitate al Părintelui, un preot îl numea fachirist, altul paranoic, dând astfel apă la moară securității care dorea să-l compromită. Colonelul Ghe. Crăciun scrie în dosarul Părintelui: „*Mutarea lui Arsenie Boca în altă parte nu rezolvă problema, atâta vreme cât nu e compromis*”]. Chiar și acum, după moartea sa, nu e lăsat în pace. O femeie din Caransebeș, spunându-i preotului că a fost la mormântul Părintelui Arsenie, la Mănăstirea Prislop, acesta i-a răspuns: „A, ai fost la mormântul vrăjitorului!”. Părintele Porfirie din Grecia a slujit la spitalul din Atena peste 30 de ani, cinstit de toți ca un înaintevăzător și făcător de minuni, dar pe Părintele Arsenie nu l-au putut suferi românii noștri, nici ai Bisericii, nici ai Statului. Dar Părintele respecta conducerea Bisericii și a Statului căci spunea (ca și Sf. Ap. Pavel): „*Conducerea e de la Dumnezeu și e așa cum o merităm*”.

Părintele nu a murit de stomac sau de rinichi, cum se vorbește. El s-a și rugat să moară mucenic și Dumnezeu i-a împlinit dorința. Deși, el a fost mucenic în fiecare zi, a avut cruce grea, pe măsura harului. A murit pe 28 noiembrie, ca și Cuviosul Mucenic Ștefan cel Nou, a cărui mucenicie tocmai o pictase [profetic] pe absida altarului din biserica Drăgănescu! Pe pictură este scrisă vina pentru care a fost omorât Sfântul Ștefan cel Nou: „Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire”. Există o asemănare mare între viața acestui sfânt și viața Părintelui Arsenie. Ca și acesta, încă din pânțece a fost ales. Mama sfinției sale spunea că simțea că avea ceva luminos în pânțece și avea o mare bucurie. Iar Părintele spunea că tatăl său, plecând în America l-a „*lăsat curat în pânțece*”. (*Cuvânt la mormântul Părintelui Arsenie – 28 noi. 2002*)

“Sunt așa cum m-a făcut mama”

Bălan Silvica – Făgăraș:

Într-o duminică, când mergeam spre mănăstire împreună cu surorile Elena și Olimpia și cu o fată din sat, Varvara, a apărut deasupra noastră o pasăre mare, a făcut trei ocoluri asupra noastră, văitându-se! Când am ajuns la mănăstire, monahul Sebastian ne-a spus că au un necaz mare: „L-au luat pe Părintele”. A fost dus (închis) în Cetatea Făgărașului. Aici a fost vizitat numai de preoteasa Ciocănelea, căreia Părintele i-a spus că o va ajuta și el când ea va trece dincolo.

Eu, văzând că diavolul face ce vrea și în mănăstire, mi-a slăbit credința și am plecat în lume, trăind ca orice necredincioasă. După aproximativ 20 de ani, sora Olimpia (atunci locuia în Victoria) a aflat că Părintele este la Biserica Drăgănescu, lângă București. A plecat acolo. Când a intrat și l-a văzut a început a plânge. Părintele s-a apropiat și i-a spus: „*Degeaba plângi, că Dumnezeu încă n-a hotărât ce face cu criminalele*” (știa, fără să-i spună nimeni, că ea făcuse avorturi). Odată l-a dus și pe soțul ei la Părinte, căruia i-a spus: „*Cu tine n-am ce discuta căci ești necredincios. Iar pe ea ai s-o pierzi*”. Olimpia a murit după 2 ani de cancer. Până să moară, ea tot timpul a făcut milostenie, a botezat și cununat, pentru a-și ispăși din păcate. A murit cu fotografia Părintelui pe piept.

Am plecat și eu la Biserica Drăgănescu. Când am intrat în biserică (care era plină de lume), l-am văzut pe Părintele în fața altarului, cu o lumină (aureolă) în jurul capului. Atunci m-am retras într-o strană plângând, căci nu eram vrednică să vorbesc cu el, cu toate păcatele mele. Nu ascultasem nimic din ce ne-a spus la mănăstire. Dar până la urmă m-am resemnat și eram mulțumită și numai pentru faptul că puteam să-l văd. Când Părintele a trecut prin dreptul la fiecare, ajungând la mine, mi-a pus mâna pe cap spunându-mi: „*Tu ești mulțumită numai că mă vezi*”.

Cu toate acestea, am păcătuit în continuare. Soțul, întorcându-se din străinătate, a adus medicamente cu care se putea întrerupe sarcina (mai aveam 5 copii). Am luat pastilele, am pierdut sarcina, dar m-am îmbolnăvit foarte rău. Am plecat la Părintele cu remușcări și plângând continuu. Acolo am așteptat de la ora 8 la 15. Nu ajungeam la Părintele și de frică și din cauză că erau mulți care intrau în față. Am zis în gândul meu: „Și aici merge ca la comuniști, căci și Părintele ia pe cine vrea”. Atunci Părintele m-a chemat la dânsul și mi-a zis: „*Da mă, așa merge, ca la comuniști. Și ce ai mă? Ești bolnavă?*”. „Sunt bolnavă și sufletește

și trupește”. „*De ce ești bolnavă sufletește? Pentru că a murit Limpi?* (eu îl judecam în gând pe Părintele de ce a lăsat-o pe Olimpia să moară). *Cu capitolul Limpi ai terminat. Când vei trece dincolo vei ști de ce a murit. Și tu ești bolnavă, pentru cele trei pastile pe care le-ai luat. N-ai să te mântuiești dacă nu ai al șaselea copil în viață*”. „Părinte, sunt bătrână, am 40 de ani și mă râde lumea”. „*Dar când te-ai duce în iad nu te-a râde lumea?*”. Am început să plâng. „*Până la 43 de ani ai timp să faci al șaselea copil*”, mi-a spus la despărțire. Soțul nu vroia. Dar până la urmă am rămas însărcinată de 2 ori, pierzând însă sarcinile. La exact 43 de ani am născut însă o fetiță.

La numai 6 săptămâni fetița – Maria - s-a îmbolnăvit grav. Când plângea își înghițea limba și nu mai putea respira. Se înnegrea la față. Făceam orice numai să nu plângă, totuși de trei ori a avut aceste crize. După un an am plecat la Părintele, care mi-a spus doar atât: „*Să nu o duci la doctor că o omoară*”. Era vineri. Duminică am fost la Mănăstirea Brâncoveanu, la izvorul Părintelui. Când am ajuns la izvor, nașa fetiței, Malcovici Elena, care o ținea în brațe, s-a împiedicat de o rădăcină de brad și i-a căzut copila din brațe. Am sărit repede să o iau de jos în brațe, căci știam că dacă începe să plângă își înghite limba. Dar fetița, cu lacrimi în ochi mi-a zis „Mamă!”. Acesta a fost semnul că s-a vindecat căci atunci când începea să plângă nu mai putea vorbi și se învinețea. Acum are 22 de ani și n-a mai avut acele crize.

În afară de cele întâmplătoare mie în preajma Părintelui, pe care din motive personale nu le pot spune toate, am fost martoră la multe altele, căci Părintele vorbea cu fiecare în fața tuturor, cu glas tare, pentru ca toți să învețe din greșeala unuia.

A venit o femeie la Părintele, la Drăgănescu, să-i ceară un sfat privind împărțirea averii. Părintele i-a spus să se ducă să se împace cu sora ei. Trei ore Părintele i-a tot spus acest lucru dar ea o ținea una și bună: „Nu o iert. Nu mă împac”. După 3 ore lumea a început să vocifereze, căci toți veniseră să primească sfatul Părintelui. Când a plecat, după ce s-a închinat la icoane, Părintele a întrebat-o pentru ultima dată: „*O ierți pe sora ta?*”. „Nu o iert”. „*Dacă n-o ierți te va călca o mașină*”. Lucru ce s-a și întâmplat după o vreme.

Într-o duminică, când la Drăgănescu slujea Părintele Bunescu, iar Părintele Arsenie era în altar (citea pomelnicele și era fără haine preoțești, neavând voie să slujească), a intrat în biserică Maica Zamfira. Atunci, o femeie din acel sat a zis către alta tot din sat: „A venit și nevasta

pictorului”. După slujbă, Părintele a zis, pentru cele două femei, dar și pentru mine care auzisem vorba lor: *„Măi, eu sunt călugăr și sunt așa cum m-a făcut mama”*.

Biserica era plină întotdeauna cu credincioși veniți să ceară sfatul Părintelui. Cu fiecare din acești credincioși se întâmpla o minune, de multe ori numai de el știută și de Părintele. Astfel că s-ar putea scrie cărți întregi dacă cineva ar aduna toate aceste mărturii. Dar important este să ascultăm sfaturile Părintelui (pe care le găsim și în scrierile sale), care sunt și sfaturile și poruncile Bisericii.

Bogdan Juncu – Făgăraș:

- Când Părintele ARSENIE a ajuns în dreptul unei femei tinere din Făgăraș, femeia a început să plângă în hohote și i-a spus Părintelui că are mari necazuri cu soțul ei, Nicolae G., și nu știe ce să mai facă cu el. Părintele a întrebat-o dacă nu are o fotografie cu el. Femeia i-a dat Părintelui fotografia cu soțul ei, dar nu a îndrăznit să spună Părintelui mai mult, de rușine (soțul acestei femei era homosexual). Părintele, privind fotografia, a zis cu glas tare: *„Mă, pe ăsta se dărâmă zidul, lasă-l mă!”*. Femeia a divorțat de el la scurt timp.

- O mamă s-a dus cu fiul ei, care avea în jur de 18 ani, la Părintele ARSENIE. Când femeia s-a aflat în dreptul Părintelui, a început să-și laude copilul și a zis: *„Părinte, am un băiat cuminte, nu bea, nu fumează, nu are treabă cu fetele. Este un băiat foarte cuminte! Părintele, privindu-l, a zis cu un glas domol, zâmbind: „Da mă, îi cuminte”, apoi a adăugat tare să audă toată lumea: „Mă, nu mai preacurvi cu mâna, mă!”*, lăsându-l blocată pe biata femeie și pe copilul ei.

- Un coleg de serviciu, Radu C., s-a dus la Părintele ARSENIE pentru că avea mari probleme cu soția lui, fiind foarte nervoasă. Și i-a spus Părintelui ARSENIE că nu știe ce să mai facă cu ea. Părintele îi spune: *„Mă, câți copii aveți?”*. Colegul îi spune: *„Unu Părinte, că viața îi grea și nu am cu ce să-l cresc”*. Părintele i-a spus imediat: *„Mă, nu unu-doi, ci patru-cinci copii să ai mă, ai înțeles?!”*. Omul a plecat supărat fără să spună un cuvânt, și când a ajuns în dreptul ușii bisericii să dea să iasă afară, Părintele i-a strigat tare: *„Mă, lasă mă copiii să vină, nu unu-doi, ci patru-cinci mă, că dacă nu va înnebuni, mă. Să ții minte ce ți-am spus!”*. Desigur că acest avertisment l-a îngrozit. Ajuns acasă, i-a spus nevastei ce i-a spus Părintele. Astăzi, au cinci copii, iar soția lui este cât se poate de liniștită, de calmă, se înțeleg foarte bine și au și cu ce să îi hrănească pe copii. Au tot ce le trebuie.

Sfinții sunt copiii noștri, sunt măsura familiilor noastre

Prezența sfinților certifică autenticul Bisericii. Biserica care nu are sfinți este o comunitate omenească menită să tempereze instinctele sociale, menită să domolească masele, pentru a le transforma apoi în mase de manevră. Biserica e cărmuită de sfinți, de sfinții de dincolo și de sfinții de aici. Desigur, în mod văzut, Biserica este cărmuită de ierarhia de aici, dar v-ați întrebat câți dintre voi cunoașteți bine pe membrii Sfântului Sinod? Mulți nu vă cunoașteți episcopul, dar nu e nici unul să nu-l cunoască pe Sf. Nicolae. Sfinții sunt realitatea vie a Bisericii.

Biserica este chemată să-i sfințească pe oameni nu să fie înghițită de imediat, nu să facă revoluții sociale (care-s consecința păcatelor noastre). Ea este chemată să demaște raportul stricat dintre om și Dumnezeu.

Cine sunt sfinții dacă nu copiii noștri? Cine sunt ei dacă nu măsura familiilor noastre? Ei sunt și măsura mărturisirii noastre. Fericit este poporul care are sfinți! Ar fi bine să ne întrebăm: „Dacă Dumnezeu ne judecă că nu se nasc dreptii (că nu naștem drepti), cum vom fi judecați dacă mărgăritarele lui Dumnezeu – sfinții – i-am aruncat în pușcării? S-au născut, îi avem, dar îi ignorăm. Am tăcut și tăcem. Este o tăcere complice. (*Mănăstirea Prislop* – 28 noi. 2002)

Părintele Arsenie:

„Mulți îl urmează pe Iisus până pe *Muntele Fericirilor*, dar foarte puțini până pe *Golgota*, până pe *cruce*. Până sub cruce n-a străbătut decât iubirea mamei Sale și a ucenicului iubirii. Acum știți ce-s **sfinții: eroi ai iubirii divine**. ...Dacă iubești pe Dumnezeu și din cauza lui pe oameni, atunci te sfințești. Dacă iubești păcatele, te păcătoșești, ajungi să te îndrăcești. Mai mult va înflori viața ta dacă vei fi un erou al iubirii divine și nu o victimă a iubirii păcatelor”.

Sexualitatea prematură

cauza degenerării unui neam

*Prof. Ion Lazăr **

Mă bucur din toată inima că v-ați strâns într-un număr atât de frumos. N-aș vrea să fie o prelegere de tip universitar, aș vrea să fie mai mult o discuție sinceră și deschisă, așa ca într-o familie. Ceea ce o să vă expun face parte dintr-o lucrare pregătită pentru tipar și aș vrea să fie un început de dialog, un motiv de dialog. Doresc din toată inima ca după ce voi expune aici punctele mele de vedere să discutăm deschis această problemă, care din păcate nu se prea discută nici în familie și nici la școală, dar care are urmări dezastruoase asupra neamului nostru, în special asupra tineretului.

Fructul oprit este sexualizarea prematură prin masturbare

Cuvântul desfrânare (grec. “*porneia*”) ilustrează multe gânduri de plăceri, poftă și patimi; dar sensul cel mai obișnuit este acela de pierdere a frâului sau a puterii de a stăpâni pornirile anarhice ale trupului. În cărțile Noului Testament diversele ramuri ale desfrânării sunt numite păcate care ies din inima omului, faptele trupului sau păcate împotriva firii.

Pofta cea mare a desfrânării are legătură directă cu *jocul sexual* ce se finalizează cu eliminarea lichidului seminal la bărbat și orgasmul la femeie. Creatorul a legat plăcerea de actul împreunării sexuale cu scopul precis de a stimula înmulțirea. Unirea cea tainică, într-un singur gând și un singur trup, având ca temei iubirea curată, a fost și va rămâne o legătură binecuvântată, dăruită oamenilor dintru început. Adam și Eva, la îndemnul diavolului, au căzut în păcat numai din nerăbdare și grabă, după care, fără să-și dea seama au reușit să activeze singuri instinctul de procreație, stârnind flacăra plăcerii, mai repede decât se cuvenea după voința lui Dumnezeu.

* Autor al cărților:

- Stafia dezbinării. Scurtă privire asupra vieții bisericești a românilor din Transilvania, *Ed. Mega*, 2008
- Lumină din Lumină, *Editura Oastea Domnului*, 1995

*N-avem nici un temei să credem că esența păcatului strămoșesc ar fi constat din împreunarea celor doi într-un singur trup, înainte de alungarea din grădina Edenului. Dacă era așa, textul biblic ar fi consemnat că Adam și Eva au gustat deodată din fructul oprit. Dar a trecut un timp de când a mușcat femeia și până a încercat și bărbatul. Sfinții Părinți au recunoscut adevărul că toți urmașii celor doi protopărinți moștenesc înclinarea spre aceeași patimă, iar înfrângerea lor o repetăm fiecare dintre noi. Dacă inversăm această afirmație ajungem la concluzia că și Adam cu Eva, pe când erau încă în grădina raiului, au făcut tot ceea ce facem noi în primii ani ai tinereții, cu aceeași poftă și curiozitate nerăbdătoare... Cercetând cu atenție scrierile celor din vechime, tratate de medicină, dar și mărturiile multor tineri din vremea noastră, am remarcat faptul că impulsul acela primar, în aparență nevinovat și fără importanță, de *trezire a instinctului sexual prin masturbare*, este o realitate generală incontestabilă.*

La băieți pofta aceasta înmugurește numai la dificila vârstă a pubertății, între 10 și 16 ani, după ce testiculul devine activ și spontan apar primele poluții. În schimb la fete, mica flacără se aprinde uneori cu 4-5 ani mai repede decât începutul ciclului menstrual. Ne întrebăm, diferența aceasta temporală dintre băieți și fete n-o fi oare un reflex îndepărtat, venit tocmai din întâmplarea petrecută în grădina Edenului ?

De la fructul oprit la sentimentul vinovăției

Până la momentul care declanșează viforul stihiei sexuale nici băieții, nici fetele nu sesizează cu adevărat ce este *sentimentul vinovăției*. Chiar atunci când bunicii și părinții le spun că este păcat să minți sau să furi, nici unul din copii nu este afectat și nu știe ce este vina. Această puritate trupească și sufletească pe care am trăit-o și noi, cei mai în vârstă, în anii copilăriei, o putem asemăna cu starea paradisiacă a primei perechi de oameni, înainte de căderea în păcat. Numai din ziua când tânărul mușcă pentru prima dată din rodul cunoașterii desfrâului, descoperind plăcerea și cutremurul masturbării, ca faptă săvârșită prin voință proprie, conștient și liber, numai din acea zi deci, în sufletul lui apare dintr-o dată *sentimentul vinovăției*, rușinii și deprimării. Glasul conștiinței articulează primele sunete. Dar remușcarea și teama nu vin de undeva din afară, ci din adâncul subiectiv și tainic al ființei umane. Este cu certitudine ecoul îndepărtat al glasului care a răsunat odinioară printre pomii raiului : *“Adame, unde ești ?”*.

Dacă până astăzi fiecare dintre noi, în perioada tulburătoarele neliniști ale pubertății, îndată ce intuim, răscolim și aprindem jăraticul masturbării, ne simțim vinovați, ne rușinăm, ne ascundem și încercăm să acoperim goliciunea mădularului prin care savurăm plăcerea, oare nu aceeași faptă nelegiuită au săvârșit și cei doi protopărinți neascultători ? Este numai o smerită presupunere, dar prin recunoașterea căreia s-ar limpezi multe din aspectele nebuloase legate de urmările păcatului strămoșesc.

Cauza sexualității premature și a curviei este lăcomia pântecului și lipsa educației

Orice ființă umană poate urma în viață numai două căi : una largă sau alta îngustă. Pe calea cea largă, plină de plăceri și ispite, coboară spre iad Lucifer cu ceata lui de îngeri răzvrătiți, alături de mulțimea oamenilor înșelați de poftele trecătoare ale păcatului. Pe calea cea îngustă urcă spre fericirea vieții veșnice numai acei oameni care și-au pus nădejdea în Hristos, care se luptă cu hotărâre împotriva propriilor patimi, iubind pe toți semenii lor și nevoindu-se să trăiască după voia lui Dumnezeu. Unul este Dumnezeu și una este Biserica lui Hristos cea adevărată, în care credincioșii dornici de mântuire sunt însoțiți și ajutați de harul Sfântului Duh, prezent în Sfintele Taine. Toate celelalte false biserici au fost întemeiate de oameni răzvrătiți, tocmai cu scopul ascuns de a-l înlătura pe Hristos.

Toți oamenii dornici de mântuire, care au pornit pe calea cea îngustă, sunt înconjurați de vrăjmași și multe ispite împotriva cărora trebuie să lupte fără încetare. Cel mai greu de biruit dintre toți vrăjmașii este propriul trup care s-a năvălit cu patimile și pofta desfrânării. Se știe astăzi că involburatele impulsuri sexuale din vremea pubertății apar sub influența unor glande endocrine, cu secreție internă : hipofiza, tiroida, suprarenalele, ovarele, testiculele. Însă la fel de bine se știe că orice scurgere a trupului spontană sau provocată prin desfrânare înseamnă consum de energie, spasm și convulsie profundă, deci uzură și împuținare biologică. Lichidul seminal este cea mai concentrată și nubilă materie vie, în conținutul căreia este cuprins întregul organism, iar spermatozoidul este germenul minuscul din care va crește măreața făptură umană. Dintre toate glandele endocrine numai testiculul are efect hotărâtor atât asupra trupului cât și a sistemului nervos, influențând direct calitatea și forța inteligenței. Pentru o dezvoltare naturală și armonioasă, organismul uman are nevoie esențială

de hormoni pe care testiculul îi revarsă în circulația sângelui. Sămânța bărbatului a fost numită de Sfântul Ioan Hrisostom drept aurul cel mai pur.

Universul genetic are rosturile lui precise, gândite și dăruite firii de Dumnezeu Creatorul, însă omul înzestrat cu libertatea voinței, în urma neascultării a pierdut șansa perfecțiunii și a pășit pe drumul primejdios ce duce la dereglarea naturii și împotriva legilor vieții. Păcatul i-a întunecat existența și omul a devenit propriul său dușman viețuind împotriva bunei intenții divine. Nu este greu de observat că instinctul sexual este în totală contradicție cu instinctul vieții. Veninul păcatului a transformat totul în plăcere, poftă și patimă. Astfel, instinctul de conservare și nutriție s-a degradat în lăcomie și beție, iar instinctul de reproducere în desfrâu. Legătura dintre cele două patimi a fost sesizată de Sfântul Evagrie care a spus: „*Este cu neputință să cadă cineva în mâinile duhului curviei, dacă n-a fost doborât întâi de lăcomia pântecului*“. Gândind strict fiziologic, dacă un om mănâncă mai mult decât are nevoie propriul său trup pentru a funcționa normal, atunci surplusul de energie trebuie să se elibereze undeva, în afară, ori se știe că de obicei răbufnirea are loc prin sex.

În perioada incendiară a pubertății erecția organului genital apare spontan, ca un semn al activității endocrine iar tendința firească a tânărului este să-și producă, prin masturbare, plăcerea legată de eliminarea acestor hormoni. Fenomenul are legătură directă cu modul de viață inactiv și cu alimentația prea bogată în calorii. În timpul acestui interval tulburător se decide soarta fiecărui tânăr. Atunci se poate întrezări cu ușurință cum va evolua viitorul adolescent, spre măreție și vigoare sufletească și trupească sau spre plăceri pătimase, vicii, ofilire timpurie, degradare și moarte prematură. *Fenomenul biologic pubertate este unic și deosebit de complex, este o răscruce de drumuri în care educația are un rol hotărâtor.* Majoritatea dezastrelor se produc din cauză că părinții se jenează să se apropie cu sinceritate și să explice copiilor schimbările profunde ce se petrec în trupul lor. În programele de învățământ nu există încă o asemenea preocupare, iar de la tinerii mai mari se iau de obicei numai deprinderile rele.

Apariția și acțiunea hormonilor sexuali are un rost benefic asupra dezvoltării armonioase numai dacă este însoțită de înfrânare, numai dacă această energie este reținută și preluată de sânge, iar apoi distribuită în tot trupul. Sănătatea, creșterea, vigoarea și echilibrul dezvoltării umane ar fi perturbate funcțional atât de lipsa organică a hormonilor cât și de neputința înfrânării. Lipsite de harul dreptei credințe, multe din țările bogate

ale lumii nu mai acordă nici o importanță naturii spiritual-umane, desconsiderând valoarea sufletului și legătura cu Creatorul și stăpânul vieții. Gravitând doar în sfera plăcerilor pătimase, natura umană ajunge adeseori într-o stare inferioară celei din lumea necuvântătoarelor. Am văzut că plăcerea sexuală există și la animale, însă numai la vremea rânduită și numai după ce au ajuns la maturitate, la deplină dezvoltare trupească; atunci se apropie de momentul important al procreației. Primejdia cea mare și necruțătoare din viața unui tânăr apare tocmai în perioada de răscruce de la vârsta pubertății când începe activitatea glandelor endocrine. Lipsit de supraveghere și sfaturi corecte spre înfrânare, copilul cade ușor în viciul onaniei.

Portretul lui Onan și a urmașilor lui

Hormonii produși de testicul sunt ca roua dimineții care înviiorează dezvoltarea și frumusețea florilor. Dacă rămân în corp sunt preluați în sânge și hrănesc toate organele, dar dacă sunt în afară, atunci tânărul se ofilește. Ademenit de clipele plăcerii produse de eliminarea lichidului spermatic, tânărul începător repetă tot mai des actul desfrânării, iar efectele nu întârzie să apară. Marcat de rușine și timiditate pătimașul se retrage dintre prieteni, se ascunde și caută locuri tainice unde să-și poată practica viciul. Nu-l mai interesează școala, devine tot mai tăcut și mai obosit, ritmul dezvoltării firești a trupului este încetinit, mâinile încep să-i tremure, ochii devin încercănați și privirea tulbure, comportamentul general nu mai are vioiciune, memoria slăbește, iar bietul tânăr devine agitat și parcă îmbătrânește înainte de vreme.

Dacă patima desfrâului sub orice formă și la orice vârstă pune stăpânire pe om, glandele genitale devin suprasolicitate să risipească doar în afară, nu mai rămân și hormonii cuveniți sângelui. Lipsită de acest stimulent, circulația sângelui devine anemică, produce dezechilibre trupești și sufletești, iar dacă tânărul continuă desfrânarea, milioane de celule mor și niciodată nu se mai regenerează. În astfel de cazuri, medicii recomandă relații sexuale cu femeii sau căsătoria, sperând la o revenire la normalitate, dar din păcate necazurile continuă, căci tânărul obișnuit cu onania nu mai simte atracția naturală față de femeie, nici fetele nu se mai simt atrase de trupul lui fleșcăit, anemic, îmbătrânit și dezechilibrat. Ritmul său biologic și sexual nu se mai potrivește cu ritmul femeii sănătoase, apar certuri și nemulțumiri, infidelități conjugale și apoi divorțul.

Dacă femeia este mai îngăduitoare, nimerindu-se să nască și copiii, aceștia vor fi bolnăvicioși, slabi de minte sau chiar handicapați. Cauza nu este alta decât distrugerea celulelor nervoase prin stihia desfrânării părintelui ce l-a chemat la viață. Din aceleași cauze ale viciului sexual, trupul pătimașului se pipernicește, unele organe se atrofiază, apare sterilitatea, nevrozele, frica de oricine, idei fixe, obsesii și halucinații, precum și o permanentă muștrare de conștiință.

Este cunoscut cazul poetului german Heinrich von Kleist, care a trăit în 1777–1811, a cărui viață a fost o continuă alergare, asemeni unui hăituit dornic să scape de chinurile demonului voluptății care îi stăpânea trupul și cu fiecare plăcere presimțită îl apropia de prăpastia sfârșitului. Tragedia sexuală a lui Kleist a început din copilărie când practica viciul onaniei în chip nemăsurat. Slăbiciunea voinței l-a ruinat trupest, iar sufletește se simțea mânjit de voluptatea și urmările ei covârșitoare. La 21 de ani era ros de rușine și scârbă de el însuși, precum și de mânia că nu mai era capabil să se apere împotriva acestei plăceri demonice. Chinuit de singurătate, poetul a căutat timp de 10 ani, dorind cu ardoare să găsească un partener dispus să-l însoțească în întâmpinarea morții. Până la urmă a convins-o pe Henriete Vogel, o tânără bolnavă de cancer. Heinrich von Kleist a fost marele poet tragic al germanilor, însă demonul desfrânării, cuibărit de timpuriu în coapsele sale, l-a stăpânit toată viața. A lăsat creații de înaltă valoare literară, dar în plină maturitate, la doar 34 de ani, scârbit peste măsură, a devenit ucigaș, apoi cu al doilea glonț și-a curmat singur zilele. Prin străvechea înșelăciune, demonul a triumfat, iar omul a căzut. Aceste amănunte se pot citi în cartea lui Ștefan Zweig, intitulată „În luptă cu demonul“.

Autoerotismul manifestat prin patima masturbării este o prezență reală și în vremurile noastre, luând uneori forme nimicitoare. Din dorința întocmirii unui studiu cât mai veridic, bazat nu numai pe scrieri cunoscute, ci în egală măsură pe realități actuale, am zăbovit cu luare aminte asupra multor cazuri concrete din viața tinerilor de azi, care la diferite vârste se confruntă, cad, se ridică și luptă cu disperare pentru stăpânirea stihiei sexuale. Iată numai câteva concluzii:

- *nici unul dintre tineri nu tăgăduiește că practică masturbarea, iar începutul are loc între 11 și 15 ani.*
- *absolut toți, băieți și fete, confirmă apariția spontană a regretului și vinovăției venite din profunzimea sufletului, chiar după prima încercare conștientă și liberă de masturbare.*

- cât privește frecvența în timp a viciului, diferențele sunt foarte mari. Cei mai virtuoși cad în ispită la un interval de 3 până la 4 luni, iar cei mai pătimiși ating recorduri incredibile, de 5 până la 7 ori pe zi. Mulți dintre ei s-au obișnuit să-și satisfacă plăcerea măcar o dată pe zi, așa cum ar mânca o înghețată.

Tristețea cea mare este că nimeni nu le-a vorbit niciodată despre primejdiile și urmările acestei aparent neînsemnate patimi. Unul dintre cei care-și risipea zilnic comoara cea de preț a trupului său și care începuse deja să se ofilească, fără să știe din ce motive, în urma unei discuții sincere pe care am avut-o cu el, a reușit să se abțină doar 3 zile. Când l-am revăzut nu-mi venea să cred ce schimbare considerabilă s-a petrecut doar într-un timp relativ scurt. L-am asemănat cu o floare veștedă care fiind udată și pusă la soare și-a deschis petalele și strălucea de frumusețe, parfum și culoare. Este confirmarea efectului miraculos pe care hormonii produși de testicul îl exercită asupra întregului organism atunci când nu sunt risipiți pe jos.

Printre publicațiile recente de specialitate au apărut unele studii care încearcă să prezinte masturbarea ca pe o practică total inofensivă. Iubiții mei prieteni, pentru a vă putea convinge singuri care este adevărul în această dilemă, vă rog să priviți cu mare atenție într-o oglindă și să faceți o comparație între chipul dumneavoastră înainte și după un efort sexual prin masturbare și vă veți convinge singuri. Este interesant de observat că dintre toate devierile sexuale practicate de oameni, numai masturbarea apare și la câteva animale: maimuța, nutria și câinele. Oricât de divergente ar fi opiniile despre sexualitatea umană, un adevăr răzbate peste toate: *cu cât patima desfrâului, sub orice formă, începe mai devreme și cu cât se repetă mai des, cu atât organismul uman devine mai vulnerabil, mai predispus la boli de tot felul, se împuținează și îmbătrânește înainte de vreme.* În majoritatea cazurilor, alcoolul, cafeaua, țigara, drogurile sau mulțimea stimulentele erotice, nu fac decât să întrețină pofta sexuală; toate biciuiesc până la epuizare bietul trup, toate încearcă să adune ultimele fărâmituri de energie pentru a mai stoarce câteva clipe de desfătare și aparentă plăcere. Omul pornit pe calea desfrâului nu-și dă seama că se face robul propriului sex și ajunge să fie devorat de viciul acesta cumplit, care îl desfigurează și îl aruncă în brațele morții.

Cum să luptăm cu stihia sexuală ?

La toate cele pe care vi le-am spus până acum să încercăm să sugerăm și câteva soluții, adică concret, ce s-ar putea face pentru a elimina din viața noastră și în special a tinerilor, această patimă. Deci, vă rog să-mi îngăduiți să încercăm să dăm și un răspuns. Împotriva stihiilor dezlănțuite ale naturii, oamenii au căutat și de multe ori au găsit mijloacele eficiente de apărare. Așa de pildă pentru a se feri de primejdia fulgerului, omul a inventat paratrăznetul, împotriva revărsărilor de ape a construit diguri, iar pentru oprirea alunecărilor de teren a plantat arbuști și copaci. În comparație cu aceste calamități naturale sporadice, stihia sexuală este mult mai periculoasă datorită acțiunii sale neconținute, îndreptate asupra întregii omeniri. Cu toate acestea împotriva sexualității sau măcar pentru stăpânirea izbucnirilor sale anarhice s-au ridicat prea puțini. Astăzi, parcă mai mult ca oricând, majoritatea oamenilor caută să facă tot ce este posibil pentru trezirea și stimularea nelimitată a poftelor și plăcerilor trupesti. Pentru cei puțini care doresc liniștea unei vieți între hotarele firești ale cumpătării și echilibrului există totuși un mănunchi de rânduieli, aduse de Mântuitorul Iisus Hristos, care de 2000 de ani și-au dovedit cu prisosință valoarea și eficiența. Dar ca să înțelegem semnificația și puterea lor *este absolut necesar să ne reamintim că prin păcatul lui Adam a venit moartea, iar prin Hristos a venit învierea morților, deci singura nădejde reală este Hristos Domnul*. În timpul vieții Sale pământești El ne-a arătat calea desăvârșirii, iar prin întruparea și moartea pe cruce a schimbat sensul morții, făcând-o moartea păcatului din fire și cale a învierii. Această biruință unică și de valoare inegalabilă, Hristos ne-a dăruit-o nouă. Fără El nimeni nu poate învinge răul. Dăruindu-ne nașterea din nou, ne dă tăria de a lupta împotriva păcatului și de a dobândi virtutea. Dar harul și puterea lui Hristos le primim numai în biserică Sa prin Sfintele Taine. Pentru a putea înțelege deplin ce avem noi de făcut, Sfântul Marcu Ascetul ne învață: *„Domnul este ascuns în poruncile sale și cei ce-l caută pe El, Îl găsesc pe măsura împlinirii lor“*. Deci să ne străduim să cunoaștem poruncile lui Hristos și apoi să le împlinim cu hotărâre sfântă în viața noastră de zi cu zi. *Dumnezeu este iubire și comuniune*. Mântuitorul Iisus Hristos ne-a iubit pe toți, iar poruncile sale izvorăsc tot din iubire. Sfinții apostoli au răspândit Evanghelia mântuirii printre oameni, statornicind rânduieli precise de aplicare a iubirii, iertării, păcii, cumpătării și smereniei în orice împrejurare a vieții, de la naștere și până la trecerea în veșnicie.

Izvorul marilor nenorociri își are originea în perioada primilor ani de viață când mulți părinți din neștiință și grijă exagerată își ghiftuiesc copiii cu prea multă mâncare și mai ales cu aparent inofensiva ciocolată. Untul de cacao din care se face ciocolata conține un excitant asemănător cafelei și care ajuns în organism provoacă o creștere forțată, la fel cu a legumelor de seră. De altfel toate dulciurile industriale au un efect incendiar asemeni benzinei aruncate în foc, generând un surplus de energie capabil să modifice dezvoltarea naturală a organismului. Pubertatea precoce pe care o constată medicii în țările bogate din Apus, nu-i decât urmarea acestui mod de viață. În felul acesta copiii nu mai parcurg drumul vieții, firesc și obișnuit de mii de ani. De pildă, ca să înțelegeți: unei fete în loc să-i înceapă ciclul menstrual la 12–13 ani, îi vine la 7–8 ani, iar la un băiat, primele poluții apar la 9 ani în loc de 13. Revenirea la normal nu mai este posibilă, ritmul dezvoltării biologice se prăbușește iar tulburările continuă fără întrerupere. O statistică efectuată recent în S.U.A. ne dezvăluie fapte îngrijorătoare: din cele 1 milion de adolescente care rămân însărcinate într-un an, 80% sunt necăsătorite, iar 30.000 au vârsta sub 15 ani. Dintre adolescentele care au întâlniri cu băieții înainte de 12 ani, 91% își încep viața sexuală nelegitim. Sărmanii tineri! Ajunși fără voința lor în asemenea stări nefirești, nici nu pot fi acuzați, pentru că întreaga răspundere o au părinții lor, care i-au împins spre alunecuşul primejdios al sexualității exagerate și înainte de vreme. Din nefericire, modul acesta de viață modernă a început să pătrundă și printre tinerii țării noastre, mai ales în perioada ultimilor ani. Câțiva părinți intelectuali, cu care am avut discuții pe această temă, n-au sesizat nici ei pericolul și drept urmare cred că nu-i rău să-i încurajeze, mai ales pe băieți, să înceapă viața sexuală cât mai devreme. Riscul și primejdia unei activități sexuale premature ar putea fi asemănată cu situația unui copil care la vârsta primilor ani de școală, în loc să învețe carte, ar fi obligat să facă armată. Zgândărit și declanșat înainte de maturizare, libertinajul sexual nu aduce tinerilor numai presupusa împlinire, fericirea și plăcerea, ci atrage întotdeauna și urmările necruțătoare, izvorâte din nerespectarea legilor firii. Se știe azi cu certitudine că metodele cele mai noi de evitare a sarcinilor, steriletul și pilulele, sunt generatoare de cancer.

Vechea practică folosită de Onan, care vărsa sămânța pe jos este cauza unor boli incurabile de nervi, iar cancerul mamar este tot urmarea frământării și convulsiilor sexuale sălbatice. Fiecare împreunare dezordonată înseamnă risc și uzură, iar atunci când zămislirea are totuși

loc, se recurge la avort, ca cea mai odioasă crimă cu premeditare. În felul acesta, tinerețea, în loc să fie perioada cea mai strălucitoare a vieții, în care atât fetele cât și băieții să-și clădească în liniște un viitor, din cauza sexualității timpurii, devine ceva insuportabil, un iureș infernal din care nu se mai pot desprinde și care adeseori îi duce la disperare și sinucidere. Poate vom înțelege măcar acum motivele pentru care străbunii noștri erau așa de viguroși, echilibrați și viteji. Ei duceau o viață simplă, dar aspră și cumpătată, se hrăneau cu roadele naturale și curate ale pământului, erau obișnuiți încă de copii cu efortul și munca fizică, iar patimile timpurii ale trupului nici nu apucau să încolțească. La vârsta maturității își întemeiau o familie, trăiau o viață sexuală firească și făceau atâția copii câți le rânduia Dumnezeu. Nu întâmplător, majoritatea oamenilor de valoare, sfinții, poeții, savanții, artiștii s-au născut și au crescut la țară. Energia lor sexuală nu s-a irosit înainte de vreme, munca fizică i-a ferit de furtuna patimilor trupesti, păstrându-le frumusețea, vigoarea, echilibrul, puterea de creație, liniștea și pacea sufletului. Începutul nenorocirilor actuale, revărsate asupra neamului românesc, ar putea fi înlăturate numai prin cunoașterea și revenirea la tradițiile creștinismului primar, aduse nouă de Sfântul Apostol Andrei, la rânduielile în care au viețuit buncii și strămoșii noștri. La temelia năzuințelor spre o renaștere veritabilă trebuie să rămână credința puternică și curată în Dumnezeu, Cel care la origini ne-a poruncit să nu ne desfrânăm, în Mântuitorul Iisus Hristos și în Sfântul Duh, care prin harul prezent în Sfintele Taine ale bisericii ne ajută să biruim ispitele diabolice.

În perioada celor aproape 50 de ani, noi românii am fost săraci și oropsiți de regimul totalitar comunist, dar vigoarea și sănătatea genetică a rămas totuși în limite normale. Prin țările bogate ale Europei, am văzut tineri între 17 și 25 de ani care erau deja plictisiți, nevrozați și lipsiți de orice ideal pentru viitor. Își începuseră de timpuriu activitatea sexuală, iar la vremea când ar fi trebuit să fie plini de viață, echilibrați, viguroși și dornici de a întemeia o familie, ei erau deja epuizați și incapabili să procreeze niște copii sănătoși. Iată motivele pentru care străinii cei bogați înfiau copii de pe la noi, iată cauzele pentru care în ultima vreme vin și bărbați dornici să întemeieze o familie prin căsătorii mixte cu tinere românce, încă frumoase și sănătoase.

Pentru ca primejdia degenerării, stingerii și dispariției neamului românesc să nu pătrundă prea adânc, să poată fi stăvilită și transformată în izvor de regenerare biologică și morală, ar fi nevoie măcar de 3 condiții:

1. *Reîntoarcerea întregii națiuni la dreapta credință, sinceră, vie și puternică în Dumnezeu și în Biserica Sa.*
2. *Hrănirea cumpătată a copiilor cu alimente simple și naturale.*
3. *Păstrarea purității fecioriei până la vârsta deplinei maturități, când se poate întemeia o familie creștină*

Acum să le luăm pe rând.

Întoarcerea la dreapta credință. Fiecare copil după naștere trebuie dus la biserică și botezat în numele Sfintei Treimi. Prin Taina Botezului, noului născut i se iartă păcatul strămoșesc, ajunge cetățean al cerului și mădular al Bisericii lui Hristos. În urma afundării de 3 ori în apă, pruncul este uns cu Sfântul și Marele Mir, prin care primește pecetea și harul Sfântului Duh, apoi la sfârșit, preotul îl împărtășește cu trupul și sângele Mântuitorului. Devenit ostaș a lui Hristos, încă din fragedă pruncie, copilul trebuie crescut în frica de Dumnezeu, care este începutul înțelepciunii, dar după ce prinde să vorbească, mama are datoria sfântă să-l învețe să se roage, să fie cuminte și ascultător. Duminica și la marile praznice, părinții se cuvine să ducă copilul la biserică pentru a se obișnui cu atmosfera de comuniune și binecuvântare cerească a Sfintei Liturghii, apoi la Crăciun și la Paști este bine să fie și el cuminecat. Aproape din aceeași vreme când începe școala, germinează și micile păcate personale. Profesorul de religie, în deplină înțelegere cu părinții, are datoria să-l învețe pe micul elev să se roage mai mult, să fie bun și harnic, să se ferească de greșeli, să se spovedească și împărtășească cu Sfintele Taine, măcar de 4 ori pe an.

Alimentația cumpătată. Hrana simplă, naturală și bine echilibrată a trupului, este la fel de importantă ca și rugăciunea zilnică pentru suflet, mai ales în timpul copilăriei. Se amăgesc acei părinți care au încredințarea că pruncii lor vor fi cu atât mai inteligenți și mai frumoși cu cât mănâncă mai multă carne, sucuri și dulciuri din complicata industrie alimentară. Mai ales ciocolata și sucurile care conțin substanțe de natură excitantă, influențează periculos dezvoltarea organismului prin acele dereglări neașteptate și ireversibile despre care am amintit anterior. Nu dorim înlăturarea definitivă a dulciurilor din alimentația copiilor, nici nu afirmăm că ar fi o nenorocire consumarea unei ciocolate, din când în când, ci atragem atenția doar asupra unor abuzuri care nu aduc decât rău și amărăciune. Caloriile necesare dezvoltării armonioase a pruncilor noștri se găsesc și în fructele naturale, pe care le avem, pe rând, de-a lungul

anului: cireșe, afine, caise, pepeni, struguri, mere, prune, nuci sau portocale, banane, mandarine etc. Diversele băuturi răcoritoare de proveniență industrială ce au doar componente chimice (cofeină, conservanți, coloranți, etc.) pot fi schimbate cu sucuri naturale de roșii, de morcovi, de fructe sau la nevoie cu un amestec simplu de apă cu miere naturală de albine. Cercetările zootehnice recente au constatat că în timp ce un animal este sacrificat și se zvârcolește de durere, corpul lui produce niște toxine care nu se scurg odată cu sângele, ci rămân în mușchi și organe, de unde ajung în stomacul nostru. Drept aceea, carnea ca aliment dăunător și mezelurile în care intră condimente cu efect excitant ar trebuie măcar reduse din hrana copiilor. Cât despre băuturile alcoolice, nici nu mai poate fi vorba, acestea fiind de-a dreptul otrăvitoare.

Dacă hrana zilnică a sufletului rămâne credința și rugăciunea, iar hrana trupului este cumpătată, simplă și naturală, atunci, cu certitudine că și dezvoltarea pruncului va fi armonioasă și între hotarele normalității. În timpul profundelor transformări și neliniști ale pubertății, părinții au datoria importantă de a le vorbi copiilor simplu și deschis, fără să facă un mister din apariția impulsurilor sexuale, arătând însemnătatea lor dar și primejdiile neînfrânării. Pentru ca dificila perioadă să treacă spre adolescență fără tulburări prea mari, pe lângă rugăciune și hrană cumpătată, tânărul trebuie să facă zilnic și puțin efort fizic. Cei care trăiesc la țară se obișnuiesc de mici cu munca câmpului și nevoințele gospodăriei, aparent aspre, dar atât de binefăcătoare sănătății. Pentru copiii născuși la oraș această cerință este mai dificilă, însă pot și ei să-și consume surplusul de energie făcând alergări în aer liber, gimnastică individuală sau diferite sporturi de echipă. Mulți tineri afirmă că rezultatele cele mai fericite în stăpânirea și controlul pornirilor sexuale se pot obține din îmbinarea rugăciunii cu metaniile mari, prin care înțelegem aplecarea corpului până la atingerea dușumelei cu fruntea și ridicarea înapoi în poziție verticală.

Păstrarea fecioriei. *Tânărul credincios care s-a obișnuit din copilărie cu asemenea rânduieli de viață, care se roagă zi de zi, nu mănâncă peste măsură, postește miercurea și vinerea, nu bea, nu fumează, se ferește de reviste, cărți și filme erotice, face puțin sport, merge în fiecare duminică la Sfânta Liturghie, citește cărți de spiritualitate ortodoxă și ține seama de sfaturile preotului duhovnic, va reuși cu siguranță să-și stăpânească și pornirile potrivnice ale trupului păstrându-și puritatea feciorelnică până la vremea întemeierii unei familii.*

Din relatările părinților și bunicilor noștri am aflat că păstrarea fecioriei, performanță rară în vremurile actuale, era pe atunci și posibilă și necesară, mai ales că alcătuirea anatomo-fiziologică a băieților a fost înzestrată de Creator cu acea supapă de siguranță care constă în apariția periodică, spontană și involuntară a poluțiilor nocturne. Dacă tânărul duce o viață ponderată, acestea liniștesc oarecum și echilibrează tensiunea sexuală internă a organismului.

În privința fetelor, aspectul acesta delicat și intim al tinereții a fost orânduit cu mai multă dărnicie. Debutul ciclului menstrual vestește începutul maturizării organelor genetice. Apariția lui periodică și regulată la interval de 28–30 de zile are un efect binefăcător de liniștire, purificare generală, înnoire, armonie și echilibru.

Așadar prin însăși natura tainică a organismului, păstrarea fecioriei devine mai ușoară pentru fete decât pentru băieți. De altfel, în anii pubertății și adolescenței, tinerii, se cuvine, înainte de toate să învețe carte, asigurându-și o bună pregătire profesională pentru ca fiecare să poată trăi din munca sa proprie. În conformitate cu înclinațiile firești, cele 2 sexe prezintă o atracție irezistibilă unul spre altul, de aceea dorința de apropiere trebuie stăvilită și amânată până la timpul convenit al maturității. Orice întâlnire prematură între un băiat și o fată nu înseamnă numai timp pierdut și neglijarea învățaturii, ci include riscul declanșării involuntare a erotismului sexual. Chiar dacă cei doi sunt cuminți și harnici, în scurt timp se obișnuiesc împreună, apoi într-o plimbare se prind de mână, dansează la o discotecă sau se sărută. Să zicem că întâlnirile sunt îngăduite de părinți și la început nu tind spre faze mai incandescente. Ghimpele primejdiei a străpuns totuși adâncul cel tainic al sufletului fără voința și intenția lor. Vulcanul senzualității fiind zgândărit înainte de vreme, începe să fumege amenințător, iar tinerii noștri cu gândul la fiorii sărutului, seara la culcare, fiecare în camera lui, vor finaliza întâlnirea prin aparent nevinovatul joc al masturbării. Adolescenții nerăbdători, care nu se pot stăpâni așteptând vârsta maturității își vor sacrifica nu numai frumusețea inegalabilă a tinereții, ci vor determina și o prăbușire ireversibilă a întregii lor vieți.

Am cunoscut o asemenea elevă neastâmpărată care înainte de 15 ani se întâlnea cu băieți mai mari și făcuse deja câteva avorturi. Absențele de la ore și neglijarea pregătirii școlare i-au adus surpriza repetării unei clase, compătimirea, ironia și disprețul colegilor. Degradarea fizică, paloarea și dezechilibrul nervos apăreau tot mai evidente tocmai

din cauză că tânăra, care s-a grăbit să atâțe flacăra crotismului, acum nu mai reușea să-i potolească văpaia.

Pentru cine doresc femeile să arate impecabil ?

Podoabe, farduri, îmbrăcăminte indecentă, obraz pudrat, buzele rujate sau țigara în colțul gurii, le vedem frecvent pe stradă. Nu-i greu de observat că efectul produselor cosmetice asupra feței este contrar celui dorit. Chiar dacă la început obrazul fardat sau buzele rujate violet atrag atenția trecătorilor, în câțiva ani toate aceste îmbâcseli colorate nu fac decât să accelereze uzura, ridurile și îmbătrânirea. Apoi mai este un amănunt pe care majoritatea femeilor îl neglijează cu desăvârșire. Atunci când ies în oraș se machiază cu atenție să fie cât mai strălucitoare, dar când se întorc acasă, în compania intimă a familiei sau chiar a prietenului sunt nevoite să-și șteargă vopselele și să rămână cu adevărata lor față de serviciu care contrastează drastic cu cea de pe stradă. Impresia este deplorabilă și atunci se naște întrebarea logică: *pentru cine doresc femeile să arate impecabil?* Un bărbat apreciază mai degrabă o frumusețe naturală, curată și fără nici un fel de machiaj. Să ne gândim cât farmec are privirea și obrazul unei călugărițe sau a unei femei de la țară, care n-a folosit niciodată decât apă și săpun. Chiar mâinile unei femei cu unghii lungi și încovoiate lăcuite și cu pielița tăiată adânc, după un timp arată oribil. La fel părul vopsit și imobilizat cu fixative puternice. În concluzie, tot ce este artificial în îngrijirea, ținuta și îmbrăcăminte femeilor nu poate sta niciodată alături de adevărata frumusețe naturală și sobră, asemănătoare crinilor câmpului, așa cum a lăsat-o bunul Dumnezeu.

Poate că cineva dintre dumneavoastră s-a simțit jenat; vă rog din toată inima să nu mi-o luați în nume de rău. Tot ce am afirmat aici am făcut-o în special pentru tineretul nostru minunat, pentru fetele noastre frumoase; să fie un semnal de alarmă.

Un război nevăzut ce poate duce la dispariția neamului

Bogăția și frumusețea vetrei noastre strămoșești, adevărat paradis terestru, a fost din totdeauna și a rămas până astăzi ținta poftelor de expansiune a neamurilor ce ne înconjoară sau chiar a celor venite din mari depărtări. Numai năvălirile hoardelor barbare au durat aproape un mileniu...În tot acest timp și din totdeauna, două mari pasiuni au avut

românii: *iubirea de pământ și credința nestrămutată în Dumnezeu...* Mulți și-au jertfit viața, căzând în luptele de apărare împotriva cotropitorilor, pentru întregirea hotarelor ocupate vremelnice de dușmani sau pentru dobândirea libertății de sub teroarea dictaturii comuniste. Dar, de fiecare dată, a urmat o regenerare.

Niciodată de-a lungul zbuciumatei noastre istorii nu ne-a pândit o amenințare mai gravă și mai perfidă decât cea din ultima vreme. Dacă această primejdie nu va fi sesizată și nu vor fi luate măsuri drastice de împotrivire, atunci vom merge cu certitudine spre stingerea și dispariția neamului. *Armele psihologice moderne, dirijate cu multă iscusință de potrivnicii noștri din afară și din interiorul țării, sunt incomparabil mai periculoase decât săgețile, iataganele sau gloanțele vrășmașe.* Odinioară, când ne împresurau vandalii, turcii, hunii, tătarii, ungurii, puhoaiele otomane, primejdia era neîndoielnică și clară pentru toată suflarea. Astăzi copii noștri sunt încurajați să fumeze, să consume alcool, să privească doar filme de groază, violență și pornografice, să se drogheze și să înceapă cât mai devreme viața sexuală. Dreapta credință străbună este denigrată, iar tinerii sunt ademeniți de sectele pseudo-creștine și de inspirație satanică. De aceea nu trebuie să ne surprindă nici faptele lor cutremurătoare pentru că *primejdia poartă masca fericirii, binefacerii și modei apusene moderne.*

În numele drepturilor omului ni se pretinde să legiferăm păcate strigătoare la cer, ca sodomia, pedofilia, planificarea familială și avortul, iar pentru a intra în structurile unioniste europene ni se sugerează să renunțăm la legea dreptei credințe străbune. *Românii au fost înțelepți și puternici numai atunci când erau uniți și cu frică de Dumnezeu.* Orice abatere venită prin acceptarea altor credințe în afara ortodoxei va duce la dezbinare, egoism de grup și conflicte interne, iar consecința inevitabilă va fi destrămarea. Oștenii lui Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare sau Mihai Viteazul nu erau nici adventiști, nici penticostali, nici iehoviști, nici măcar greco-catolici, ci aveau cu toții un singur domn, o singură credință moștenită din străbuni și păstrată cu frică și sfințenie din tată în fiu. Aceia dintre semenii noștri care au lepădat ortodoxia ar trebui să mediteze adânc și să răspundă măcar la întrebarea: *Prin tot ce facem slujim noi interesele majore ale neamului sau am trecut în tabăra dușmană?*

Am văzut cum, în zilele noastre, influențele străine se îndreaptă mai ales spre centrele vitale ale națiunii. Nu ne mai amenință iatagane sau arme de foc, ci oferte psihologice prin acceptarea cărora noi înșine *mergem de bună voie spre pierzanie.* Aprobăm reclame pentru țigări și

alcool, răspândim reviste, cărți și filme pornografice, îngăduim prostituția, homosexualitatea și drogul, încurajăm tinerii spre abuzuri sexuale premature și dezordonate. Sexualitatea exagerată ne îndeamnă să trăim clipa și să facem din ea un orgasm fără sfârșit. Toate aceste acțiuni criminale sunt subvenționate cu o mărinimie incredibilă din afara țării, ni se prezintă ca un model plăcut și ademenitor de viață. Un alt „ajutor” l-am primit din partea “ Rotary Club ” care a sponsorizat campania de vaccinare împotriva hepatitei B iar drept urmare au apărut mii de copii infectați cu virusul HIV (din “*Dezvăluiri cutremurătoare despre modul în care francmasoneria caută să distrugă România*” – ing. Viorel Roșu, Ed. Ananta, pag. 24). Acestui veritabil arsenal de arme moderne, îndreptat împotriva neamului românesc, ne alăturăm și noi prin acceptarea sexualității exagerate, în urma căreia întreaga țară s-a transformat într-un adevărat abator în care sunt uciși fără milă aproape un milion de copii în fiecare an. O informație recentă ne face cunoscut că în capitală numărul deceselor este dublu față de numărul nașterilor...

Chemare la dreapta credință

De-a lungul istoriei, toți ar fi dorit ca neamul românilor să se destrame, iar țara să fie dezmembrată și sfâșiata asemeni unei căprioare rănite, din trupul căreia fiecare lup să rupă câte o bucată. N-au reușit pentru că Dumnezeu ne-a ocrotit și ne-a ajutat să putem rezista. Acum, la cumpăna dintre milenii, toți potrivnicii noștri - și, Doamne, mulți mai avem! - parcă și-au unit forțele într-un asalt nimicitor cum n-a mai fost altul...

Dacă nu vom sesiza de grabă ce se ascunde în spatele acestor false binefaceri, dacă oamenii de răspundere și de decizie din conducerea țării nu le vor opri, ci vor continua să le încurajeze, dacă și noi cei mulți, care ducem povara cea grea, vom dormi nepăsători, atunci paradisul străbunilor noștri se va spulbera și neamul românesc se va scufunda în neant. Frați români, până nu-i prea târziu, până în suflete mai pâlpâie flacăra credinței și până blestemata sămânță a răului nu prinde rădăcini prea adânci, s-o smulgem cu hotărâre și definitiv din viața noastră. Apoi, cu multă smerenie și lacrimi de pocăință, să-l rugăm pe bunul și atotputernicul Dumnezeu, cel ce ne-a dăruit acest colțișor de rai, să nu-și întoarcă fața de la noi. Să părăsim întortocheatele cărări ale păcatului și dezbinării, să revenim cu toții la dreapta credință a străbunilor noștri, să ne apropiem cu nădejde și încredere deplină de crucea Mântuitorului, din

care a răsărit învierea și viața, să ne înnoim simțirile și să ne continuăm viața în unitate și frăție, în liniște, neprihănire, pace și comuniune, sub acoperământul sfânt și sigur al Bisericii lui Hristos.

*

Răspunsuri la întrebări

Avortul este sau nu o crimă ? Avortul duce sau nu la ruperea granițelor noastre cu vecinii, pentru că știm cu toții că în Cluj există o societate numită Soros...?

Prof. I. Lazăr : În urmă cu doi ani (1995) făceam o excursie în nordul Moldovei și Bucovina, la mănăstiri. În timpul acestei excursii o tânără profesoară de matematică de la Liceul Bălcescu din Cluj, ne-a povestit absolut întâmplător ce a mai făcut ea înainte de excursie :

“Am fost chemați profesorii diriginți la un instructaj, de către niște reprezentanți ai Fundației Soros [Soros este un multimiliardar de origine iudaică și maghiarizat, care dă burse la diverși oameni care se duc în străinătate, dar cu condiția ca la întoarcerea în țară să primească funcție de conducere; între timp ei sunt instruiți foarte bine!]. Ne-au instruit pentru ca noi la rândul nostru să îi învățăm pe elevi *cum să-și înceapă viața sexuală la vârsta de 15 ani.*”

Eu am crezut că m-a fulgerat Dumnezeu și am strigat: “Nu se poate! Asta e nelegiuire strigătoare la cer”. Ea s-a speriat și n-a mai vrut să-mi povestească nimic. Dar pentru mine a fost destul ca să încep să bat clopotul în dungă, să aprind un foc pe culmi și să trag un semnal de alarmă asupra celui mai mare pericol care ne paște la ora actuală, mai mare ca năvălirea hoardelor barbare. Este mai grav ce se petrece acum când tinerii își încep viața sexuală la 15 ani, este mai periculos decât atunci când veneau hoardele barbare și omorau 200.000 de bărbați dar care în câțiva ani se regenerau. Ce se face acum prin sexualitatea aceasta exagerată și timpurie? Se duce la dispariția neamului. În urma acestui îndemn la sexualitatea timpurie și prematură *se fac în țara noastră aproape un milion de avorturi în fiecare an.* Mult timp nu s-a știut și nici oamenii de știință nu au știut când anume fătul, acel ghemotoc de carne din pântecul mamei, când anume primește suflet, când are viața. Se credea că numai cu câteva zile înainte de naștere. Nu este adevărat. Sufletul este o unitate individuală, indivizibilă și personală, din momentul zămislirii, de atunci, de când spermatozoidul s-a unit cu ovulul femeii, de atunci are tot ce îi trebuie, inclusiv suflet. Deci avortul este crimă oribilă,

premeditată, pentru că și fătul este om ca și noi, indiferent la câte săptămâni se face avortul. Este copil întreg. Nu există ceva mai cumplit, și cred că nu întâmplător Dumnezeu, ne-a pedepsit pentru aceste păcate cumplite care se fac. Să dea Dumnezeu să nu fie definitive, dar cred că aceasta va depinde și de ceea ce vom face noi, dacă vom înceta crimele (un milion pe an)...

Ați făcut o comparație ciudată. Ați asemănat România cu o căprioară rănită, din care vor să se înfrupte cei puternici și răi. Explicați, vă rog, această comparație.

Răspuns : Cum putem numi ceea ce s-a petrecut în 1940, când Ardealul a fost sfâșiat și rupt din trupul țării? Cum putem numi ceea ce au făcut rușii când au smuls Basarabia și au alipit-o lor? Cum putem spune despre cele două județe: Durostorul și Caliacra din Dobrogea luate de bulgari? Nu este valabilă comparația? Ba da, cu mențiunea că și acum vor să facă același lucru.

Anticoncepționalele sunt sau nu socotite avort, deci crimă?

Răspuns : Bineînțeles, tot ce este împotriva firii, împotriva naturii așa cum a lăsat-o Dumnezeu, este păcat. Pentru că prin pilulele anticoncepționale se petrece același lucru: nu are loc unirea firească dintre un spermatozoid și un ovul, fiind tot un avort. Și este împotriva firii tot ce au făcut oamenii în materie de abuz sexual sau deviații sexuale. Anul acesta am trăit două luni în Italia într-un mare oraș, Florența. E cutremurător să vezi perechi de homosexuali, doi bărbați, unul îmbrăcat ca bărbat și celălalt ca femeie, cu fustă scurtă, cu cercei, cu părul lung, buze rujate și chiar cu sâni (injectați cu silicon). M-am gândit de ce au ajuns oamenii să facă asemenea deviații. Pentru că în *goana după plăcere, omul a vrut să înlăture responsabilitatea*. A vrut să rămână numai cu plăcerea împreunării sexuale, dar să nu-și asume și răspunderea nașterii și creșterii unui copil. De aceea s-a ajuns la homosexuali, lesbiene, anticoncepționale. Și steriletul și pilulele și toate celelalte practici care se folosesc nu sunt așa cum le-a lăsat Dumnezeu, sunt împotriva firii.

Ce face un băiat între 11-15 ani dacă onanismul este nociv?

Răspuns : Onania, pe care toți cei din apus o consideră ca o practică inofensivă, este foarte nocivă. De ce se ajunge aici? De ce Heinrich von Kleist s-a sinucis la 34 ani, când nu se mai putea opri, nu se mai putea stăpâni. *Cauza principală este "lăcomia pântecului"* așa cum spune Sfântul Evagrie. Mâncăm prea mult, mai mult decât avem nevoie pentru întreținerea trupului nostru și atunci, acel surplus de energie trebuie să iasă. Nu poate ieși nici pe ureche, nici pe gură sau pe nas, iese prin sex.

Și se întâmplă la 11 ani, la 15 ani, dar și mai târziu. Cei mai în vârstă știu, căci este o patimă cumplită.

Soluția este aceasta: *să nu mâncăm mai mult decât avem nevoie, să facem și efort*. Însă totul pornește de la relația noastră cu Dumnezeu. Dacă n-am ști că e păcat! Dar pot mărturisi toți bărbații de aici că atunci când au făcut onanie prima dată nu i-a văzut nimeni, că s-au ascuns. Toți s-au simțit vinovați. Cine i-a spus tânărului că ceea ce face e păcat? Dumnezeu, prin glasul conștiinței, îi spune că nu e bine. Trebuie deci *rugăciune și credință puternică* în Dumnezeu. Această energie sexuală poate fi sublimată, transformată într-un scop mai nobil, în muncă, în creație. Călugării, pustnicii, pot trăi fără femei. Deci nu onanie. Berdiaev, un mare gânditor rus, a spus că sexul nu poate fi înfrânt, anulat. N-ar fi firesc căci așa ne-a lăsat Dumnezeu. Dar măcar să ne ferim copiii de mâncarea multă, de multe dulciuri (ciocolată) și multă carne, care în apus au adus pubertatea prematură, ciclul fetelor începând deseori la 6-7 ani în loc de 13, ele nemaiputând fi femei normale.

Introducerea, în armată, a bromurii în mâncare este un păcat sau nu?

Răspuns : Nu, pentru că nu se poate spune că face rău organismului. Prin acea bromură se mai potolește instinctul sexual. Dar nu este o soluție.

Cum se poate manifesta iubirea a doi tineri, în mijlocul acestei lumi, în afara actului sexual, iubirea lor trebuind să fie în Hristos și deci respectând poruncile? Care este diferența dintre iubire și dragoste? Faceți puțin diferența dintre iubirea de aproapele și iubirea trupească.

Răspuns: Prin iubirea de aproapele eu înțeleg milostenie sau ajutor... O să vă pară curios dacă vă spun că și dansul este periculos. S-a întâmplat vreodată ca să dansezi cu nevasta altuia, să o cuprinzi cu mâna și să nu te ducă gândul și la altceva? Cu atât mai mult la un tânăr. Un tânăr care nu are viață sexuală și merge la dans, are și el organe genitale și funcții organice. Și atunci vrând nevrând instinctul sexual se aprinde. Nu poate avea o relație normală pentru că îi este frică sau nu-l lasă fata. Odată stârnit acest instinct nu mai poate fi oprit și duce la masturbare. Începutul vieții sexuale la 10-15 ani nu este o fericire, ci o uzura cumplită. Cum părinții și bunicii noștri reușeau să-și păstreze fecioria, nu numai fetele ci și băieții, până la momentul maturității când întemeiau o familie? Azi mulți tineri la 20 de ani sunt uzați, terminați, ei nu vor avea copii sănătoși. Trebuie să ne păstrăm fecioria până la căsătorie.

Ce să facă în situația în care o fată rămâne însărcinată și nu cunoaște cu cine a rămas ?

Răspuns : Să caute pe autorul copilului și să se mărite cu el. Dacă nu s-a putut abține, atunci să-l caute, să se mărite cu el, să lase copilul să se nască și să-și facă școala având copil. Dacă nu a avut răbdarea să se abțină, să se stăpânească. Cu ceea ce ne îndeamnă străinii să facem națiunea noastră va dispărea.

De ce biserica nu face nimic în acest sens?

Răspuns : Nici părinții mei nu mi-au spus despre aceste lucruri, pentru că s-au jenat, dar mai sunt și în ziua de azi părinți foarte mulți care se jenează să spună băiatului sau fetei ceea ce o să se întâmple la vremea respectivă. Din păcate nici slujitorii bisericii nu îndrăznesc să atace această problemă pentru că nu se poate băga în viața intimă a oamenilor. Eu am zis că îmi iau inima în dinți și trag acest semnal de alarmă. Să dea Dumnezeu să pot tipări cartea cu acest subiect! Actualul decan al Facultății de Teologie din Sibiu mi-a văzut cartea (manuscrisul), a citit ceva din ea și a zis că aceasta trebuie tipărită în mii de exemplare și date la toți tinerii din țară. Problema e foarte delicată și biserica nu se implică, dar noi trebuie să avem curajul să spunem cinstit despre primejdiile care îi așteaptă pe copiii noștri.

Răspuns al Părintelui Protopop Cornel Ursu : Dacă tot am fost provocat aș vrea să-l întreb pe cel care a pus întrebarea, când s-a spovedit ultima dată și când a fost ultima dată la biserică. Preotul nu va veni să-l caute pe tânăr la discotecă. Vin tineri de la discotecă și dorm în timpul Sfintei Liturghii. Cinste celor care sunteți altfel. Avem aici un grup de tineri extraordinari: mie nu-mi vine să cred că tineretul din ziua de azi mai poate ține (ca ei) de pildă, întreg Postul Păresimilor.

Simion Mehedinți spunea că în genere tineretul are un nume comun și anume viitorul. Iar *Fericitul Augustin* spunea : copilul este tatăl omului mare. Nimeni nu poate să facă abstracție de copilărie, ceea ce nici Hristos n-a făcut. Ducem după noi, în toată viața, copilăria. *Brâncuși* spunea că atunci când am încetat să mai fim copii, am încetat să mai existăm.

La întrebarea pusă, răspunsul s-a dat și se va da prin biserică. Când un tânăr a fost dus la Hristos ca să fie vindecat, Hristos a spus : „*De ce nu l-ați adus când era copil la Mine*”. Câteodată poate că îl căutăm pe Hristos prea târziu, așa cum caută pacientul doctorul doar când boala e profundă. Nu prea facem diferență între medicina curativă și medicina preventivă. Și să nu uităm că *școala este o biserică ai cărei preoți sunt profesorii*.

Ce părere aveți despre cabinetele de planificare care au împânzit țara?

Răspuns : Crime! Crime oribile. Noi nu avem nevoie de planificare familială. Nu. Ci trebuie sa revenim la tradiția noastră strămoșească și să lăsăm să se nască atâția copii câți ne dă Dumnezeu.

Ce părere aveți despre numărul 666 și ce ne puteți spune despre înțelepții Sionului ?

Răspuns : Există la noi în țară peste jumătate din copiii bolnavi de SIDA și toată lumea s-a întrebat de ce în România există atâția copii bolnavi de SIDA, acest virus ucigător. În această carte scrie: “În România s-a constatat acest fenomen și anume, *harta cu copiii infectați cu SIDA se suprapune exact peste harta vaccinării copiilor împotriva hepatitei de tip B...* România este pe primul loc în lume prin numărul mare de copii bolnavi de SIDA. De asemenea s-a constatat că vaccinul injectat împotriva hepatitei B, care a fost refuzat de ministerul sănătății din Franța, pe motiv că nu sunt bani pentru campania de vaccinare, a fost acceptat de fostul ministru al sănătății, Iulian Mincu [care a primit un premiu de 500.000 dolari pentru că a acceptat să se facă această vaccinare la noi în țară]. Și campania de vaccinare a fost sponsorizată de organizația masonică „Rotary Club”. Din cercetările făcute până acum rezultă că toți copiii bolnavi de SIDA din România au fost infestați cu aceeași tulpină de virus HIV. Acest lucru demonstrează că a fost o sursă unică de virus HIV pentru toți copii infestați din toată țara. Datorită faptului că virusul HIV se modifică și revine specific persoanei infestate , rezultă că a fost ~~im~~posibil ca acești copii să fi fost infestați de personalul medical, care prin nesterilizarea corespunzătoare a instrumentarului medical ar fi transmis virusul de la diferite persoane la copii. Acest lucru demonstrează că copii din România au fost infestați în mod voit în timpul campaniei de vaccinare sponsorizate și susținute de către masoni”

Cum vă explicați că și înainte de ministrul Mincu au fost copii infestați?

Răspuns : Probabil că și înainte de acesta s-au făcut diferite vaccinuri pentru că majoritatea zdrobitoare a copiilor bolnavi de SIDA s-a constatat că nici tata nici mama nu sunt bolnavi și copilul este bolnav și va muri . Și atunci altă sursă nu este decât în mod voit. Aceasta se face și pe unele baze politice și este un nou mijloc de distrugere al neamului Românesc.

Ceea ce faceți dumneavoastră acum, aici, este suficient?

Mai luați și alte măsuri?

Răspuns : Ceea ce facem noi aici nu este suficient. Dar eu mi-aș depăși atribuțiile dacă aș zice: „Hai să ieșim în stradă și să îl strângem de gât pe Constantinescu”. Eu așa ceva nu pot să fac, deci nu pot să fac răscoală. Dar măcar să fim conștienți ce primejdii ne amenință...

Apusenii, adică cei din vest, nu dau nici un ban fără un scop anume. Ei știu precis ce fac și ce urmăresc. În același timp sunt însă convins că nu toate fiiolele sunt infestate. Nouă ni s-a spus că virusul SIDA a fost luat de la homosexuali, de la maimuța, însă acesta a fost produs în laborator. Este creația specialiștilor, în eprubete. Există însă și alt virus, mai puternic, care în trei săptămâni produce moartea, numit EBOLA. Vedeți din câte direcții vin amenințările asupra ființei neamului românesc, pe toate căile, așa cum nu ne-au amenințat niciodată alți inamici . Ceea ce spun eu aici reproduc după o carte apărută, scrisă de specialiști în materie. Este însă imposibil să verific eu ceea ce scrie. Dar realitățile din țara noastră o dovedesc exact. De exemplu am citit în presă că la Mediaș încă opt copii au fost descoperiți cu HIV .

S-au văzut consecințele avortului, dar cum pot să fie stârpite aceste crime în masă?

Răspuns : Prin viață curată, prin abțință de sexualitate timpurie, prematură, prin păstrarea fecioriei și la fete și la băieți până în momentul căsătoriei, al întemeierii familiei. Această soluție au folosit-o străbunii noștri, și de aceea au fost sănătoși și viguroși.

Ce ne puteți spune despre clonare și dacă îl urâți pe Soros?

Răspuns : Nu am dreptul să urăsc pe nimeni pentru că toți suntem creația lui Dumnezeu. Nu îl urăsc pe el ca persoană, ci urăsc faptele lui rele. Poate că face și fapte bune. Știu că ajută pe mulți. Dar dacă în mod intenționat face fapte rele, atunci eu urăsc faptele lui rele.

Despre clonare am citit foarte puțin, știu foarte puțin și nu cred că poate constitui un motiv de smintire pentru noi credincioșii, care credem în creație. S-ar putea să fie și aceasta o diversiune care să tulbure credința oamenilor și relația noastră cu Dumnezeu.

Ce ne puteți spune despre acele bănci de colectare a spermatozoizilor? Sunt ele dăunătoare ?

Răspuns : Eu cred că da. De ce să ne supunem noi la tot felul de experiențe, să fim tot timpul niște cobai. Deci cred că este dăunător.

(Conferință ATCOR, Făgăraș, 8 august 1997)

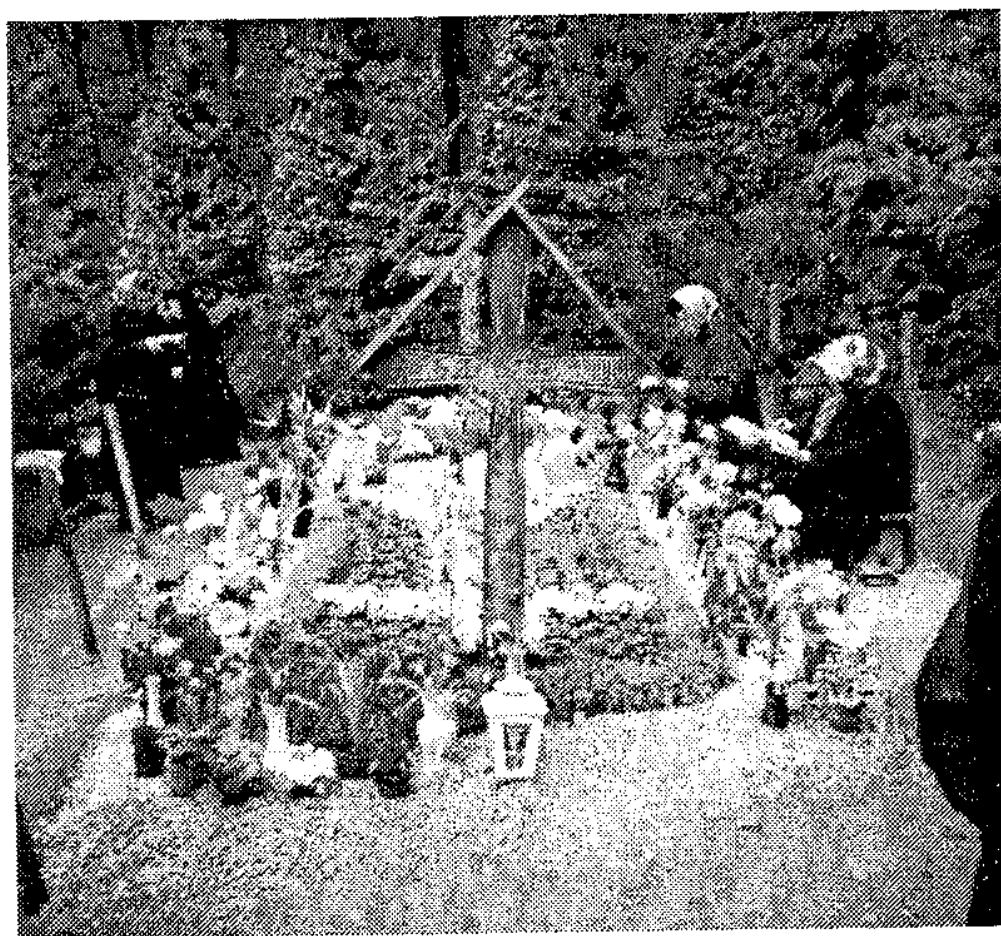
*Împreună cu familia
Părintelui Prof.
Dumitru Stăniloae*

Părintele Arsenie cu Soborul Mănăstirii Sâmbăta

Mormântul Părintelui Arsenie

Mulțimile călugărilor te cinstesc pe tine, îndreptătorul Arsenie părintele nostru, căci prin tine cu adevărat, a umbla pe Cărarea cea dreaptă am învățat.

Fericit ești, căci lui Hristos ai slujit și cetele potrivnicilor ai biruit.

Cela ce ești cu îngerii vorbitor, cu dreptii și cu cuvioșii împreună locuitor, cu care dimpreună roagă-te, să se mântuiască sufletele noastre.

Rugăciune de dimineață

scrisă de Părintele Arsenie

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mă ca astăzi toată ziua să mă lepăd de mine însumi, că cine știe din ce nimicuri mare vrajbă am să fac și astfel, ținând la mine, să Te pierd pe Tine.

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi ca rugăciunea Preasfântului Tău nume să-mi lucreze în minte mai mult decât fulgerul pe cer, că nici umbra gândurilor rele să nu mă întunece, căci iată păcătuiesc în tot ceasul.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că umblăm împiedicându-ne prin întuneric. Patimile au pus tină pe ochii minții, uitarea s-a întărit în noi ca un zid, împietrind în noi inimile noastre și toate împreună au făcut temnița în care Te ținem bolnav, flămând și fără haină, așa risipind în deșert zilele noastre, umbriți și dosădiți până la pământ.

Doamne, Cel ce vii între oameni în taină, ai milă de noi și pune foc temniței, aprinde dragostea în inimile noastre, arde spinii patimilor noastre și fă lumină sufletelor noastre.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, vino și Te sălășluiește întru noi, împreună cu Tatăl și cu Duhul Tău cel Sfânt. Căci Duhul Sfânt se roagă pentru noi cu suspine negrăite, când graiul și mintea rămân neputincioase.

Doamne, Cel ce vii în taină, ai milă de noi, căci nu ne dăm seama cât suntem de nedesăvârșiți și cât ești de aproape de sufletele noastre și cât ne depărtăm noi prin păcatele noastre.

Ci luminează lumina Ta peste noi, ca să vedem lumină prin ochii Tăi, să trăim în veci prin viața Ta.

Lumina și Bucuria noastră, slavă Ție! Amin.

(primită de la *Gheorghe Moraru* și *Maica Eftimia Ciungan*, mănăstirea Hurezu)

Bibliografie

Pentru redactarea cărții s-au folosit următoarele surse bibliografice:

1. **Fii Învierii** - *Protos. Arsenie Boca* (manuscris al prof. Ghe. Precupescu - Sibiu)
2. **Caietul Părintelui Petru Vanvulescu**, ucenic apropiat al Părintelui Arsenie
3. **Caietul Părintelui Ioan Fărcaș** (predici și meditații copiate de Maica Miruna de la Sinaia de pe un caiet al Părintelui Arsenie. Ele au fost înregistrate pe bandă de magnetofon de către părintele Fărcaș pentru Mân.Brâncoveanu)
Observație: Cele trei materiale de mai sus conțin și texte comune, ceea ce arată că erau materiale aflate în lucru.
4. **Cărarea Împărăției**, *Ieromonah Arsenie Boca*; Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 1995;
5. **Părintele Arsenie Boca, mare îndrumător de suflete din secolul XX. O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie în 800 de capete** - *Ioan Gânscă*; Ed.Teognost, Cluj-Napoca 2002.
6. **Pravila albă** - *Părintele Arsenie Boca* (mss.). Datorită copierilor repetate ale „Pravilei albe” (în majoritatea cazurilor cu scris de mână, greu descifrabil), textul își pierduse mult din claritate și originalitate. De aceea pentru redactare am folosit mai multe manuscrise ale „Pravilei albe”, care circulă de mai mult timp printre credincioși: câteva scrise de mână (printre care și una scrisă de Turtea Victoria, în 6 martie 1960, la Sf. Mănăstire Brâncoveanu), una dactilografiată (găsită tot la Sf. Mănăstire Brâncoveanu) și una publicată în revista „Maran atha – Vino Doamne!” nr. 2 / 1992. Toate însă, conțin multe greșeli, lipsuri, neclarități, motiv pentru care Părintele Arsenie a scris pe un astfel de exemplar: „Pravila albă – model de strâmbare a unui original furat”.
Ne-am străduit, să redăm textului claritatea și originalitatea. Textul are o mare valoare spirituală și o mare putere de convingere, un adevărat leac pentru păcătoși, motiv pentru care ne-am și hotărât să îl publicăm. Sfaturile Părintelui sunt deosebit de utile credincioșilor, astăzi, când homosexualitatea, prostituția și pornografia au devenit „drepturi ale omului” și surse de venit la bugetul statului.
7. **Părintele Arsenie** - “Omul îmbrăcat în haină de in” și “Îngerul cu cădelnița de aur” - *Daniil Stoenescu* - *Episcop Locțiitor al Daciei Felix* (Sinaia, 2008)
8. **Texte inedite** primite de la credincioșii din Făgăraș.

Menționăm că am întâlnit și texte false, precum “Viața Părintelui Arsenie povestită de el însuși”, cu multe greșeli dogmatice și biografice. Unele au fost scrise de dușmanii Părintelui pentru a-l compromite. Probabil de aceea, când Părintele dădea cuiva vreun manuscris făcea mențiunea să nu se modifice nimic din text.

CUPRINS

<i>Legământ de sfințire a vieții familiale (cuvânt înainte) - Pr. Ioan Sabău</i>	5
<i>Un Ioan Botezătorul al românilor - Părintele Nicolae Boboia</i>	6

Sfîntenia iubirii și iubirea sfînteniei

Căsătoria	7
Sfaturi pentru tinerii căsătoriți	8
Dumnezeu iartă dar neispășit nimic nu lasă	8
În conviețuire nu-i bun nici abuzul, nici refuzul	9
În constituția biologică a femeii e pusă obligativitatea nașterii a 3-4 copii, în ordine naturală	11
Degenerarea prin alcool și tutun	12
Pravila albă	14
Căderea de la însușirile cerești la cele dobitocești	14
Patimile ne distrug vlaga, mintea și chiar neamul	16
Singura scăpare: ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină	20
Despre durerile oamenilor	23
Beteșugurile trupului	30
Vrajba în casă	30
Paguba în curte, în agoniseală	31
Copii îndărătnici, neascultători, necredincioși și desfrânați	33
Sfaturi și îndemnuri	35
Viața de familie. Boli și necazuri. Ecumenismul. Biserica și statul . .	35
Despre iubire	39
Iubirea de Dumnezeu și iubirea de oameni	39
Iubirea trupească	41
Bunavestire	43

Împărăția copiilor

Genetica celor ce iubesc sau urăsc pe Dumnezeu

Împărăția copiilor	47
S-a supărat Iisus	48
Copii înțelepți și înțelepți fără Iisus	49
Creșteți și vă înmulțiți	50
Copiii lui Dumnezeu și copiii păcatelor	54
Despre copiii lepădați	56
Pribeția copilului	58
Să nu moară în neștiință cei ce pătimesc atâtea rele (o antropologie care să împace știința cu credința)	60
Conflictul între generații sau cum se înmulțește uciderea	68

Despre ereditate

Existăm înainte de a ne urzi în pânțece	75
Plata păcatului în noi și în copiii noștri	75
Trup și suflet - Purificare și ispășire - Ereditate și destin	77
Piere familia, pier dreptii, pier neamul	79
Cum evităm sămânța neghinei în câmpul eredității?	79

Regenerarea morală a insului, familiei și neamului. Misiunea și răspunderea preoților

Misticismul și puterile naturale (conferință preoțească)

Suntem chemați la pocăință nu la răzvrătire	82
Tâlhărirea energiei genetice	86
Cauza bolilor: desfrânarea. Medicamentul: înfrânarea	88
Misiunea Bisericii și răspunderea preoților	91
Puterile naturale (ereditate, mediu și destin)	92
Forța destinului și moștenirea spirituală	93
Talanții Împărăției	95
Un destin înțeles	98
Cum a murit Constantin Brâncoveanu și copiii săi	101
Tămăduirea și iertarea.	103
Despre Înviere	106

Crucea - singura cale de ispășire și mântuire

“Vina” lui Iisus	109
Marele examen [examenul crucii]	113
Oameni care au lăsat totul	122
E ultimul cuvânt pe care vi-l spun	124

Anexe

Mărturii despre darurile și sfințenia Părintelui Arsenie

“Tata m-a lăsat curat în pânțece” - <i>Pr. Petru Vanvulescu</i>	126
“Sunt așa cum m-a făcut mama” - <i>Silvia Bălan, Bogdan Juncu</i> ...	128
Sfinții sunt copiii noștri, măsura familiilor noastre	131
Sexualitatea prematură - cauza degenerării unui neam - prof. Ion Lazăr	
Fructul oprit este sexualizarea prematură prin masturbare	132
Cauza sexualității premature și a curviei	134
Portretul lui Onan și a urmașilor lui	136
Cum să luptăm cu stihia sexuală?	138
Pentru cine doresc femeile să arate impecabil?	144
Un război “nevăzut” ce poate duce la dispariția neamului	145
Chemare la dreapta credință	147
Rugăciune de dimineață (scrisă de Părintele Arsenie)	156
	159

Editura Agaton

Părintele Arsenie Boca

- Mărturii din Țara Făgărașului despre Părintele Arsenie Boca (*) (8 lei)
- Noi mărturii despre Părintele Arsenie Boca (**) (8 lei)
- Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca (***) (8 lei)
- **NOU:** Părintele Arsenie - un om mai presus de oameni (****) (14 lei)
- Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină - Îndrumător duhovnicesc (10 lei – 160 p.) (în lb. maghiară: 15 lei – 195 p.)
- Pravila albă. Sfaturi pentru cei căsătoriți – (2,50 lei; 64 p.)
- Lupta duhovnicească cu lumea, trupul și diavolul – (8 lei; 128 p.)

Arhim. Teofil Părăian

- Credința lucrătoare prin iubire – predici la duminici (35 lei; 480 p)
- Sărbători fericite! Predici la praznice și sărbători (20 lei; 256 p.)
- Rugăciunea – piatra de încercare a tuturor lucrurilor (15 lei; 192p)
- Cum putem deveni mai buni. Mijloace de îmbunătățire sufletească. Îndrumător ortodox. (35 lei; 476 p)
- Cu fața spre veșnicia fericită – A doua venire a Domnului Hristos. Judecata de Apoi. Raiul și Iadul. Împărăția lui Dumnezeu (12 lei; 188 p)

Virgil Gheorghiu

- Reportaje de război (Ard malurile Nistrului; Am luptat în Crimeea; Cu submarinul „Delfinul” la asediul Sevastopolului) (25 lei; 325 p.)
- Marele exterminator și Marele Sinod Panortodox (12 lei; 158 p)

Pr. Nicolae Tănase

- Tinerii la răscruce: Hristos sau idolii secolului XXI (15 lei – 192 p.)
- Să nu-L răstignim iarăși pe Hristos. Predici și conferințe (15 lei; 224 p)
- **NOU:** De la prietenie la iubire. Căsătoria - taina iubirii creștine (16 lei - 288 p.)

Fabian Seiche

- Lumina lui Hristos vine numai la ortodocși - Sfânta lumină de la Mormântul Sfânt (12 lei; 152 p.)
- Sfânta Cruce și cele trei cruci ale omului (8 lei; 96 p.)
- Sufletul după moarte și până la înviere. Salvarea din iad a sufletelor morților noștri – F. Seiche și I. Cișmileanu (15 lei; 192 p)
- Greco-catolicii. Uniți cu papa, dar dezbinați cu Hristos. Uniți cu Roma, dar dezbinați cu România - F. Seiche (15 lei; 204p)
- Martiri și mărturisitori români din secolul XX. Închisorile comuniste din România – F. Seiche (45 lei; 608 p.)

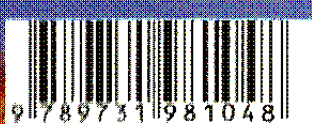
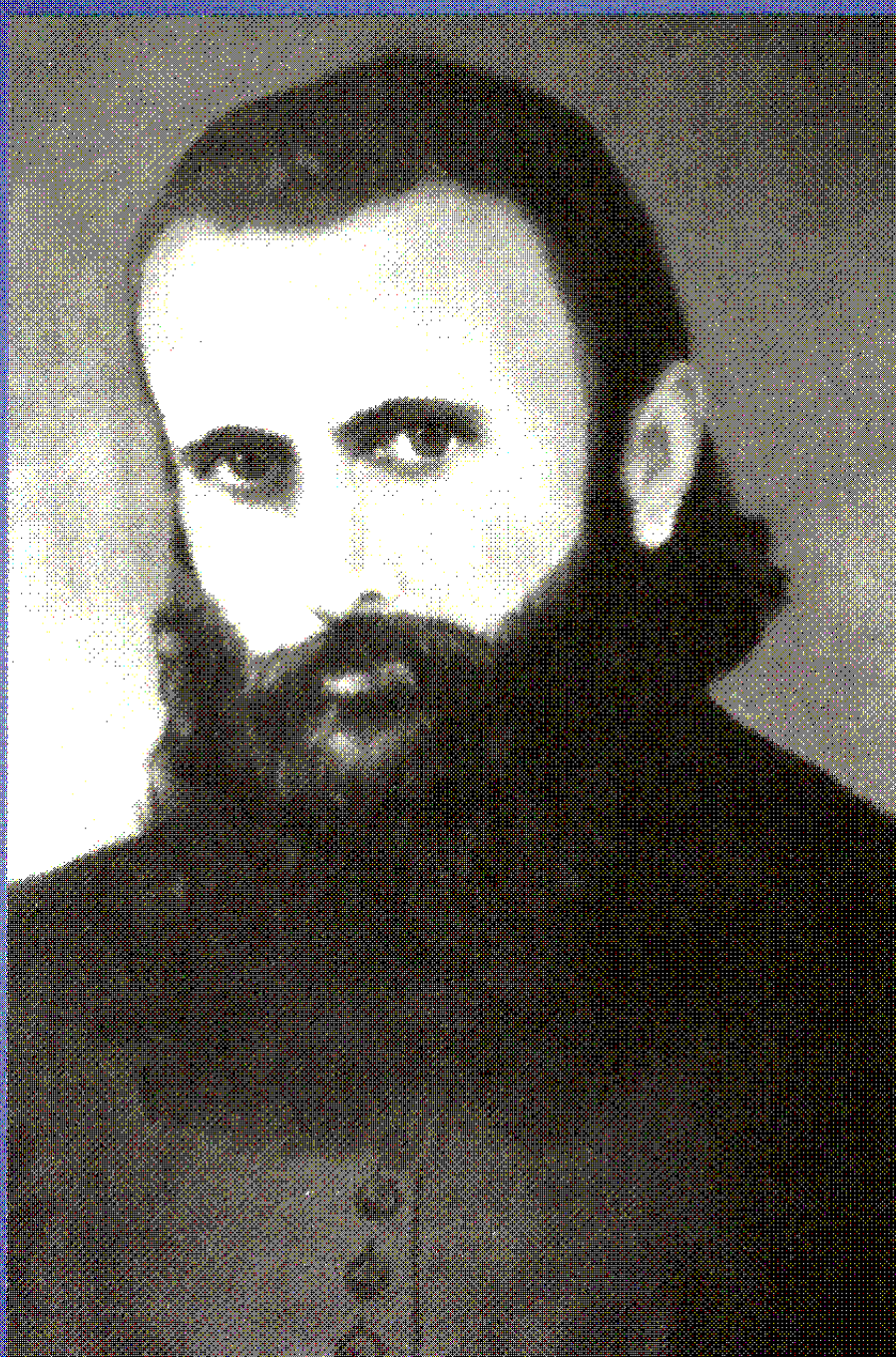
Alți autori

- Rugăciunea lui Iisus - Unirea minții cu inima și a omului cu Dumnezeu. Îndrumător duhovnicesc - Ierod. P. Cleopa (10 lei; 128 p)
- Meșteșugul bucuriei. Cum dobândim bucuria deplină, ce nimeni n-o va lua de la noi – Monahia Siluana Vlad (20 lei; 288 p.)
- Carte de rugăciuni și Îndrumător de spovedanie (7 lei; 128 p.)
- Lupta pentru smerenie și pocăință – Monah Proclu Nicău (7 lei; 96 p.)
- **NOU:** Buchet de amintiri despre Părintele Serafim Popescu – Arhimandrit Visarion Joantă (8 lei; 96 p.)

www.cartea-ortodoxa.ro

Am vrut să pun mâna pe rădăcina durerii, care nu este
alta decât păcatul... Rugându-mă *“pentru Pacea a toată lumea
și pentru bunăstarea Sfintelor lui Dumnezeu Biserici”*, aud
deodată, în urechea dinăuntru, înfruntarea amarnică: *“Nu te ruga
de Mine să le dau Pace, roagă-te de oameni să-și schimbe
purtările, dacă vor să mai vadă pace pe Pământ”*
...Lămurit că lucrurile nu stau bine!

Părintele Arsenie Boca

ISBN 978-973-1981-04-8